

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
8
1982

ΘΕΩΡΗΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

- Η «νέα φάση» και οι προοπτικές επέμβασης
- Ένας χρόνος «Αλλαγής»
- «Αντί - 330»: ψίχουλα μ' αντίλλαγμα την ύποταγή
- Αναγνώριση Εθνικής Αντίστασης: ένα ακόμα βήμα για τό τσιμέντωμα της «Εθνικής Ενότητας»
- Πληθωρισμός: αύξηση κερδών - πτώση μισθών

παλαιστίνη

- Ο έθνικός αγώνας των παλαιστινιακών μαζών στη Μ. Ανατολή
- Η ισραηλινή «άντισιωνιστική άκρα αριστερά»

Ανατολικές χώρες

- μετά την απαγόρευση της «Αλληλεγγύης»
- η έμπειρία του Κτσεκίνο
- σοσιαλισμός ή ατομική παραγωγή;
- Η δημιουργία των «Λαϊκών Δημοκρατιών»

ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΣΜΟΣ

- Η παγίδα της υποστήριξης του πιό «αδύναμου» ιμπεριαλισμού
- Αντιϊμπεριαλιστικός αγώνας σημαίνει πρώτα απ' όλα αντικαπιταλιστικός αγώνας

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙ:

• Η διεκδίκηση της γραμμής που πάει από τον Μάρξ στον Λένιν, στην ίδρυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς και του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ιταλίας (Λιβόρνο 1921) • Ο αγώνας της Κομμουνιστικής Αριστεράς ενάντια στον έκφυλισμό της Διεθνούς, ενάντια στη θεωρία του σοσιαλισμού σε μιά μόνο χώρα και τη σταλινική αντίεπανάσταση • Η άρνηση των Λαϊκών Μετώπων και των μπλόκ της Αντίστασης • Το δύσκολο έργο αποκατάστασης της επαναστατικής θεωρίας και οργάνωσης σε σύνδεση με την εργατική τάξη ενάντια στην προαπτική και κοινοβουλευτικίστικη πολιτική.

ΕΛΛΑΔΑ

- Η "Νέα φάση και οι προοπτικές επέμβασης".....σελ. 1
- Ένας χρόνος "Αλλαγής".....σελ. 3
- "Αντι-330": φιχούλα μ'ανταλ-λάγα την υιοταγή.....σελ. 6
- Αναγνώριση Εθνικής Αντιστάσης: ένα ακόμη βήμα για το τριμε-νιωμα της "Εθνικής Ενότητας".....σελ. 11
- Πληθωρισμός: αύξηση κερδών-πίτση μισθών.....σελ. 14
- "Όχι στις απελασεις-Δικαιώμα λευτερης πολιτικής οργανώσης & δράσης των Τουρκικών πολιτικών προσφύγων" (προκήρυξη).....σελ. 17

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

- Μετά την απαγόρευση της "Αλλυλεγγυής".....σελ. 18
- Η εμπειρία του Κτσεαίνο.....σελ. 19
- Σοσιαλισμός ή ατομική παραγωγή σελ. 21
- Η δημιουργία των "Λαϊκών Δη-μοκρατιών".....σελ. 23

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

- Ο εθνικός αγώνας των Παλαι-στινιανών μαζών.....σελ. 26
- Η Ισραηλινή "αντιιωνιστική αμρα αριστερά".....σελ. 32
- Η συμπρόσβαση στην Ελλάδα.....σελ. 31
- ΑΦΟΛΙΣΜΟΣ ΚΑΤ' ΕΠΙΡΗΝΙΣΜΟΣ.....σελ. 38
- Η παγίδα της υποστήριξης του πιο "αδύναμου" ιμπεριαλισμού.....σελ. 45
- Αντιιμπεριαλιστικός αγώνας σημαίνει πρώτα απ' όλα αντι-καπιταλιστικός αγώνας.....σελ. 47

"KOMMOUNISTIKO PROGRAMMA" NO 8, NOV.82

GRECE

- LA "NOUVELLE PHASE" ET LES PERSPECTIVES D'INTERVENTION
- APRES UNE ANNEE DE "CHANGEMENT"
- LA LOI OUVRIERE ANTI-330 DES MIETTES EN ECHANGE DE LA SOUMISSION
- LA LOI SUR LA RECONNAISSANCE DE LA RESISTANCE NATIONALE ENCORE UN PAS POUR CIMENTER L'UNITE NATIONALE.
- INFLATION HAUSSE DES PROFITS-BAISSE DES SALAIRES.

PALESTINE

- LA LUTTE NATIONALE PALESTINIENNE DANS LE CADRE SOCIAL DU M'ORIENT.
- L' "EXTREME-GAUCHE ANTI-SIONISTE" ISRAELIENNE.

PAYS DE L'EST

- POLOGNE APRES LA DISSOLUTION DE "SOLIDARITE"
- RUSSIE - L' EXPERIENCE DE CHTCHEKINO - SOCIALISME OU PRODUCTION INDIVI-DUELLE
- LES ORIGINES DES "DEMOCRATIES POPULAIRES"
- DESARMEMENT ET PACIFISME
- LE PIEGE DU SOUTIEN DE L' IMPERIALISME LE PLUS "FAIBLE"
- LUTTE ANTI-IMPERIALISTE SIGNIFIE AVANT TOUT LUTTE ANTI-CAPITALISTE.

ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΕΙΣ ΤΟ "ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"

ΕΛΛΑΔΑ

ΑΘΗΝΑ

- ΑΣΤΕΡΙ: Σόλωνος 119
- ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: Κάνιγγος 31
- ΔΡΟΜΟΣ: Πατησίων 36
- ΕΛΕΥΘ. ΤΥΠΟΣ: Ζ. Πηγής 17
- ΙΣΤΟΡ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Κωλέτη 4
- ΚΟΜΜΟΥΝΑ: Σόλωνος & Σουλίου
- ΠΑΡΑΜΕΤΡΟΣ: Μέτωνος 62 -Χρ
- ΠΛΕΘΡΟΝ: Τσιτσά 1Α -λαργός
- ΠΡΩΤΟΠΟΡΕΙΑ: Γραβιάς 7
- ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑ: Κυψέλης 43
- ΧΝΑΡΙ: Κιάφας 5 & Αναδημίας και σε κεντρικά περίπτερα

ΠΕΙΡΑΙΑΣ

- ΠΡΙΣΜΑ: Μπουμπουλινάς 48
- FORUM: Αλιβιάδου 165

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

- ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ: Πλάτωνος 4
- ΘΥΜΕΛΗ: Β. Σοφίας 38
- ΙΣΤΟΡ. ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Καμβουνίων 7
- ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ: Αριστοτέλους 6
- ΡΑΓΙΑΣ Π.: Τσιμισκή 41
- ΤΥΠΟΣ: Τσιμισκή 104
- ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΑΚΗΣ: Ήγνατία 150

ΠΑΤΡΑ

- ΑΒΡΑΜΙΔΗΣ: Πατρέως 47

ΕΑΝΘΗ

- ΒΙΒΛΙΟ: 28ης Οκτ 214
- ΚΑΜΠΟΥΡΙΑΔΗΣ

ΚΥΠΡΟΣ

- ΕΑΝΘΗΣ ΕΞΕΠΕΡΟΥ 20, Λευκωσία

ΑΓΓΛΙΑ

ΛΟΝΔΙΝΟ

- KIMON BOOKSHOP 87/88 PLENDER STREET
- ATHENE BOOKSELLERS 261 EVERS HOLT STREET
- HELLENIC BOOKSERVICE 122 CHRING CROSS ROAD
- ZENO 6 PENMARK STREET

Enternasyonalist Proleter

Enternasyonal Komünist Partisi

Nr 1 - Haziran 1982

Fis: 1 DM 2,50 FF 20 FR 1 R 1 R 40 Lire

Kapitalist-empirialist donemde

YA BURJUVAZİNİN DİKTATÖRLÜĞÜ!

YA DA PROLETARYANIN DİKTATÖRLÜĞÜ!

Enternasyonalist is published monthly. It is the official organ of the Enternasyonalist Party. It is published in Turkish, English, French, German, Italian, Spanish, and Portuguese. The price is 1 DM 2,50 FF 20 FR 1 R 1 R 40 Lire. The subscription price is 12 DM 30 FF 120 FR 12 R 12 R 48 Lire. The advertising price is 1 DM 2,50 FF 20 FR 1 R 1 R 40 Lire. The distribution price is 1 DM 2,50 FF 20 FR 1 R 1 R 40 Lire. The printing price is 1 DM 2,50 FF 20 FR 1 R 1 R 40 Lire. The circulation price is 1 DM 2,50 FF 20 FR 1 R 1 R 40 Lire. The total price is 1 DM 2,50 FF 20 FR 1 R 1 R 40 Lire.

Η «νέα φάση» καί οι προοπτικές επέμβασης

Αυτός ο χρόνος έδειξε ότι μπήκαμε σε μία νέα φάση πολιτικής και κοινωνικής ζωής στην Ελλάδα. Η πορεία των πολιτικών κομμάτων και οργανώσεων, των κοινωνικών και συνδικαλιστικών κινήματων καθώς και των μεμονωμένων ατόμων έχει ήδη επηρεαστεί και θα επηρεαστεί ακόμα περισσότερο στο μέλλον.

Ήδη στο χρόνο που πέρασε στο πολιτικό προσκήνιο διαπιστώθηκαν οι παρακάτω τοποθετήσεις απέναντι στην κυβέρνηση.

- Πλήρης ευθυγράμμιση του ΚΚΕ έσ. και της ΕΔΑ σ' όλα τα επίπεδα.

- Αυξανόμενη δξυνση των σχέσεων μεταξύ ΚΚΕ ΠΑΣΟΚ, ένταξη στην παιχνίδια του ΚΚΕ να πιέζει για συμμετοχή στην κυβέρνηση, που αν το πετύχει είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα ευθυγραμμιστεί έντελως (ή Γαλλία διδάσκει) και

- Τέλος μία ευθυγράμμιση των μαοϊκών υπολειμάτων ΕΚΚΕ, Μ-Α ΚΚΕ και κριτική υποστήριξη των τροτσκιστικών ομάδων.

Πέρα απ' τις μεταξύ τους διαφορές, ή ταχτική τους προς την κυβέρνηση έχει έναν κοινό παρονομαστή: πίεση προς το ΠΑΣΟΚ για να εφαρμόσει το ... σοσιαλδημοκρατικό εκλογικό του πρόγραμμα απ' το οποίο απομακρύνεται και υποστήριξη των ριζοσπαστικών μέτρων της κυβέρνησης που στοχεύουν στον εκσυγχρονισμό της οικονομίας και της λειτουργίας του κράτους (διοίκηση, παιδεία κ.ά.) και την καθυστάση του προλεταριάτου. Ο δρόμος λοιπόν της "κοινωνικής απελευθέρωσης" περνάει απ' το ΠΑΣΟΚ και... διόρθωση της πορείας του όταν παρεκκλίνει! 'Αντίο επανάσταση!

Από την άλλη μεριά στο κοινωνικό προσκήνιο:

- Η εργατική τάξη ήδη αποδιοργανωμένη από πριν έλαμψε με την απουσία της (έκτός από ελάχιστες κινητοποιήσεις, ιδιαίτερα στην Θεο/νίκη και σε μερικές επαρχιακές πόλεις σε εργοστάσια κάτω των 200 εργατών, που πλήττονται κύρια από την οικονομική κρίση). Και το χειρότερο είναι ότι οι περισσότερες κινητοποιήσεις (ΒΙΑΜΑΕ, καλυκοποιείο Μποδοσάκη κ.ά.) γίνονται γύρω από διεκδικήσεις για "συμμετοχή στη διοίκηση" ή "κρατικοποίηση" της επιχείρησης, δηλ. συμμετοχή στη διαχείριση του καπιταλισμού και της κρίσης που τον μαστιάζει που σημαίνει αυτοκαθορισμό της εκμετάλλευσής τους.

Όταν δέ οι εργαζόμενοι τολμήσουν να σηκώσουν κεφάλι ζητώντας αυξήσεις, καλλίτερο ωρράριο κλπ. (Συγκοινωνίες, Τράπεζες) χαρακτηρίζονται "έχθροι της αλλαγής".

Αυτή η κατάσταση είναι ή καλύτερη απάντηση που αυτή ή ίδια ή πραγματικότητα δίνει σ' εκείνους που προεκλογικά υποστήριζαν ότι μία κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ θα ευνόησει τον αγώνα της εργατικής τάξης ενάντια στο κεφάλαιο. Όχι μόνο δεν την βοηθάει (καλώντας την να τά βρει

"μέ τ' αφεντικά στους τόπους δουλειάς, αλλά την κτυπάει κιόλας! Άλλά και ή πίστωση χρόνου που δίνεται ακόμα, με μία απόκρυφη έλπιδα για μελλοντική καλύτερευση όχι μόνο επιτείνει τον αποπροσανατολισμό και το κοινωνικό τέλμα, αλλά θάχει σάν συνέπεια μεγαλύτερες δυσκολίες, αργότερα, για την επανάληψη της ταξικής πάλης όταν ή κατάσταση θάχει φτάσει στο άπροχώρητο.

- Τό "κίνημα" των φοιτητών, κοινωνική βάση και στήριγμα κάθε λογής αυτόνομων και αναρχοειδών ιδεολογιών πέθανε, τραβώντας στον τάφο του ένα μέρος των πολιτικών έκφραστών του (Β' Πανελλαδική) και υποχρεώνοντας άλλους ν' αναζητήσουν νέες απασχολήσεις πού γίναν της μόδας τελευταία όπως ο Στρατός. Η συνέχεια που προσπαθήθηκε να δοθεί μετά την ολοκληρωτική καθίζηση που ακολούθησε τις καταλήψεις Άνωτάτων Σχολών για τον νόμο 815 απ' τους αποκαλούμενους αναρχοαυτόνομους, σε θέματα όπως άγώνες φυλακισμένων, καταλήψεις, άποτυχαν παταγωδώς ν' αποτελέσουν ένα νέο πόλο συσπείρωσης. Είναι αλήθεια βέβαια ότι οι αντικειμενικές συνθήκες δέν τους βοήθησαν. Έδώ δέν είναι Ζυρίχη, "Αμστερνταμ ή Βερολίνο ... Οί διάφορες "έπιτροπές" είτε κατελλώνονται από τά παραδοσιακά κόμματα της "άριστερας", είτε "δέν τραβάνε πιά". Τά παραδείγματα των έπιτροπών συμπαράστασης για την Τουρκία και την Πολωνία μιλάνε από μόνα τους: κανείς δέν ενδιαφέρεται πιά. Θύματα κι αυτές του κλίματος γενικής άπάθειας κι άποκινητοποίησης. Θάταν λάθος όμως αν σταματάγαμε εκεί. Ένα μέρος αυτών που συμμετείχαν άντιλήφθηκαν τό "καπέλλο" και τις παράτησαν. Και κάτι περισσότερο. Μερικοί έκαναν κι ένα ποιοτικό βήμα παραπάνω: άπόρριψαν τό λαϊκίστικο, υπερταξικό, δημοκρατικό περιεχόμενο και μεθόδους τους "Άρχισαν νά προσανατολίζονται ταξικά.

* * *

"Αν κάνουμε σήμερα έναν άπολογισμό των άπαιτήσεων της πάλης θά δούμε ότι ή λίστα είναι μακριά, μόνο που κανείς δέν κάνει τίποτα γι' αυτές. Πράγματι:

- Οί Τουρκοί, Κοϋρδοί και Ίρανοί πρόσφυγες χτυπιούνται πλέον άνοιχτά τώρα τελευταία με τις άπελάσεις - δολοφονίες (όπως των Κοϋρδων στο Ίράν, 2 άλλων στη Συρία που θά έκδοθούν στην Τουρκία κι ένας άλλου που δντας στο άεροδρόμιο κρέμεται ή τύχη του από μία κίνηση της κυβέρνησης)

- Οί άντιστεκόμενες παλασινιτικές και λεβανέζικες μάζες, έχουν άφθεθεί στά νύχια του φαλαγγίτη Τζεμαγιέλ, που καταστέλλει με τις πλάτες της "είρηνευτικής" δύναμης. Όλο τό ενδιαφέρον του ΠΑΣΟΚ έντοπίζεται στο να σωθεί ό εκλεκτός των Άράβων άστών Άραφάτ κι έτσι να διατηρηθούν οι καλές ... οικονομικές σχέσεις με τις Άραβικές χώρες.

- Τό ίδιο ισχύει και για τους Πολωνούς έρ-

γάτες πού ξανασηκώνουν κεφάλι.

● Οί φυλακισμένοι αγωνιστές, θύματα της "σοσιαλιστικής" καταστολής έχουν γεμίσει τις φυλακές, ενώ οί ποινές πέφτουν βροχή.

● Οί λιγότες άπεργίες πού γίνονται γιά τήν υπεράσπιση τών εργατικών συμφερόντων έχουν άφθεθεί στά χέρια τών ΠΑΣΚΕ, ΕΣΑΚ.

* * *

Τό τίμημα τής έκλογικής νίκης τού ΠΑΣΟΚ είναι βαρύ και μόλις πρίν λίγους μήνες άρκετοί άρχισαν νά τό συνειδητοποιούν. Πράγματι παντού άπογοήτευση, πολιτικό κάθισμα και άραγμα, έλλειψη έμπιστοσύνης, γενική άποδιοργάνωση.

Τό ζήτημα δέν είναι νά λέμε: "πρέπει νά κρατήσουμε". Άλλά νά δούμε πάνω σέ τί μπορούμε νά στηριχτούμε γιά νά δουλέψουμε σέ μία προοπτική επανάληψης κάποιας πολιτικής, κοινωνικής και συνδικαλιστικής δραστηριότητας. Δύο λοιπόν είναι οί παράγοντες: νά υπάρχει θέληση (μεγάλο πράγμα σήμερα σέ περίοδο άποκινητοποίησης) και νά υπάρχουν κοινωνικές καταστάσεις. Πρός τό παρόν βέβαια, παρόλο τό βάθεμα τής οικονομικής κρίσης και τίς συνέπειες τής σ' όλα τά επίπεδα δέν έχουν φανεί ρωγμές στήν άστική κοινωνία. Υπάρχουν μονάχα μερικές ένδείξεις γιά συνθήκες πάλης πού θά πρέπει νά επαληθευτούν στό μέλλον. ΠΑΝΩ Σ' ΑΥΤΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΑΣΙΣΤΟΥΜΕ, δηλαδή:

● στήν άνεργια, πού άν και ακόμα δέν έχει εκφραστεί κοινωνικά, έχει τίς πρώτες της συνέπειες μέ τίς οργανωμένες διαδηλώσεις τών εργατών τής Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης τού Περάματος καθώς και τίς κινήσεις τών άπολυμένων εργοστασιακών εργατών τής Πάτρας ή άλλου (στήν Άθήνα και στίς βιομηχανικές έπαρχια --

κές πόλεις).

● Στίς άπεργιακές κινητοποιήσεις, πού γράφουν στά παλιά τους τά παπούτσια τό ΠΑΣΟΚ και τήν έθνική οικονομία, τήν ανταγωνιστικότητα τής, τήν παραγωγικότητα τής και τό έθνικό συμφέρον ή τό "έπιβατικό κοινό" (ΗΛΠΑΠ, κ.ά.) υπερασπίζοντας τά δικάτους ταξικά εργατικά συμφέροντα.

● Στίς μικροσκοπικές τάσεις πολιτικού ταξικού προανατολισμού ατόμων και μικρών ομάδων πού παρατηρήθηκαν σέ διάφορες συνοικίες τής Άθήνας, πού ξέκοψαν μέ τήν υπεράσπιση τής πατρίδας, τής έθνικής οικονομίας και πού άρχίζουν νά κάνουν, έστο συγκυριακά, μία δουλειά ή νά έπεμβαίνουν πάνω σέ θέματα όπως ή εργατική πάλη ή πόλεμος τών Φάλκλαντ, οί δημοτικές εκλογές, ή στρατός, ή Πολωνία, ή Παλαιστίνη κ.ά. μέσα από συζητήσεις, προκηρύξεις συνθήματα και έντυπα.

Αυτές οί κινήσεις δέν έχουν κατορθώσει βέβαια ακόμα νά συγκροτηθούν και νά δώσουν μία άλλη προοπτική, τήν ταξική, τήν διεθνιστική. Γι' αυτό και πρέπει νά ένθαρρυνθούν, νά υποστηριχτούν πολιτικά, οργανωτικά και υλικά. Νά έρθουν, τήν κατάλληλη στιγμή σ' επαφή μεταξύ τους. Νά βγούν πρός τά έξω ξεπερνώντας τά όρια τού "κύκλου", τής συνοικίας πού σήμερα βέβαια είναι άδύνατο - χωρίς βιασύνη.

Αυτό πού θά πρέπει νά μάς οδηγεί είναι ότι πρέπει ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ ΕΞΚΙΝΩΝΤΑΣ ΜΕ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ, ΕΠΕΜΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΑΞΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ και νά μη περιμένουμε κάποιο μυθικό ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ, γιά νά κινηθούμε. Γιά νά-ρήσει πρέπει νά δουλέψουμε ήδη από σήμερα. Μέ τή δουλειά μονάχα μπορούν επίσης νά επαληθευτούν και νά συγκεκριμενοποιηθούν οί παραπάνω στόχοι επέμβασης.

"ΕΞΞΟΝ"

"Λαϊκός" καπιταλισμός, αλλά καπιταλισμός.

Σέ ποιούς ανήκει ή «ΕΞΞΟΝ»;

Ποιοί είναι οί μέτοχοι τής μεγαλύτερης πολυεθνικής εταιρίας πετρελαίου τού κόσμου; Μία κοφτά από μεγαλόκηνους καπιταλιστές μέ κοντρά πούρα; Όχι. Η άλήθεια κατά κανόνα δέν έχει σχέση καμιά σχέση ούτε μέ τή μυθολογία ούτε μέ τίς αυθαίρετες έρμηνείες πού δίνει ή άνθρωπος, άκριτα πολλές φορές, στά φαινόμενα πού τόν περιβάλλουν. Έτσι, από τό 1882 πού πρωτοδημιουργήθηκε από πενήντα μετόχους μέχρι σήμερα, πολλά πράγματα έλλαξαν στήν «ΕΞΞΟΝ». Η πρώτη πολυεθνική πετρελαίου τόν κόσμο, ανήκει σέ 695.000 μετόχους οί οποίοι μοιράζονται τίς 445.915.000 μετοχές και σέ ποσοστό 87% είναι γυναίκες. Και ή μεγαλύτερη μετοχή τής εταιρίας είναι τό Ταμείο Συντάξεως τών υπαλλήλων τής, πού κατέχει τό 3% τών μετοχών. Επίσης μεταξύ τών λαϊκών μετοχών τής εταιρίας υπάρχουν 91 καλλένια και πανεπιστήμια, 200 ασφαλιστικές εταιρίες, 1.000 φιλανθρωπικές και επαινετικές εταιρίες και 10 πολιτιστικές

κινήσεις. Τό σύνολο τών διευθυνόντων αμερικανών και διευθυνόντων τής εταιρίας κατέχει τό 1,5% τών μετοχών και ή οικογένεια Ροκφέλλερ μαζί μέ τό όμόνυμο Ίδρυμα τό 1,07% τών μετοχών. Και αυτό, παρά τό γεγονός ότι ή Τζέιν Ντ. Ροκφέλλερ υπήρξε ή δημιουργός τής επώκειρης. Μ' άλλα λόγια λοιπόν, ή πρώτη από τίς περιδόντες «Εργάτες Άδελφές» είναι μία ΛΑ-Ι-ΚΟΤΑΤΗΣ ΒΑΣΗΣ εταιρία και υπό αυτή τήν έννοια, στή χώρα μας, όχι μόνο θά μπορούσε νά διεκδικήσει εύσημα προοδευτικότητας, αλλά θά χρειαζόταν και σάν λαμπρό υπόδειγμα λαϊκού καπιταλισμού. Διότι, άν κάναμε έναν υπολογισμό μέ βάση τή σχέση πληθυσμού τών Η. Π.Α. — μέτοχοι τής «ΕΞΞΟΝ» θά βλέπαμε ότι ή αναλογία άντιστοιχεί σέ μία ελληνική εταιρία λαϊκής βάσης μέ 3.200 μετόχους. Πότες τέτοιες εταιρίες όμως υπάρχουν στή χώρα μας;

Να πως οί ίδιοι οί αστοι (Οικονομικός Ταχυδρομος, Νο12, 1982) απομυθοποιούν τα πολυεθνικά "τερατα", αποδεικνυοντας αιο μονοι τους οτι η μορφη ιδιοκτησιας του κεφαλαιου δεν αλλαζει σε τιποτα τη φυση του κι αρα οτι οί πολυεθνικες με ή χωρις "λατινη" βάση παραμενουν καπιταλιστικες.

«Ένας χρόνος «Αλλαγής»

Αυτό που μπορεί να βγει εάν πρωταρχικό συμπέρασμα από την κυβερνητική πολιτική, στον ένα χρόνο ζωής του ΠΑΣΟΚ στην έξουσία, είναι πως τα μέτρα που πήρε ευθυγραμμίστηκαν με την κατεστημένη πορεία που ακολουθεί ο καπιταλισμός στην Ελλάδα.

Παραλαμβάνοντας ένα Κράτος με καθυστερημένη καπιταλιστική ανάπτυξη, με έντονα τα στοιχεία της αγροτικής παραγωγής, του παρασιτισμού και του χάους στη λειτουργία του, δε μπόρεσε να βάλει μπροστά το μηχανισμό για την πιο ορθολογική λειτουργία του Κράτους και της οικονομίας, αλλά και του κάθε τομέα της πολιτικής και κοινωνικής ζωής.

Έτσι οι όποιεςδήποτε επιδιώξεις του, που εξαιτίας των προηγούμενων παραγόντων θα μπορούσαν να του παράσχουν τη δυνατότητα να ανακουφίσει με λίγα ψίχουλα παραπάνω τις ασθενέστερες οικονομικά τάξεις, για να τις κάνει να δουλέψουν για το ξεπέρασμα της οικονομικής κρίσης, για την ώρα απέτυχαν. Με αποτέλεσμα να έχουν θραυτεί μία σειρά από κοινωνικές εξαγγελίες υπέρ των "μη προνομιούχων" και μάλιστα σε πολύ πιο σύντομο διάστημα απ' ό,τι το περίμενε κανείς. Βλέπουμε λοιπόν σε κάθε τομέα της πολιτικής του να ακολουθεί την πεπατημένη των προηγούμενων κυβερνήσεων της Δεξιάς, παρά τις άπενωσμένες προσπάθειές του να αποτινάξει την κληρονομιά που παρέλαβε.

Στους διάφορους τομείς λοιπόν βλέπουμε:

1) ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΑΞΕΙΣ.

Συνέχιση της πολιτικής για την "ανάπτυξη σχεδόν άνευ όρων, οποιασδήποτε παραγωγικής ή επενδυτικής πρωτοβουλίας του ιδιωτικού τομέα, (Δήλωση Λάτση στη Βουλή, 19-3-82, και τελευταίες δηλώσεις Αρσένη, Παπανδρέου). Γι' αυτό πέρασε στη Βουλή νόμο που παρείχε ισχυρά επενδυτικά κίνητρα στους βιομήχανους και έδωσε μία σειρά άλλες διευκολύνσεις, όπως το χάρισμα των προστίμων για όφειλές προς το ΙΚΑ και η εξόφλησή τους σε 48 μηνιαίες δόσεις κ.ά.

Παρ' όλα αυτά η άστική τάξη, δεν έχει δείξει ως τώρα διαθέσεις για επενδυτική πρωτοβουλία, γιατί οι βιομήχανοι δε βλέπουν να υπάρχουν οι συνθήκες για επενδύσεις, λόγω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, που γίνεται πιο δύσκολη για αυτούς στην Ελλάδα με την καθυστερημένη βιομηχανική της ανάπτυξη, που δεν τους αφήνει περιθώρια για παραγωγή υπεραξίας και επομένως υπαρκτής κέρδους, προτιμώντας έτσι να περιμένουν το ξεκαθάρισμα της κατάστασης. Δεν είναι άφυσικο λοιπόν το ότι ο νόμος για τα κίνητρα δεν έχει αξιοποιηθεί και ο ΣΕΒ ζητάει συνεχώς απ' την κυβέρνηση να ξεκαθαρίσει τους κανόνες του παιχνιδιού, πέρα από μεγάλα λόγια για αύξηση της παραγωγικότητας, επενδυτική δραστηριότητα, αύξηση των εξαγωγών κλπ.

Η κατάσταση ρευστότητας που επικρατεί ανάμεσα στην κυβέρνηση και την άστική τάξη χει-όπως συμβαίνει πάντα σε κάθε κράτος - τον άμεσο αντίκτυπο της στην εργατική τάξη και τους άλλους εργαζόμενους.

Κι' εδώ ο ρόλος της κυβέρνησης γίνεται πιο ξεκάθαρος. Όλες οι προεκλογικές εξαγγελίες για καλλιτέρευση της ζωής της αποδείχτηκαν ψεύτικες. Η περίφημη Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή, κάθε άλλο παρά "αυτόματη" αποδείχτηκε πως είναι, γιατί δίνεται στο τέλος κάθε τετράμηνο, όχι αναδρομικά για να καλύπτει την αύξηση του Τιμαριθμού του τετραμήνου που πέρασε. Επίσης η ΑΤΑ δίνεται πάνω στις αποδοχές των συλλογικών συμβάσεων κι όχι πάνω στις πραγματικές αποδοχές των εργαζόμενων που τις περισσότερες φορές είναι ψηλότερες από εκείνες των συμβάσεων. Ήδη τόσά που δόθηκαν στα δύο προηγούμενα τετράμηνα είναι γελοία, 7,3% και 2% μέχρι συν. αποδοχών 35.000 (για πάνω από τις 35.000 το ποσοστό είναι ακόμα μικρότερο). Οι συλλογικές συμβάσεις κατά κλάδο υπογράφονται - παρά τις διακηρύξεις για γρήγορη διαδικασία - με μεγάλη αργοπορία, ενώ ένα μεγάλο ποσοστό απ' αυτές δεν ισχύουν από 1-1-82. Σήμερα πέρα από αντίπαρθεση στατιστικών στοιχείων, όλοι οι εργαζόμενοι έχουν αντιληφθεί ότι καμμία ουσιαστική βελτίωση στο επίπεδο της ζωής του δεν έχει γίνει.

Σε οποιαδήποτε όμως περίπτωση οι εργαζόμενοι, κινητοποιήθηκαν ζητώντας παραπάνω απ' τα ψίχουλα που έδωσαν (κύρια στις επιχειρήσεις που ελέγχονται απ' το κράτος, όπως στην Ολυμπιακή, στα λεωφορεία και τρόλλεϋ, στις Τράπεζες, κ.ά.), εκεί κινήθηκε όλος ο άπεργοαστικός μηχανισμός της κυβέρνησης. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε καμμία περίπτωση δεν έδειξε οποιαδήποτε υποχωρητικότητα σε κάποιο αίτημα. Φαίνεται καθαρά από αυτό, ότι η προσπάθεια για τις καλές σχέσεις και την καλή θέληση αφορά μόνο τους εργαζόμενους.

2) ΣΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η έντύπωση που έδιναν οι διάφορες εξαγγελίες του ΠΑΣΟΚ προεκλογικά, ήταν πως υπήρχε μια έντονη διάθεση για πιο ορθολογισμένη λειτουργία του κρατικού τομέα, για να μπορεί να παίξει ένα πιο ισχυρό ρόλο το Κράτος στη διαμόρφωση της οικονομικής πολιτικής και παράλληλα να αυξήσει τον παρεμβατισμό του στην οικονομία της χώρας. Καί σ' αυτό τό σημείο, τό ΠΑΣΟΚ μπόρεσε να φορέσει πολύ εύκολα τή σοσιαλιστική μάσκα, γιατί ή πλύση εγκέφαλου που έχουν κάνει χρόνια ολόκληρα οι δήθεν κομμουνιστές, έχει δημιουργήσει την έντύπωση ότι κρατικός καπιταλισμός και σοσιαλισμός είναι ταυτόσημες έννοιες.

Όμως και σ' αυτό τό σημείο αρχίζει να διαφαίνεται πως οι εξαγγελίες του ΠΑΣΟΚ για "κοινωνικοποιήσεις", λύσιμο του θέματος των προβληματικών και υπερχρεωμένων επιχειρήσεων κλπ., ήταν όνειρα για την ενίσχυση του κρατικού καπιταλισμού χωρίς όμως να υπάρχει ή υποδομή για να γίνουν πραγματικότητα.

Έτσι, για τις "κοινωνικοποιήσεις" αναγγέλθηκε ότι θα δημιουργηθούν νέα όρισμένες μεγάλες επιχειρήσεις τά "Εποπτικά Συμβούλια" (που ακόμα παραμένουν κενό γράμμα) που όμως δεν θα έχουν στην ουσία τίποτα άλλο παρά συμβουλευτικό χαρακτήρα, για τις προβληματικές

καί υπερχρεωμένες επιχειρήσεις δέν έχει απο-
φασιστεί άκόμα ποιά πολιτική θά ακολουθηθεί
κτλ. Όσο για τά μέτρα πού ήδη πάρθηκαν, εί-
ναι χαρακτηριστικές δύο περιπτώσεις:

α) Σχετικά μέ τήν προσπάθεια για τήν αντιμε-
τώπιση του παρασιτισμού.

Στήν πρώτη αντίπαρθεση κυβέρνησης - χον-
δρεμπόρων, φάνηκε ότι τά μεγάλα λόγια, δέν άρ-
κούν όταν δέν υπάρχει ή κατάλληλη ύποδομή, για
ν' αντιμετωπισθούν οι μεσάζοντες. Τό πρώτο
μέτρο τής κυβέρνησης δηλαδή ή μείωση τής πρό-
μηθείας τους άπό 12-10% σέ 7-5%, λίγο έθιξε
τούς χονδρεμπόρους άφού αυτή ή μείωση άφορά
ένα μικρό μόνο μέρος τών κερδών τους, ένώ τό
μεγαλύτερο προέρχεται άπό διακίνηση προϊόν-
των πού τά διαθέτουν χωρίς τιμολόγια (ή βά-
ζουν ψεύτικες τιμές). Έπιπλέον ένα μεγάλο
μέρος άπ' τούς μεσάζοντες είναι πολύ δύσκολο
νά έντοπιστούν, άφού οι χονδρέμποροι τής Κεν-
τρικής Λαχαναγοράς, τούς όποιους άφορούν τά
μέτρα διακινούν μόνο τό 40% τών συνολ. έμπο-
ρευμάτων. Όσο για τό τελευταίο μέτρο πού ά-
φορά τίς έξώσεις όσων παρουσιάζουν τζιρο μι-
κρότερο άπό 7 έκ. δρχ. ή 8 έκ. όταν πρόκειται
για έταιρία, αυτό θά θίξει ένα μικρό ποσοστό
τών χονδρεμπόρων τής λαχαναγοράς (150-180) στό
σύνολο τών 800 περίπου καί αυτοί πού θά θι-
χτούν είναι οι πιο άδύνατοι οικονομικά. Έπι-
χειρείται λοιπόν ένα χτύπημα του παρασιτισμού
χωρίς νά υπάρχει ή κατάλληλη δύναμη άπ' τούς
συνεταιρισμούς για νά καλύψουν τό κενό.

β) Ό νόμος για τόν έκουγχρονισμό τής 'Ανώ-
τατης Παιδείας.

πού έχει σαν στόχο τήν αναδιοργάνωση τών ΑΕΙ
ώστε άφ' ενός μόν νά προσαρμόσουν τό εκπαιδευ-
τικό τής πρόγραμμα καί σύστημα σύμφωνα μέ τίς
σύγχρονες αντίληψεις καί εξελίξεις, πού είναι
όρος άπαραίτητος στό νά εκπαιδεύονται κατάλ-
ληλα τά άτομα πού θά επανδρώσουν μετά τό τέ-
λος τών σπουδών τους τίς σύγχρονες παραγωγι-
κές μονάδες καί άφ' έτέρου νά δημιουργηθούν οι
συνθήκες εκείνες πού θά έπιτρέπουν νά γίνεται
έρευνα καί δοκιμές ώστε καί νά έξυπηρετηθεί ή
παραγωγή άπ' τίς έπιτεύξεις τής τεχνολογίας καί
νά αναπαράγεται μέσα στό ίδια τά ΑΕΙ.

Μερικά συμπεράσματα λοιπόν πού μπορούν νά
βγούν άπ' τίς πιο πάνω χαρακτηριστικές περι-
πτώσεις είναι ότι ή κυβέρνηση προσπαθεί νά πε-
τύχει τόν άστικό έκουγχρονισμό χωρίς πρόγραμ-
μα, χωρίς νά μπορεί νά διαθέσει πολλά χρήματα
λόγω τής ύπάρχουσας κρίσης καί αναπόφευκτα χτυ-
πάντας ένα μέρος "μή-προνομιούχων" πού τόσο
πολύ προπαγάνδισε τήν προστασία τους... προε-
κλογικά.

"Έτσι αναγκάζεται νά προσγειωθεί περισσότερο
στήν πραγματικότητα, σέ θέματα πιο σοβαρά
όπως οι έμπορικές καί γενικά οικονομικές σχέ-
σεις μέ τό έξωτερικό, όπου ή προσπάθεια έχει
παραμείνει στό επίπεδο πού υπήρχε καί πριν ά-
κολουθώντας τήν πολιτική τής καλλίτερης προώ-
θησης τών έμπορικών σχέσεων μέ τίς χώρες πού
ήδη βρίσκονταν σέ οικονομικές σχέσεις μέ τήν
Έλλάδα, μέ τήν ανάλογη στάση στό πολιτικό το-
μέα, δηλαδή τήν μεγαλύτερη ένσωμάτωση στην ΕΟΚ
καί γενικότερα τόν Δυτικό κόσμο, (τέρμα πιά τά
"Έξω άπ' τήν ΕΟΚ"), τήν προώθηση τών Έλληνικών
προϊόντων πρós τίς Άραβικές χώρες (τέρμα οι
γενικότητες για ανταλλαγές μέ τόν "τρίτο κό-
σμο"), τήν διατήρηση τών εξαγωγών πρós τίς Ά-
νατολικές χώρες (κι έτσι παρ' όλο πού θεωρούν
τήν Άλληλεγγύη "γνήσιο σοσιαλιστικό κίνημα",
άρνούνται νά έπιβάλουν οικονομικές κυρώσεις
πρós τήν Πολωνία του Γιαρουζέλσκι).

3) ΣΤΗΝ ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΑ-
ΚΤΙΚΗ.

"Αν ή προσγείωση τής κυβέρνησης στις προη-
γούμενες περιπτώσεις πού αναφέραμε άκολούθησε
μια γρήγορη πορεία, στή γενικότερη όμως κοι-
νωνικό-πολιτική πρακτική έγινε άκόμα πιο γρή-
γορα.

Μπορούμε νά αναφέρουμε σαν χαρακτηριστι-
κότερα παραδείγματα, α) τά μέτρα για τό νέφος
καί παράλληλα τό κυκλοφοριακό. Τό σύστημα τών
μόνων-ζυγών, τής έκ περιτροπής κυκλοφορίας άλ-
λάζουν άπ' τή μια στιγμή στην άλλη χωρίς νά ύ-
πάρχει ούτε ή παραμικρή ένδειξη για μείωση του
νέφους ή άποσυμφόρηση τής κυκλοφορίας, ένώ κά-
ποιοι άρχικοί περιορισμοί στή λειτουργία όρι-
σμένων βιομηχανιών τής περιοχής τής πρωτεύου-
σας ούτε καν εφαρμόζονται πιά, ρίχοντας τό βά-
ρος τής ταλαιπωρίας καί τών περιορισμών στους
εργαζόμενους καί β) τήν αντιμετώπιση του θέ-
ματος τών νοικιών, όπου άφηνει έλεύθερους τους
ιδιοκτήτες νά άνεβάζουν χωρίς περιορισμούς τά
νοίκια
ένώ έκρεμούν αυτή τή στιγμή στά δικαστήρια
20.000 έξώσεις.

Σέ κάθε περίπτωση ή "σοσιαλιστική" κυβέρ-
νηση παίρνει όλα τά μέτρα υπέρ τών οικονο-
μικά ισχυρότερων.

Έκεί πού δέν κάνει οικονομίες, είναι σέ
ότι άφορά τήν ισχυροποίηση τών κατασταλτικών μη-
χανισμών του Κράτους. Ό στρατός καί τά Σώμα-
τα Άσφαλείας ισχυροποιούνται όλο καί περισ-
σότερο, τά μέλη τους παίρνουν γενναιώδεις αώ-
θήσεις καί έπιδόματα, βλέποντας ότι επί "σο-
σιαλισμού" περνάνε πολύ καλλίτερα άπ' ότι επί
... καπιταλισμού.

Οι φυλακές-κολαστήρια δέν καταργούνται, ά-
πλώς θά αλλάξει τό σωφρονιστικό σύστημα, ή ζωή
τών φαντάρων στό στρατό παραμένει στό ίδιο έ-
πίπεδο (τά καθόνια, οι "αυτοκτονίες", ή έξευτε-
λιστική για τό φαντάρο Ιεραρχία, παραμένουν),
καί οι ποινές πέφτουν βροχή σέ όσους ξεφεύγουν
άπ' τήν κατεστημένη δομή τής κοινωνικής πραγ-
ματικότητας, κυρίως νέους (καταλήψεις σπιτιών)
κλπ.

4) ΣΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Έκτός άπ' τήν αλλαγή στάσης άπέναντι στην
ΕΟΚ (πού τά μέλη της σήμερα έχουν κατά κύριο
λόγο οικονομικούς δεσμούς), άλλάξε πολύ πιο
άμεσα από κάθε άλλη περίπτωση καί ή στάση για
τήν Άμερική, τίς Βάσεις, τό ΝΑΤΟ. Τέρμα τώρα
οι παλιοί ψευτολεονταρισμοί! Ό πρωθυπουργός άρ-
κεϊται νά βγάξει "έθνικά περήφανους" λόγους πού
έχουν όμως σαν κατάληξη τήν τράπεζα τών δια-
πραγματεύσεων, όπου παρέχονται οι διαβεβαιώ-
σεις ότι υπήρχε "διάθεση συννενόησης" κι άπ'
τίς δυό πλευρές. "Αν όμως τό θέμα τών βάσεων
συζητείται άκόμα, για τήν παραμονή τής Έλλά-
δας στό ΝΑΤΟ δέν γίνεται ούτε κουβέντα (άν-
τίθετα ή κυβέρνηση ύποστήριξε τήν ένταξη τής
Ίσπανίας) καί είναι πολύ φυσικό' μπορεί σέ
θέματα οικονομικών κυρώσεων (π.χ. Πολωνία)
νά υπάρχει δυνατότητα διαφορετικών χειρισμών
άπ' τούς άλλους Δυτικούς, όμως σέ θέματα πού
άφορούν τή στρατιωτική ασφάλεια του Ιμπερια-
λισμού δέν χωρούν άστεϊα.

Στίς σχέσεις μέ τήν Τουρκία, άφού πέρασε
άπό διάφορες φάσεις, τώρα έχει καταλήξει στό
πολυσυζητημένο "Μορατόριουμ", καί φυσικά στή
μείωση τής έντασης μεταξύ τών δύο χωρών. Πράγ-
μα πού έχει σαν συνέπεια στό έσωτερικό νά

ἀρχίζουν νά ἀπελαύνουν πολιτικούς πρόσφυγες πού ζήτησαν άσυλο άπ' τήν Τουρκία. Έτσι δίνονται καί τό μέτρο τής πολιτικής του ΠΑΣΟΚ ότίν υπεράσπιση τών "δημοκρατικών έλευθεριών" (όπως έγινε καί στήν Πολωνία καί τήν Παλαιστίνη), όπου φαίνεται καθαρά πώς τό μόνο πού τό ένδιαφέρει είναι ή προάσπιση τών στενών συμφερόντων του Έλληνικού κράτους.

Θά ήταν παράλειψη νά μήν άναφερθούν οι τάσεις τής κυβέρνησης νά αξιοποιήσει μέ όποιοδήποτε μέσο τά κρατικά τής συμφέροντα στις σχέσεις τής μέ άλλες χώρες, έκδηλώνοντας διάθεση στρατιωτικής επέμβασης στόν πόλεμο του Λιβάνου.

Αυτό πού μπορεί νά διαπιστωθεί στήν πολυδιαφημιζόμενη "πολυδιάστατη έξωτερική πολιτική" είναι πώς ή κυβέρνηση κάνει τά πάντα για τήν προάσπιση τών καπιταλιστικών κρατικών συμφερόντων πότε τασόμενη άνοιχτά υπέρ του Δυτικού Ιμπεριαλισμού στις διάφορες επεμβάσεις του (υπέρ τής Άγγλίας στόν πόλεμο στά Φάκλαντ, υπέρ τής άποστολής τής "είρηνευτικής" δύναμης στό Λίβανο) καί πότε άρνούμενη νά ταχθεί υπέρ τών Δυτικών σέ περιπτώσεις διένεξης μέ τό Άνατολικό μπλόκ (άρνηση συμμετοχής στήν έπιβολή οικονομικών κυρώσεων τής ΒΟΚ στήν Πολωνία).

* * *

Μέσα στό λίγο διάστημα πού είναι τό ΠΑΣΟΚ στήν κυβέρνηση άκολούθησε μία δύσκολη πορεία όπου όμως άρχισε νά ξεκαθαρίζει τήν ταυτότητα του σάν κυβέρνησης (καί νά τήν γνωρίζει). Μπορούμε νά πούμε ότι στις σχέσεις του μέ τήν άστική τάξη υπάρχει μία κατάσταση ρευστότητας, όπου όμως έχει πείσει ότι δέν πρόκειται νά θίξει τά δικαιώματά τής.

Άπ' τήν άλλη ή εργατική τάξη παραμένει άκίνητοποιημένη κι άνοργάνωτη καί σέ πολλές περιπτώσεις βλέπει σάν λύση στά προβλήματά τής (εργαζόμενοι ΠΥΡΚΑΛ, ΒΙΑΜΑΞ κ.ά.) τό πάριμο τών προβληματικών επιχειρήσεων άπ' τό Κράτος καί τήν συμμετοχή των εργαζόμενων σ' αυτές στήν συνέχεια τής λειτουργίας καί τήν καλλιτέρευση τής παραγωγής. Είναι ακόμα δύσκολο (έπειδή οι περιπτώσεις είναι μεμονωμένες) νά κρίνουμε αν οι εργαζόμενοι έχουν άρχισι νά καταλαβαίνουν τήν άπάτη.

Πάντως ή πίστωση χρόνου πού ζήτησε ή κυβέρνηση, έχει άρχισι νά σπάει σέ πολλούς κλάδους έλεγχόμενους άπ' τό Κράτος καί μάλιστα μέ μακροχρόνιες καί δυναμικές άπεργίες (εργαζόμενοι στα τρόλεϋ). Όλα δείχνουν ότι τό '83 θά είναι μία δύσκολη χρονιά για τήν κυβέρνηση (όπως δείχνει ή μείωση τής δύναμης του ΠΑΣΟΚ στα άστικά κέντρα, στις δημοτικές εκλογές).

Γι' αυτό προσπαθεί νά στήσει όσο μπορεί καλλίτερα τό έσωτερικό μέτωπο μέ συνεχείς διακηρύξεις για έθνική ένότητα καί όμοψυχία, πράγμα πού έκφράζεται καί στό πολιτικό επίπεδο (συνεργασία μέ τά μικρότερα κόμματα, άμυνα μόνο στις έπιθέσεις του ΚΚΕ, καλές σχέσεις μέ τόν πρόεδρο τής Δημοκρατίας). Κάτι πού είναι άναγκαίο σέ κάθε άστικό κράτος καί μάλιστα σέ περιόδους κρίσης όπως τή σημερινή.

Πώς περνάει όμως μέσα άπ' τήν καθημερινή ζωή, σέ όλους τούς τομείς, τή γραμμή τής έθνικής ένότητας";

1) Προσπαθώντας νά έξωραίσει τό ρόλο πού παίζουν οι διάφοροι φορείς καί όργανα τής καπιταλιστικής έξουσίας, δείχνοντας ένα ώραιο - ποιημένο πρόσωπο καί κρύβοντας τό πραγματικό

τους ρόλο, τής διαιώνισης τής έκμετάλλευσης πάνω στό προλεταριάτο: "Έτσι προπαγανδίζει:

- Τή συμφιλίωση του πολίτη μέ τά Σώματα Άσφαλείας, ένώ οι "πολίτες" προλετάριοι τό μόνο πού μπορούν νά περιμένουν άπ' αυτούς είναι ή καταστολή τών άγώνων τους.

- Τή συνεργασία τών εργαζόμενων μέ τούς καπιταλιστές, ... έξ' ου καί τό περίφημο σλόγκαν: "Οι βιομήχανοι δέν είναι άρχουσα τάξη" προσπαθώντας νά δείξει ότι έκμεταλευτές καί έκμεταλευόμενοι μπορούν νά συνυπάρξουν ειρηνικά για τό καλό όλων.

- Τή βοήθεια τών εργαζόμενων στους έργοδοτες, όπου σέ αντίλλαγμα κάποιων άμφίβολων "παράχωρήσεων" (νόμος "άντι" - 330), τούς καλεί νά άναπτύσουν καλές σχέσεις μέ τούς εργοδότες καί έπομένως νά μή διεκδικούν άγωνιστικά τήν καλλίτερευση τών όρων ζωής τους.

2) Προσπαθώντας νά πείσει ότι θά ξεπεραστεί ή κρίση για τό καλό τών εργαζόμενων, άν αυτοί βοηθήσουν στό ξεπέρασμά τής, μέ τό νά μή ζητάνε παραπάνω λεφτά από αυτά πού άντέχει ή "έθνική οικονομία" (δηλαδή ή τσέπη τών άστών) καί ζητώντας τους:

- Νά αυτοδιαχειρίζονται τις επιχειρήσεις πού έγκαταλείπουν οι ιδιοκτήτες τους.

- Νά συνδιαχειρίζονται τις επιχειρήσεις πού έχουν προβλήματα συνέχισης τής λειτουργίας.

- Νά βοηθούν στήν καλλίτερη λειτουργία τών κρατικών όργανισμών, τοπικής Αυτοδιοίκησης, δημοσίων υπηρεσιών κλπ.

Δηλαδή νά βοηθούν στό ξεπέρασμα τής κρίσης, παρουσιάζοντας τή νέα μορφή άποδοχής καί συμμετοχής στήν έκμετάλλευσή τους, σάν "σοσιαλιστικό μετασχηματισμό".

3) Προσπαθώντας νά βάλει τούς εργαζόμενους νά υπερασπίσουν τά κρατικά συμφέροντα πού τά παρουσιάζει σάν "κοινά" συμφέροντα, προτρέποντάς τους:

- Νά καρφώνουν τούς φοροφυγάδες (πού έντέλει μόνο οι οικονομικά αδύνατοι πού δέν έχουν τή δυνατότητα νά ξεφύγουν βλάπτονται).

- Νά άγοράζουν ελληνικά προϊόντα για νά άυξηθεί ή έσωτερική κατανάλωση, πράγμα πού θά έχει σάν συνέπεια νά δώσουν οι εργαζόμενοι ένα χέρι στους καπιταλιστές κι άπ' τήν άλλη νά άνταγωνίζονται τούς εργαζόμενους τών άλλων χωρών.

* * *

Δουλειά τών επαναστατών κομμουνιστών είναι, μέσα άπ' τις καθημερινές προσπάθειες τής κυβέρνησης νά φορτώνει στις πλάτες τών εργαζόμενων τά σπασμένα τής κρίσης καί τή συμμετοχή στό ξεπέρασμά τής, ν' άποδείχνουν τήν καπιταλιστική πολιτική τής καί νά προετοιμάζουν τήν άγωνιστική αντίσταση του προλεταριάτου στις ψευτοσοσιαλιστικές έπιλογές τής.

4-11-82

« Αντί - 330»: ψίχουλα

μ' αντίλλαγμα τήν ύποταγή

Ο νόμος 1264/82 "για τόν έκδημοκρατισμό του συνδικαλιστικού κινήματος καί τή κατοχύρωση τών συνδικαλιστικών ελευθεριών τών εργαζόμενων", αναλύεται σάν ο σπουδαιότερος απ τό πλέγμα τών νόμων πού τούς αφορά.

Καί μπορεί ν' αποτελέσει ένα παράδειγμα για τό πώς οί διάφοροι παραπλήσιοι νόμοι (άκόμα καί οί πιά "εύνοϊκοί"), αποβλέπουν τελικά στόν έλεγχο από τό Κράτος τών συνδικαλιστικών όργανώσεων, αποπροσανατολίζοντας καί αποδιοργανώνοντας τούς εργαζόμενους.

Μετά από μερικούς μήνες ίσχύος του νόμου μπορούν να φανούν πιο καθαρά ποιά είναι τά πρώτα αποτελέσματά του, αφού πολλοί εργαζόμενοι νόμισαν ότι με τήν ψήφιση του όλα τους τά προβλήματα θα λυνόντουσαν. Κι αυτό φαίνεται μέσα απ' τήν καθημερινή ζωή στους τόπους δουλειάς.

Τ' άφεντικά εξακολουθούν ν' απολύουν καί να θέτουν σέ διαθεσιμότητα τούς εργάτες. Οί ρουφιάνοι, οί χαφιέδες, οί έπιστατες, οί διευθυντές κλπ. εξακολουθούν να βρίσκονται στή θέση τους καί να κάνουν τή δουλειά για τήν όποια πληρώνονται δηλ. να καρφώνουν, να καταπιέζουν, να εκμεταλλεύονται άκόμα καί τό τελευταίο δευτερόλεπτο εργασίας κτλ. Τά άτυχήματα - δολοφονίες εργατών συνεχίζονται όπως πριν.

Γενικά τίποτε δέν έχει αλλάξει στις συνθήκες τής καθημερινής εκμετάλλευσης καί καταπίεσης.

Ο νέος νόμος σέ τίποτα δέν έχει αποδείξει ότι προθεϊ τήν καλλίτερευση τών συνθηκών δουλειάς καί όργάνωσης τών εργαζομένων.

Παράλληλα κάθε προσπάθεια για σύσταση σωματείων πού θα υπερασπίζον καί θα προωθούν τά δικαιώματα τών εργαζομένων συναντά τήν ίδια πάντα λυσσαλέα αντίδραση τών εργοδοτών είτε αυτοί είναι μεγάλοι είτε "μικρομεσαίοι". Καί σ' αυτήν τήν περίπτωση πολλοί εργαζόμενοι βρίσκονται έντελώς άπροετοιμαστοί ν' αντιμετωπίσουν τά χτυπήματα τών άφεντικών, γιατί παρασύρθηκαν απ' τις συνεχείς διακηρύξεις του ύπουργού εργασίας ότι ο νόμος 1264/82 θα βοηθήσει στήν ανάπτυξη καλών σχέσεων μεταξύ επιχειρηματιών-εργαζομένων.

Πώς όμως ένω τίποτε δέν άλλαξε στο κάθεστώς εκμετάλλευσης τών εργαζομένων, μπορούν ν' αλλάξουν καί οί σχέσεις τους με τ' άφεντικά;

Έδω είναι ένα μέρος τών αυταπατών πού καλιεργεί ή κυβέρνηση, καί βρίσκει έδαφος να τό κάνει (με τή βοήθεια τών ρεφορμιστών του ΚΚΕ ΚΚΕ έσ.), γιατί όλοι μαζί σάν αντιπολίτευση

έκαναν τό πών για να αποπροσανατολίζουν τούς άγώνες τους ζητώντας να μην ξεφεύγουν απ' τά πλαίσια τών διαπραγματεύσεων, να έχουν "λογικά" αίτήματα, να μην ζητάνε πολλά γιατί δέν θα πάει καλά ή "έθνικη οικονομία" κλπ. Κι αυτό γιατί ή άστική πολιτική πού εφαρμόζουν, προσπαθεϊ ν' αποδείξει ότι τά εκατομμύρια κέρδη τών άφεντικών όταν διπλασιάζονται καί τριπλασιάζονται είναι "λογικά" (τό πολύ-πολύ να ζητάνε αυτά τά κέρδη να είναι λιγώτερα) ένω μια άναπρόσαρμογή τών μισθών κατά 30% εξαιτίας του πληθωρισμού, πού μόλις φτάνει για να τά φέρουμε βόλτα, είναι παράλογη γιατί μειώνει τά κέρδη τών άφεντικών πού αυτοί τά όνομάζουν "έθνικη Οικονομία".

Έτσι κατάφεραν να αποπροσανατολίσουν τούς εργαζόμενους απ' τόν ταξικό τρόπο διεκδίκησης τών αιτημάτων τους δηλαδή τήν άπεργία διαρκείας, χωρίς προηγούμενες διαβουλεύσεις καί έκκλήσεις για συμπάρασταση στους βουλευτές, προσωπικότητας κτλ.

Όποτε μή έχοντας άλλη προοπτική για τήν καλλίτερευση του βιοτικού τους επιπέδου, έναπόθεσαν τις έλπίδες τους στήν "άλλαγή" καί κατ' επέκταση στους νόμους πού άφορούν τή ζωή τους.

Αυτή είναι καί ή καταστροφική δουλειά πού κάνει αυτός ο νόμος - όπως καί κάθε άστικός νόμος:

- Δίνει τήν έντύπωση ότι μια φιλεργατική πολιτική του κράτους, μπορεί να άποκαταστήσει τούς άγώνες τών εργαζομένων.

- Τους κάνει έτσι να έναποθέτουν εκεί τις έλπίδες τους με συνέπεια να άποδιοργανώνονται, να "αράζουν" καί έτσι τ' άφεντικά να βρίσκουν έδαφος για να τούς εκμεταλλεύονται περισσότερο καί να τούς κτυπούν πιο εύκολα.

- Προσπαθεϊ να περάσει στους εργαζόμενους τή γραμμή τής ταξικής συνεργασίας καί τών καλών σχέσεων με τ' άφεντικά, με σκοπό να δουλεύουν πιο έντατικά για τό ξεπέραςμα τής κρίσης τής οικονομίας καί τόν εκσυγχρονισμό της, όπως αυτό εκφράζεται απ' τις συνεχείς προτροπές του πρωθυπουργού, του ύπ. Εργασίας, του προέδρου τής ΓΣΕΕ προς τούς εργαζόμενους να μην κάνουν κατάχρηση τών δυνατοτήτων πού παρέχει ο νόμος, να συμβάλλουν παράλληλα στήν αύξηση τής παραγωγικότητας, να μην ζητάνε μεγαλύτερες αύξήσεις από αυτές πού δόθηκαν, να άναπτύξουν καλές σχέσεις με τ' άφεντικά κλπ.

Δηλαδή τά λίγα ψίχουλα διευκολύνσεων πού δίνει ο 1264 χρησιμοποιούνται σάν πρόσχημα για να κάνουν τούς εργάτες ν' αύξήσουν από μόνοι τους τούς ήδη έξοντατικούς ρυθμούς δουλειάς, αφήνοντας βέβαια για τό ... μέλλον κάποιες καλύτερες όψεις τών άποδοχών τους καί τών συνθηκών δουλειάς, ζητώντας τους όμως για τώρα θυσίες. Κι όπως έχει άποδείξει ή ιστορία πάντα αυτό τους ζητιέται.

"Όπως κάθε άστικός νόμος έτσι κι ο 1264 θέτει τά όρια πού μπορεί νά κινηθεΐ ο εργαζόμενος. Όποιοσδήποτε άγώνας δηλ. δέν πρέπει νά ξεφεύγει άπ' τά πλαίσια του δημοκρατικού καθεστώτος πού είναι ίδια σέ κάθε άστικό νόμο.

Καί τό δημοκρατικό καθεστώς-στήν πραγματικότητα ή κυριαρχία της άστικής τάξης πάνω στην εργατική τάξη - πΐσω άπ' τίς άπατηλές κραυγές για ίσότητα όλων άπέναντι στους νόμους κρύβει άλλά πού μπορεί νά θεσμοθετηθεΐ μέσα άπ' τό νόμο και στά πλαίσια των "κοινων σκοπών" πού είναι ή ύποστήριξη άπό "όλους τούς Έλληνες" της "έθνικής οικονομίας".

"Ετσι και στή συγκεκριμένη περίπτωση ο νόμος "βλέπει" άπό τήν ίδια όπτική γωνία εργαζόμενους κι εργοδότες, σάν δυό στρατόπεδα, πού ή αντίθεση τους δέν είναι κάτι τό άσυμβίβαστο αλλά πού μπορεί νά τακτοποιηθεΐ μέσα άπ' τό νόμο και στά πλαίσια των "κοινων σκοπών" πού είναι ή ύποστήριξη άπό "όλους τούς Έλληνες" της "έθνικής οικονομίας".

"Η ταξική πάλη θεωρεΐται, άκόμα μία φορά, πανάκεια πού πρέπει ν' αντιμετωπισθεΐ, δίνοντας τή θέση της στην άπό κοινού προστασία, του άστικού καθεστώτος. Είναι χαρακτηριστικό ότι ή έννοια της ταξικής πάλης δέν αναφέρεται ούτε μία φορά στον 1264, γιατί ταξική πάλη σημαίνει ολοκληρωτική σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ εργατικής και άστικής τάξης.

"Ας δοϋμε όμως μερικές βασικές διατάξεις του νόμου:

● Δικαίωμα άπεργίας ('Απ' τό Σχ. Νόμου, παρ.1)

"Η άπεργία άποτελεΐ δικαίωμα των εργαζομένων πού άσκειται άπό τίς συνδικαλιστικές όργανώσεις ... γ) σέ συμπάρσταση εργαζομένων σέ χώρες πού δοκιμάζονται τά συνδικαλιστικά δικαιώματα και οι δημοκρατικές ελευθερίες και δ) ως έκδήλωση άγωνιστικής λαϊκής συμπάρτασης στά πλαίσια της συνταγματικής νομιμότητας (όπου υπάρχουν ύπογραμμίσεις σέ ξένα κείμενα, είναι δικές μας Σ.Σ.) σέ περίπτωση σοβαρής άπειλής ή κινδύνου για τούς δημοκρατικούς θεσμούς".

"Άπειλή ή κίνδυνος όμως για τούς δημοκρατικούς θεσμούς είναι κύρια ή ίδια ή ταξική πάλη και πολύ περισσότερο ή προοπτική της προλεταριακής επανάστασης πού δέν θά κινείται βέβαια "στά πλαίσια της συνταγματικής νομιμότητας", αλλά άκριβώς ένάντια σ' αυτήν. (Τελικά άκόμα κι αυτές οι διατάξεις άποσύρθηκαν άπ' τή ψήφιση του νόμου μέ τήν σιωπηρή άποδοχή όλων, ίσως γιατί θεωρήθηκε ότι μία άπεργία συμπάρτασης άποτελεΐ πάντα κίνδυνο παρέκτροπής σέ άλλες μορφές πάλης καθαρά ταξικές και διεθνιστικές).

● Όρισμένες διατάξεις όρίζουν τήν παρουσία και τόν έλεγχο του κράτους, όπως ή τήρηση βιβλίου στο Πρωτοδικείο για τίς συνδικαλιστικές όργανώσεις (άρθρο 2), ή παρουσία δικαστικού άντιπροσώπου στίς εκλογές (άρθρο.11) ή τήρηση βιβλίων (άρθ. 3) κ.ά.

Πράγματα πού δείχνουν τήν παρεμβατικότητα του άστικού κράτους και τή διάθεσή του νά ρυθμίζει τήν όργάνωση και τόν τρόπο λειτουργίας των σωματείων, ένσωματώνοντας τα στην κρατική μηχανή.

● Προσωπικό άσφαλείας

Για έναν μεγάλο αριθμό εργαζομένων στην Κοινή Όφέλεια ή στίς Δημόσιες Όπηρεσίες όπως στην παροχή ύγειονομικών ύπηρεσιών, τηλεπικοινωνιών κ.ά. προβλέπεται ή ύπαρξη προσωπικού άσφαλείας, καθώς και τό άναγκαίο προσωπικό "για τήν αντιμετώπιση στοιχειωδών αναγκών του κοινωνικού συνόλου". (άρθρο 21).

Πράγμα πού δέν σημαίνει τίποτε άλλο παρά στένεμα της έμβέλειας κι άποτελεσματικό-τητα της άπεργίας. Σήμερα οι εργαζόμενοι κάτω άπ' τήν έπιρροή της άστικής ιδεολογίας της συνενεργασίας των τάξεων και έξ' αίτίας της ελλείψης ταξικού άγώνα θεωρούν φυσικό νά ύπαρχει προσωπικό άσφαλείας στίς διάφορες άπεργίες. Σέ πΐο δξυμμένες καταστάσεις και μορφές πάλης θά συνειδητοποιήσουν ότι οι έννοιες. "Κοινή Όφέλεια, ή "στοιχειώδεις άνάγκες του κοινωνικού συνόλου" είναι κούφιες έννοιες πού άποσκοποϋν στην ικανοποίηση των αναγκών και στην "ώφέλεια" του καπιταλισμού. Γιατί λίγο θά ενδιαφέρει τούς προλετάρους άν οι άστοί θά μέλνουν π.χ. χωρίς ρεύμα ή νερό ενώ οι ίδιοι πού θά θίγονται άπ' αυτό τό μέτρο θά έχουν τήν ταξική συνειδητότητα νά τό θεωρήσουν αυτό σάν μέσο πίεσης των ταξικών αδερφιών τους πού άγωνίζονται και θά συμπαρασταθούν ένεργά στον άγώνα τους. Ό νόμος λοιπόν ποτέ δέ μπορεί παρά νά έχει ένα βασικό σκοπό. Νά βάζει συνεχώς τρικλοποδιές στούς άγώνες της εργατικής τάξης, μπαίνοντας σάν διαιτητής μεταξύ εργοδότη και εργαζόμενου, στην πραγματικότητα όμως σάν υπερασπιστής των συμφερόντων του. Πράγματι παντού ύπάρχει διάχυτη ή άστική δυσοσμία της νομιμότητας, της διατήρησης της τάξης, μέ τήν καταδίκη ή τό πνίξιμο μορφών ταξικής πάλης, όπως οι μαχητικές άπεργίες διαρκείας, οι καταλήψεις, ή μαχητική περιφρούρησή τους άπό τούς μπάτσους και τούς άπεργοσπάστες (*).

Φραγμοί στή ταξική πάλη

"Αν ρίξουμε μία ματιά σέ όρισμένες βασικές διατάξεις του 1264 θά δοϋμε ότι μέσα άπ' τά ίδια του τά άρθρα ύπάρχει πάντα ή διάθεση νά μπαίνουν δυσκολίες στην όργάνωση και περιορισμοί στούς άγώνες των εργαζομένων.

Μερικές άπ' αυτές είναι:

- Περιορισμός του δικαιώματος για ίδρυση ή άπόσπασμα ή Προσώπων σέ Ό τουλάχιστον εργαζόμενους. Αν ληφθεΐ υπ' όψη ότι στή περίπτωση τά 4,2 του πρακτικού διαιτητικού άσφαλείας ή σέ επιχειρήσεις με προσωπικό κάτω των 10 ατόμων, τότε βλέπουμε ότι έχουν οι μισοί εργαζόμενοι στην Ελλάδα δέν έχουν δικαίωμα ίδρυσης συνδικαλιστικής όργάνωσης. Πέρα άπ' τό ότι

(*) Νά ή θέση του πρώην υπ. Κακλαμάνη για τίς καταλήψεις:

"Εάν ή άπεργία ... συνοδεύεται μέ τήν κατάληψη - ένα μέτρο άπό πολλές άπόψεις άπαράδεκτο, πού έγκυμονεί γενικότερους κινδύνους, όχι μόνο για τήν έπιχειρήση ..." (Συνεδρίαση Βουλής 10-6-82, άπό Δελτ. Έργατ. Νομοθ. , Τεύχος 930/82).

η... Η... (text partially obscured)

λύσεις) και δίνεται έτσι η δυνατότητα να βγαίνουν παράνομες, ιδιαίτερα δέ όταν σε πιο δ-εξυμένες καταστάσεις αίτηματα και μέθοδοι πά-λης βάζουν σε άμεσο κίνδυνο την ύπαρξη του αστικού καθεστώτος.

- "Δέν εφαρμόζεται ο νόμος αυτός... για τις ναυτεργατικές οργανώσεις" (άρθ.1, παρ.2).

"Ετσι για ένα νευραλγικό τομέα της οικονομίας, τὰ δικαιώματα των εργαζομένων πάνε περίπτατο μπροστά στα συμφέροντα των εφοπλιστών. Καί μιλάμε για 80.000 χιλιάδες ναυτεργάτες (βάσει στοιχείων του 1980 οι Έλληνες ναυτεργάτες ήταν 51.518 και οι άλλοδοποι 26.941, σύνολο 78.459, Οίκον.Ταχυδρόμος, τεύχος Νο. 34/82).

"Εξω όμως απ' τις διατάξεις του νόμου αυτού υπάρχουν μιά σειρά από διάφορα "παράθυρα" όπου μπορεί να περάσουν άλλοι περιορισμοί, όπως:

- "Η παραπομπή στο ν. 3239 περί υποχρεωτικής διαιτησίας (πού επί Δεξιός τόσο τον είχαν κατηγορήσει σαν άντεργατικό), όταν η άπεργία οδηγείται σε άδιέξοδο πού θίγει άμεσα τὰ συμφέροντα του εργοδότη (στην "κοινωνικοποι-ημένη" ΛΑΡΚΟ ήδη έδρασε ο 3239. Οί εργαζόμενοι στα ΗΛΠΑΠ άπελιθήθηκαν επίσης από τὸ "Υπ. Έργασίας μ' αυτόν...).

- "Η πολιτική επιστράτευση σε περιπτώσεις άπεργιών Κοινής Ψεφείας ή Δημοσίων Ύπηρεσιών.

Είναι φανερό απ' τις δύο προηγούμενες περιπτώσεις πώς κάθε νόμος έχει μιά σειρά παρακλάδια πού είτε λέγονται έρμηνευτικές διατάξεις, είτε παραπομπές σε άλλους νόμους, πού βάζουν συνεχή έμπόδια στους άγώνες των εργαζομένων.

- "Υποχρέωση προειδοποίησης για κήρυξη άπεργίας.

"Όπως λέει τὸ άρθρο 19, παρ. 1: "διά τήν άσκηση του δικαιώματος της άπεργίας άπαιτείται προειδοποίηση του εργοδότη ή της συνδικαλιστικής του οργάνωσης 24 τουλάχιστον ώρες πρίν τήν πραγματοποίησή της". Έπιπλέον για έπιχειρήσεις δημοσίου χαρακτήρα ή Κοινής Ψεφείας άπαιτείται προειδοποίηση 4 ημερών ("Άρθρο 20, παρ. 2).

"Ετσι ένα βασικό όπλο της άπεργίας, δηλαδή αίφνιδιαστική κήρυξή της μετά από κάποιο χτύπημα του εργοδότη (π.χ. άπολύσεις, όπου σημειωτέον ο εργοδότης δέν υποχρεώνεται στις περισσότερες περιπτώσεις σε προειδοποίηση), ή για τή διεκδίκηση αίτημάτων, άπαγορεύεται απ' τὸ νόμο.

- "Απαγόρευση της διεύρυνσης αίτημάτων της άπεργίας.

Στὸ άρθρο 20, παρ. 2: "Η άπεργία - δέν μπορεί ν' άφορά αίτηματα διάφορα από εκείνα πού γνωστοποιήθηκαν". Απαγορεύεται λοιπόν ή προσθήκη νέων διεκδικήσεων πού μπορεί ν' άνακύψουν από τις ίδιες τις άπεργίες. (π.χ. άπο-

Είναι καλλίτερος ο 1264 απ' τόν 330;

"Όταν βγήκε τὸ νομοσχέδιο οί ρεφορμιστές (ΚΚΕ, ΚΚΕ έσ.) βιάστηκαν νά τὸ χαιρετήσουν, για τις "φιλεργατικές" διατάξεις πού περιέ-χει. Η άλήθεια είναι ότι περιέχει διατάξεις πού είναι "ευνούϊκότερες" απ' τόν 330. Όμως μέσα απ' τήν άνάlysή τους φαίνεται ή πραγματική τους επίδωξη, όπως:

- "Η απαγόρευση της άνταπεργίας (λόκ-άουτ) ("Άρθρο 22, παρ. 2).

Τὸ νέο αυτό στοιχείο πού θεωρήθηκε πρωτοποριακό, συνοδεύτηκε μετά απ' τις έντο-νες πιέσεις των άστων από έρμηνευτική δήλωση του Κακλαμάνη, πού ουσιαστικά άπαγορεύει τήν... άπαγόρευση. Η δήλωση είναι: "Αγ ή άπεργία συνοδεύεται μέ κατάληψη, ή άν ως άποτέλεσμα της μορφής της άπεργίας, όπως στην περίπτωση της λευκής ή κυκλικής, ο εργοδότης βρίσκεται σε αντικειμενική άδυναμία νά χρησιμοποίησει παραγωγικά τις ύπηρεσίες αυτών πού δέν άπεργοϋν και τούτο συνεπάγεται ύπερμετρον ζημία ή προβλέπεται μέ βεβαιότητα ή οικονομική καταστροφή της έπιχείρησης από τήν παράταση της άπεργίας συντρέχει περίπτω-ση άνώτερης βίας και ο εργοδότης δέν είναι υπέρήμερος άν άρνηθεί τις προσφερόμενες από τούς μή άπεργούς ύπηρεσίες".

- "Η προστασία περισσότερων συνδικαλιστι-κών στελεχών απ' ότι στο ν.330 (άρθ.14).

Θεωρείται άκυρη ή καταγγελία της σχέ-σης εργασίας για μέλη της διοίκησης συνδ.ορ-γάνωσης - κατά τή διάρκεια της θητείας και ένα χρόνο μετά τή λήξη της - στην άκόλουθη έκταση: Έάν ή οργάνωση έχει ως 200 μέλη προστατεύονται 7 μέλη της διοίκησης, εάν έχει ως 1000 προστατεύονται 9 μέλη, και πάνω από 1000 προστατεύονται 11 μέλη (παρ.6). Έπίσης για τὰ ιδρυτικά μέλη της πρώτης ύπό σύσταση συνδ. οργάνωσης ίσχύει ή άκόλουθη προστασία, για ένα χρόνο μόνο ό-μως από τήν ύπογραφή της ιδρυτικής πράξης:

Έάν ή έπιχείρηση άπασχολεί μέχρι 40 έρ-γαζόμενους δέν προστατεύεται κανένας(!), από 41 μέχρι 80 προστατεύονται 7, από 80 - 150 προστατεύονται 21, από 151-300 προστ.25, από 301-500 προστ.30 και πάνω από 501 προστα-τεύονται 40 (παρ. 8).

"Όποσδήποτε είναι μιά ευνούϊκή διάταξη πού πρέπει νά τήν έμμεταλευτοϋμε. Όμως σε περίοδο άκινήσιος των εργαζομένων δημιουρ-γει τάσεις για γραφειοκρατία των συνδικ.στε-λεχών. Άλλωστε όταν δέν προστατεύεται ένας εργαζόμενος, άσχετα άν είναι στέλεχος, απ' τόν άγώνα των συναδέλφων του, τί άξία έχει νά προστατεύονται τὰ στελέχη και νά άπολϋον-ται άνεξέλεγκτα όλοι οί άλλοι. Μή ξεχνάμε

άλλωστε τις χρονοβόρες νομικές διαδικασίες που πολλές φορές κρατάνε χρόνια, μέχρι να "δικαιωθεί" ο διωκόμενος που στο μεταξύ φέρνουν την απογοήτευση και το κάθισμα.

- Δημιουργία Καταναλωτικών και Πιστωτικών Συνεταιρισμών.

Στό άρθρο 4, παρ. 2 αναφέρεται: "οι συνδικαλιστικές οργανώσεις απαγορεύεται ν' άσκούν κερδοσκοπική δραστηριότητα μπορούν όμως χωρίς επίδιωξη κέρδους να συνιστούν καταναλωτικούς ή πιστωτικούς συνεταιρισμούς....".

Στήν πραγματικότητα δεν υπάρχει τέτοιου είδους συνεταιρισμός που να μην είναι κερδοσκοπικός. Επί πλέον ανοίγει ο δρόμος για την άπασχόληση των μελών των συνδικαλ. όργανων, τώρα μάλιστα που δεν υπάρχουν άγώνες, σε δραστηριότητες συναλλαγής που σημαίνει ενσωμάτωση στο κυνήγι του κέρδους στο εμπορικό κύκλωμα, στο παιχνίδι του καπιταλισμού. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει στη Γερμανία (μιά χώρα σοσιαλδημοκρατική), όπου τα στελέχη των συνδικάτων είναι κανονικοί διαχειριστές κεφαλαίων.

- Η καθιέρωση της άπλης αναλογικής (άρθρο 12).

Αυτή η διάταξη χαιρετίστηκε από όλες τις ρεφορμιστικές παρατάξεις σά βασικό βήμα για τη "δημοκρατική λειτουργία" των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Κι είχαν τό λόγο τους: έχοντας τόν έλεγχο πάνω στους εργαζόμενους, αυτή η διάταξη τούς έπιτρέπει "νά μετρήσουν" καλύτερα τά κουκιά τους στά Δ.Σ. των σωματείων. Τί μπορεί νά σημαίνει όμως για τούς εργαζόμενους όταν εκπροσωπούνται 1 ή 2 ρεφορμιστικές φωνές παραπάνω στά Δ.Σ.; Τί μπορεί νά σημαίνει, στίς σημερινές ιδιαίτερα συνθήκες, ή εκπροσώπηση στά Δ.Σ. 1 τό πολύ 2 άγωνιστών μέ ταξικό προσανατολισμό, όταν αυτοί θάχουν "δικαστομικό" ρόλο; Τό θέμα, λοιπόν, δεν είναι νά γίνουν τά Δ.Σ. κοινοβούλια των εργαζόμενων, αλλά νά εκφράζουν καί νά προωθοϋν τήν γραμμή τής ταξικής υπεράσπισης των συμφερόντων των εργαζόμενων.

"Άλλωστε σέ περίοδο άγώνων, αυτοί που τραβάνε μπροστά είναι οί μαχητικές μειοψηφίες των εργαζόμενων κι εκεί φαίνεται ποιός εκπροσωπει στίς κρίσιμες στιγμές τά συμφέροντα των εργαζόμενων. Σέ τελευταία άνάλυση - χωρίς νά σημαίνει ότι άρνούμαστε τήν χρησιμοποίηση τής εκπροσώπησης καί τής πλειοψηφίας στή διοίκηση μέ τις εύκολίες που παρέχει ή άπλη αναλογική - όμως ξεκαθαρίζουμε ότι τό πρόβλημα δέ λύνεται μέ τήν πολυφωνία, αλλά μέ τήν κοινή θέληση των εργαζόμενων που μπορεί σέ καταστάσεις άγωνιστικές νά πετάξουν έξω άπ'τά σωματεία τούς εκλεγμένους ρεφορμιστές, παρά τις νομικές άπαγορεύσεις.

Βλέπουμε λοιπόν πώς μέσα από τις "καινοτομίες" του 1264 φαίνεται ή διάθεση νά μπουν σέ καλοϋπία οί όποιοσδήποτε εργατικές διεκδικήσεις. Κανείς δέ μπορεί νά άμφισβητήσει ότι ό 1264 περιέχει πίο εύνοϊκές διατάξεις άπ'τόν 330. Κι' όλοι οί "άριστεροί" χειροκρότησαν στήν άρχική μορφή του τό νομοσχέδιο. Έδω φαίνεται πόσο άστοί είναι. Δέχθηκαν ότι ό νέος νόμος δημιουργεί "καλλίτερες προϋποθέσεις" για τούς άγώνες των εργαζόμενων. "Όμως αυτές μπορούν νά δημιουργηθοϋν μόνο όταν τό ταξικό κίνημα (κι όχι μόνο τό συνδικαλιστικό) θά μπόρεσει νά ύπάρξει ενάντια κι έξω άπ'τούς νόμους του άστικού κράτους.

Οί ρεφορμιστές που τό είδαν σαν "κατοχύρωση" στήν πραγματικότητα θέλουν νά έχουν τούς εργαζόμενους μέσα στά καλοϋπία των ρεφορμιστικών διαδικασιών, που φαίνονται μέσα από κάθε διάταξη του νόμου, δηλαδή κάθε άγώνας τους νά μην ξεφεύγει άπ'τά πλαίσια των δυνατοτήτων τής "έθνικης οικονομίας", δηλαδή τής οικονομίας των άστών.

Καμιά κατοχύρωση καί κανένα άνοιγμα καλύτερων προοπτικών δεν μπορούν νά ύπάρξουν άπ'τό άστικό κράτος, παρά μόνο άπ'τούς συνεχείς κι άνυποχώρητους άγώνες των εργαζόμενων για νά πέσει όλη ή κρίση στίς πλάτες των άστών. Για τά ψίχουλα δικαιωμάτων που δίνουν στους εργαζόμενους φροντίζουν βέβαια νά ζητάνε άνταλλάγματα: αύξηση τής παραγωγικότητας δηλ. έντατικοποίηση τής δουλειάς, "καλές σχέσεις" στους τόπους δουλειάς μέ τούς εργοδότες. Έξάλλου ότι έχει δοθεί κι όχι κατακτηθεί μέ άγώνες ξαναπαίρνεται πίσω στήν πρώτη εύκαιρία, όταν χρειαστεί. Γι' αυτό οί πραγματικές κατακτήσεις, οί πίο ριζικές κι οί πίο σίγουρες είναι κείνες που κατακτώνται μέ άγώνα. "Όσο για τό άν τά μέτρα αυτά είναι "σοσιαλιστικά" τήν άπάντηση τήν δίνει ή κατάσταση στο έξωτερικό: περισσότερα δικαιώματα έχουν παραχωρηθεί σέ χώρες μέ δεξιές κυβερνήσεις, όπως στήν Ιταλία, γιατί ύπήρχαν έντονοι άπεργιακοί άγώνες, που παίρνονται σιγά-σιγά πίσω τώρα μέ τήν κρίση, καί τήν άποδιοργάνωση του κινήματος (π.χ. κινητή κλίμακα άναπροσαρμογής των μισθών).

Τό νομοσχέδιο που τελικά ψηφίστηκε μετά τις τροπολογίες ήταν πολύ πίο πίσω από κείνο που προτάθηκε, όπως φαίνεται κι άπ'τά παρακάτω στοιχεία:

- Περιορίστηκε ή "Ένωση Προσώπων σέ 10-40 άτομα (άπό 10-50 που προβλεπόταν άρχικά).

- Μειώθηκε ή ύποχρέωση του εργοδότη για παραχώρηση γραφείων στίς συνδικαλιστικές οργανώσεις, σέ έπιχειρήσεις που άπασχολούν πάνω άπό 100 μισθωτούς (άπό 50 άρχικά), καί για παραχώρηση αίθουσών συνελεύσεων σέ πάνω άπό 80 μισθωτούς (άπό 50 άρχικά).

- Μειώθηκε ή προστασία των ιδρυτικών μελών άπό 21, σέ έπιχειρήσεις που άπασχολούν άπό 40-150 εργαζόμενους, σέ έπιχειρήσεις που άπασχολούν 80-150 (Γιά 41-80 εργαζόμενους προστατεύονται τώρα μόνο 7).

- Μπήκε ή ύποχρέωση για 24ωρη προειδοποίηση πριν άπ'τήν κήρυξη άπεργίας. Εϊδικά για τούς εργαζόμενους σέ έπιχειρήσεις "κοινής ώφελείας" ή δημόσιου χαρακτήρα επιβάλλεται νά γίνεται ή προειδοποίηση 4 μέρες πριν, για νά προστατεύονται ή "καλή λειτουργία" του κράτους.

- Μπήκε ή έρμηνευτική δήλωση που προαναφέρθηκε στο θέμα του λόκ-άουτ.

- Περιορίστηκε ή ύποχρέωση του εργοδότη για επαναπρόσληψη όσων άπολύθηκαν μέ τόν ν. 330. "Έτσι δεν προσλαμβάνονται όσοι δεν ήσαν άνεργοι κατά τήν 1-4-82, ή ή εργασία τους δεν "μειονεκτεί" σοβαρά (!) σέ σχέση μέ εκείνη άπό τήν όποία άπολύθηκαν" (άρθρο 24). Έπίσης "Η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται εάν έχει κριθεί μέ δικαστική άπόφαση ότι ή άπόλυση δεν έγινε για συνδικαλιστικούς λόγους..." (στό ίδιο). "Έτσι οί άποφάσεις των δικαστηρίων τής Δεξιάς κρίνονται έγκυρες καί ό 330 που κατάργεται μπαίνει άπ'τό παράθυρο στο νέο νόμο καί παίρνεται σά βάση κρίσης για τήν επαναπρόσληψη των άπολυμένων !!!

Αυτές οι διατάξεις που πάρθηκαν πίσω κάτω απ' την πίεση της άστικής τάξης δείχνουν σέ-
λο τους τό μεγαλείο πόσο μπορούν να χτυπη-
θούν ακόμα περισσότερο οι εργαζόμενοι όταν
οι άστοι άποφασίσουν να έκμεταλευτούν στο μέ-
λον τις "εϋνοϊκές" διατάξεις του νόμου.

Γιά τους ρεφορμιστές βέβαια του ΚΚΕ αυτό
σημαίνει "ύποχώρηση", για τους κομμουνιστές
κανένας νόμος δέν είναι παραχώρηση καί ακόμα
περισσότερο κατοχύρωση όταν δέν κερδίζεται με
τήν ταξική πάλη. Όμως πέρα απ' τις νομικές
υποχωρήσεις, υπάρχει καί ή καθημερινή πρακτι-
κή χτυπήματος αγώνων των εργαζομένων με τό
"ποδοπάτημα" του νόμου που τους "κατοχυρώνει"

- Μπορεί ο νόμος να άπαγορεύει την πρόσλη-
ψη άπεργασπιστών, όμως ή ίδια ή κυβέρνηση που
ψήφισε τό νόμο (!) χρησιμοποίησε στρατιωτικά
όχηματα, φαντάρους καί έδωσε άδεια σέ ίδιο-

κτήτες πουΐλμαν, να έξυπηρετούν τους επιβάτες,
δηλαδή χρησιμοποίησε άπεργοσπαστικούς μηχαν-
ισμούς στην άπεργία των εργαζομένων στις ά-
στικές συγκοινωνίες. Βέβαια τό κράτος - έργο-
δότης είναι έτσι νομικά κατοχυρωμένο. Δέν προ-
σέλαβε άπεργοσπάστες, ... άπλως τους χρησιμο-
ποίησε προσωρινά (!!!)

- Η κυβέρνηση καί τό ΠΑΣΟΚ καταδίκασαν την
άπεργία των Τραπεζικών, ενώ ή ΔΗΣΚ (συνδικαλ.
παράταξη του ΠΑΣΟΚ στις Τράπεζες) κάλεσε τους
ύπαλλήλους να μή συμμετέχουν. Αυτοί λοιπόν που
βγάζουν νόμους ύπέρ των εργαζομένων γίνονται
πρώτοι άπεργοσπάστες. Τό άστείο ήταν ότι ο Πα-
πανδρέου τους κατηγόρησε επειδή άπεργοΐσαν...
τις παραμονές της ψήφισης του νόμου. Ο ύπαι-
νιγμός ήταν έμφανής: "μή τό παρακάνετε μήν
τόν πάrouμε πίσω".

Προοπτικές για τό ξανάρχισμα της ταξικής πάλης

Είδαμε ότι ο νέος νόμος που τόσο πολύ προ-
παγανδίστηκε, παρά τις εϋνοϊκότερες διατάξεις
που περιλαμβάνει σχετικά με τον 330, έχει
τήν ίδια διάθεση να έλέγχει τους αγώνες καί
τήν οργάνωση των εργαζομένων για να τους κρα-
τάει πάντα μέσα στα πλαίσια της καλής λειτουρ-
γίας του άστικού κράτους.

Δέν είναι καθόλου τυχαίο που τά άρμόδια
στελέχη κυβέρνησης καί ΓΣΕΕ, όσο βρισκόταν τό
νομοσχέδιο στην διαδικασία για τή ψήφισή του δή-
λωναν συνεχώς ότι ο νόμος θα συμβάλει στην καλ-
λιτέρηση των σχέσεων μεταξύ εργαζομένων - εργα-
ζομένων, για να προλάβουν τυχόν παρερμηνείες.

Έχοντας αυτό σαν βασικό άξονα οι νέοι δια-
χειριστές της καπιταλιστικής κρίσης ζητάνε απ'
τους εργαζόμενους τά ίδια άκριβώς πράγματα που
ζητάγε ή Δεξιά: συμμετοχή στην λιτότητα, θυσίες,
αυτοδιαχείρηση των επιχειρήσεων που παρατάνε
οι εργοδότες κλπ.

Τήν ίδια στιγμή που στ' άφεντικά παρέχον-
ται ισχυρά κίνητρα για επενδύσεις, χαρίζονται
πρόστιμα όφειλών τους (πρός τό ΙΚΑ) κ.ά.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, αυτό που πρέ-
πει να χτυπηθεί μέσα στους χώρους δουλειάς, στα
σωματεία, όπου ήποτε ζούν καί δροΐν εργαζόμε-
νοι είναι:

• Η άποδοχή των νομικών υποχρεώσεων στην κα-
θημερινή αντιπαράθεση καί πάλη των εργαζόμε-
νων (υποχρεωτική προειδοποίηση πριν τή κήρυξη
άπεργίας, μή διεύρυνση αίτημάτων κ.ά.).

Γιά να γίνονται οι αγώνες με μεγαλύτερη-
άποτελεσματικότητα απαιτείται ή αίφνιδια-

στική κήρυξη άπεργίας, ή δυνατότητα να μπαί-
νουν κι άλλα αίτήματα όταν άνεβαίνει τό έπί-
πεδο της πάλης, ή υπεράσπιση από τά χτυπήματα
των άφεντικών (π.χ. άπολύσεις στην διάρκεια της
άπεργίας) κ.ά.

• Η χρησιμοποίηση των νομικών μέσων (μηνύ-
σεις στους εργοδότες κ.ά.), σαν κύριο μέσο άν-
τίστασης. Διαδικασίες που είναι σκόπιμα χρο-
νοβόρες για ν' άπογοητεύουν τους εργαζόμενους
καί να δίνουν την εύκαιρία στ' άφεντικά να ορ-
γωνώνουν την αντίδρασή τους.

Η κύρια διαδικασία που πρέπει να βάζουν
οι εργαζόμενοι είναι τό όπλο της άπεργίας που
μόνο αυτό έχει τή δύναμη να πιέσει τ' άφεντι-
κά καί να τά κάνει να υποκύψουν.

• Η λογική των διαπραγματεύσεων για να μή
φτάσουμε στην σύγκρουση, των "έφικτών" αίτη-
μάτων, της συνεργασίας (συνδιαχείρηση κλπ), της
"κοινης αντιμετώπισης" των προβλημάτων απ'
τους εργαζόμενους κλπ.

Μοναδικός γνώμονας πρέπει να είναι τά τα-
ξικά μας συμφέροντα, που άναπόφευχτα οδηγούν
στη σύγκρουση, όπου μόνο νι' αυτήν πρέπει πάν-
τα να προετοιμαζόμαστε.

Μόνο έτσι μπορούν να ξεφύγουν οι εργα-
ζόμενοι απ' την τανάλεια της ταξικής συνεργα-
σίας καί να παλαίσουν - έξω κι ενάντια στους
νόμους που άφορούν τις μεθόδους πάλης κι ορ-
γάνωσής τους - για να πέσει όλη ή κρίση στις
πλάτες των καπιταλιστών.

Αναγνώριση Εθνικής Αντίστασης:

Ένα ακόμα βήμα για τó τσιμέντωμα τῆς «Εθνικῆς Ενότητᾶς»

Μέ τήν ἀναγνώριση τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης, ἔκλεισε μιά περίοδος τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, πού χαρακτηριζόταν ἀπ' τόν χωρισμό τῶν πολιτικῶν δυνάμεων σέ "μιάσματα" καί "ἐκλεκτούς" (βέβαια ἡ περίοδος αὐτή πολιτικά τουλάχιστον εἶχε πάψει νά ἰσχύει ἐπίσημα ἀπ' τó '74 μέ τήν νομιμοποίηση τοῦ ΚΚΕ ἀπ' τόν Καραμανλῆ, ἀλλά ἰσχυε τó κλίμα διακρίσεων).

Ἦταν μιά πράξη πού χαιρετίστηκε ἀπό ὅλα τά πολιτικά κόμματα, ἀκόμα καί τά Κεντρώα, φέρνοντας καθυστερημένα στήν Ἑλλάδα αὐτό πού εἶχε γίνει ἀπό παλιά στίς Εὐρωπαϊκές χώρες πού βρέθηκαν σέ ἀνάλογη κατάσταση μέ τήν Ἑλλάδα στόν β' πόλεμο, ἄσχετα μέ τίς πολιτικές ἀποκλίσεις τῶν διαφόρων κυβερνήσεων.

Ὁ λόγος ἦταν ἀπλός. Οἱ ἀνάγκες ξαναχτισίματος τῶν κατεστραμμένων παραγωγικῶν δυνάμεων στή διάρκεια τοῦ πολέμου, ἀπαιτοῦσαν τή μεγαλύτερη ἐθνική ἐνότητα γιά νά ἀνασκουμπωθεῖ στή δουλειά τó προλεταριάτο καί νά βοηθήσει στήν καπιταλιστική ἀνόρθωση.

Οἱ ἰδιόμορφες συνθήκες στήν Ἑλλάδα δέν ἐπέτρεψαν νά γίνει κάτι τέτοιο, παρ' ὅλο πού τó ΚΚΕ, ὁ κύριος ἐκφραστής τῆς Ἐθνικῆς ἀντίστασης στή χώρα αὐτή, τó ἐπεδίωκε καί στήν κατοχή ἀλλά καί μετὰ τήν ἀποχώρησή τῶν Γερμάνων.

Οἱ στόχοι τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης

Οἱ ἄξονες πού ἔγινε ὁ ἀγώνας τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης ἦταν βασικά τρεῖς, ὅπως καθορίστηκαν ἀπ' τó ΚΚΕ πού ὀλοκληρωτικά ἔλεγχε τó ΕΑΜ ΕΛΑΣ.

1. ΕΝΤΑΣΗ ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ.

Αὐτό πού ὑπαγορεύτηκε ἀπ' τά κρατικά συμφέροντα τῆς Ρωσίας. Τό πόση σχέση εἶχε αὐτή ἡ ἐπιλογή μέ τήν "ἀπελευθέρωση τῶν λαῶν" μπορεῖ νά φανεῖ ἀν ἀναφερθεῖ ὅτι στήν ἀρχή τοῦ πολέμου ἡ Ρωσία εἶχε ὑπογράψει σύμφωνο συμμαχίας μέ τή ναζιστική Γερμανία, (Αὐγούστος 1939) τó περίφημο "σύμφωνο Μολότωφ-Ρίμπεντροφ" καί σάν συνέπεια αὐτοῦ κατηγοροῦσε σάν ὑποκινητές τοῦ πολέμου τούς "Ἀγγλογάλλους ἱμπεριαλιστές". Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ταχτικῆς ἦταν ἡ ἄρνηση τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας νά πολεμήσει ἐνάντια στούς Γερμανούς τó 1940. Μέ τήν ἐπίθεση τῆς Γερμανίας στήν Ρωσία τόν Ἰούνη 1941, ἡ τελευταία ἔκανε στροφή 180° καί τάχτηκε στήν συμμαχία τῶν δυτικῶν δημοκρατιῶν.

Τό ΚΚΕ εὐθυγραμμίστηκε ἀπόλυτα μέ τόν ἀφέντη του καί παρέσυρε τήν Ἐθνική Ἀντίσταση:

- Τό ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ἔδρασε σάν τμήμα τῆς Βρετανικῆς Στρατιωτικῆς Ἀποστολῆς, καί κάθε δραστηριότητά του ὑπαγορευόταν ἀπ' τίς πολεμικές ἐπιχειρήσεις πού καθοδηγοῦσε τó Βρετανικό ἀρχηγεῖο.

- Δέν ὑπῆρξε ποτέ οὔτε ἡ ἐλάχιστη νύξη γιά τίς τρικλοποδιές πού ἔβαζαν στό ΕΑΜ οἱ Ἀγγλοι, δημιουργώντας ὀργανώσεις πού θά μπορούσαν νά ἀντισταθμιστοῦν μελλοντικά στή δύναμη τοῦ ΕΛΑΣ (ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ). Ἀντίθετα οἱ διακηρύξεις του ἦταν γεμάτες ἀπό ὕμνους στήν "ἀγγλοσοβιετοαμερικανική συμμαχία" καί τούς "μεγάλους συμμάχους".

2. ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ

Ἡ γραμμή αὐτή πού εἶναι τó κριτήριο γιά νά ξεχωρίζονται οἱ ἀντεπαναστάτες ἀπό τούς ἐπαναστάτες, ἐπιβάλλεται ἀπό τούς πρώτους στή διάρκεια ἑνός πολέμου δια πυρός καί σιδήρου.

Τό ΚΚΕ, σάν τó μόνο κόμμα πού στήν Ἑλλάδα στεκόταν στά πόδια του, ἀνέλαβε νά ἀντικαταστήσει τούς ἀστούς πολιτικούς πού τó εἶχαν σκάσει στή Μ. Ἀνατολή, στήν προώθηση τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος.

Ἔτσι ἀπ' τήν πρώτη στιγμή τῆς ἱδρύσεως τοῦ τó ΕΑΜ:

- Κάλεσε κάθε Ἑλληνα νά συμπαραταχθεῖ μαζί του. Ἄνοιγε τήν πόρτα καί καλοῦσε ὅλα τά ἀστικά κόμματα (1) προσωπικότητες, ἀξιωματικούς καί ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας (!) καί Χωροφυλακῆς (!) στρατιωτικούς, παπάδες κλπ.

- Δέν δίστασε ν' ἀποδεχθεῖ τήν κυβέρνηση Τσουδεροῦ, ἀνδρέϊκελο τῶν Ἀγγλων στό Κάϊρο, μέ στελέχη τῆς πρώην ὑπουργοῦς τοῦ Μεταξά, καί νά ἀποδεχθεῖ τήν ἐνότητα ἀκόμα καί μέ τόν Βασιλιά! (2).

- Στελέχωσε τόν ΕΛΑΣ μέ ἀξιωματικούς τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ (π.χ. Σαράφης, στρατιωτικός ἀρχηγός τοῦ ΕΛΑΣ) καί τó ΕΑΜ κι ἀργότερα τήν ΠΕΕΑ (πολιτική ἐπιτροπή ἐθνικῆς ἀπελευθερώσεως) μέ ἀντιπροσώπους ὄλων τῶν τάξεων (3).

Γιά χάρη τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνα τó ΚΚΕ ἀνοίξε τίς πόρτες του σ' ὄλες τίς λαϊκές τάξεις, βιοτέχνες, ἐπαγγελματίες, στρατιωτικούς, ἀγρότες καί δέ δίστασε νά διαλύσει τήν νεολαία του τήν ΟΚΝΕ γιά νά ἱδρύσει τήν ὑπερταξική ΕΠΟΝ, ἐνώ παράλληλα μέ τήν ἀσφάλειά του (ΟΠΛΑ) ἔσφαζε ἀλύπητα κάθε ἄτομο ἡ ὀργανωση πού ἐρχόταν ἐνάντια στή γραμμή τῆς Ἐθν. Ἐνότητος. ὅπως τούς τότε Τροτσκιστές, Ἀρχειομαρξιστές.

Ὁ στόχος του ἦταν ἡ συννένωση ὄλων τῶν παραπάνω κοινωνικῶν δυνάμεων γιά ἐθνική ἀπελευθέρωση καί ὄχι ἡ πάλι ἐνάντια στούς ντόπιους ἀστούς καί ξένους ἱμπεριαλιστές μέ προοπτική τῶν προλεταριακή ἐπανάσταση.

3. ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΕΔΡΑΙΩΣΗΣ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

"Όσοι σήμερα υποστηρίζουν απ'τ' αριστερά ότι το ΚΚΕ είχε σαν σκοπό του την επανάσταση, είναι για να δικαιολογήσουν την δική τους υποστήριξη στο θάψιμο της ταξικής πάλης μέσα απ' την Έθν. Αντίσταση.

Τό ΚΚΕ και τό ΕΑΜ ποτέ δέν έπαψαν να δηλώνουν ότι σκοπός τους μετά τό διώξιμο τών Γερμανών, ήταν "ή προκήρυξις εκλογών"(4) ή "όμαλή εξέλιξη της πολιτικής ζωής" (5), ή "φιλιλα τών τριών μεγάλων Συμμάχων, Άγγλίας, Σοβιετικής Ένωσης και Άμερικης, στη βοήθεια τών όποιων υπολογίζουμε πολύ για την ανασυγκρότηση της καταστραμμένης χώρας" (6).

Γιά τό σκοπό αυτό τό ΚΚΕ συμμετείχε στην κυβέρνηση — άνδρείκελο τών Άγγλων Γ. Παπανδρέου, λίγους μήνες πριν τά Δεκεμβριανά.

Είδαμε ότι όλόκληρη ή πολιτική του ΚΚΕ και φυσικά της Έθνικής Αντίστασης, πού κύρια αυτό καθοδήγησε στην Ελλάδα, δέν απέιχε απ' την πολιτική πού θά εφαρμόζε όποιοδήποτε άστικό κόμμα. Η τραγωδία για τίς χιλιάδες ήρωικούς αγωνιστές πού δώσαν τή ζωή τους σε μία υπόθεση πού στην πραγματικότητα εντάσσταν στα συμφέροντα του Δυτικού Ιμπεριαλιστικού μπλόκ και την μεταπολεμική άνοικοδόμηση τών κατεστραμμένων παραγωγικών δυνάμεων, ήταν πώς άνέλαβε να την πραγματοποιήσει ένα "κομμουνιστικό" κόμμα. Γι' αυτό σαν όλες τίς "δημοκρατικές" άστικές και μικροαστικές πολιτικές δυνάμεις είχε σαν πάγιο αίτημα την άναγνώριση της Έθνικής Αντίστασης.

Τό νόημα της Έθνικής Αντίστασης σήμερα

Η άναγνώριση της έθνικής αντίστασης σήμερα φαίνεται σαν πραγματοποίηση ενός ιστορικού χρέους. Στην πραγματικότητα όμως δίνει την εύκαιρία στις διάφορες δυνάμεις να προωθήσουν τίς πολιτικές τους επιδιώξεις, αλλά και σε μäs να βγάλουμε κάποια άναγκαία πολιτικά συμπεράσματα όπως για:

1. ΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΚΚΕ, ΠΑΣΟΚ

• Άπ' τή μεριά του ΚΚΕ

— Η τότε ύμνολογία στους "μεγάλους συμμάχους" Άμερικάνους πού πολεμούσαν για την "άπελευθέρωση τών λαών" και ή σημερινή καταγγελία του Άμερικάνικου Ιμπεριαλισμού, δέ μπορεί να κάνει ούτε τόν πιο άφελή να Ισχυριστεί ότι ο Άμερικάνικος Ιμπεριαλισμός απ' τή μία μέρα στην άλλη άλλαξε. Αυτό πού άλλαξε ήταν τά Ιμπεριαλιστικά συμφέροντα της Ρωσίας, πού χρησιμοποιώντας την αϊγλή της Όχτωβριανής Επανάστασης, τά προωθεί, χτυπώντας κάθε προσπάθεια πού θά μπορούσε ν' αλλάξει τό στάτους-κβό πού δημιουργήθηκε μετά τό μοίρασμα του κόσμου στο Β' Ιμπεραλ. πόλεμο, όπως γίνεται στην Πολωνία

— Προσπαθώντας τό ΚΚΕ να πείσει για την νόμιμη συμπεριφορά του έχει από καιρό βάλει στο περιθώριο γεγονότα όπως τά Δεκεμβριανά ή τόν έμφύλιο.

• Άπ' τή μεριά του ΠΑΣΟΚ

— Η άναγνώριση της Έθν. Αντίστασης ήταν μία πράξη Ικανοποίησης του "λαϊκού αίσθήματος" και άποτέλεσε προεκλογικά μία γερή διαφημιστική καμπάνια.

— Δέν έλλειψαν τά καπελλώματα σε σημεία πού τό γεγονός θά μπορούσε να δώσει πολιτικά όφέλη στο ΚΚΕ, σαν κύριο δημιουργό και συντονιστή της Έθν. Αντίστασης. Έγινε πραγματική παραχάραξη της ιστορίας, μέχρι σημείου να προβληθούν σαν αντιστασιακοί πολιτικοί πού μάκελεσαν τόν ΕΛΑΣ στα Δεκεμβριανά, όπως ο Γ. Παπανδρέου ("διαφορές στρατηγικής" άποκάλεσε τή στάση του ο ύπουργός - έσωτερικών Γεννηματάς).

2. ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

"Όπως φάνηκε κι απ' την περίοδο της Έθνικής Αντίστασης και ίσως έπιβεβαιωθεί τραγικά σ' έναν επόμενο Ιμπεριαλιστικό πόλεμο, ή πολιτική κρατών ή κομμάτων για έθνική ανεξάρτησία, στην πραγματικότητα εντάσσεται στον άμείλιχτο καθημερινό πόλεμο μεταξύ κρατών για την προώθηση και διαφύλαξη τών συμφερόντων τους. Αυτή στρέφεται ενάντια στα μικρά κράτη πού είναι άναγκασμένα απ' την ίδια τή φύση της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων να άποζητούν - με άντάλλαγμα την όλο και μεγαλύτερη έκμετάλλευσή τους - την προστασία της πυρηνικής όμπρέλλας ενός Ιμπεριαλισμού.

Τό ΚΚΕ άκολουθώντας την συμμαχία της Ρωσίας στον Β' πόλεμο με τούς Άμερικανο - Άγγλους, ένταξε τόν άγώνα του σ' αυτή τή συμμαχία. Σήμερα τόν εντάσσει στον ψυχρό πόλεμο υπέρ της Ρωσίας κι ενάντια στους Δυτικούς.

Τό ΠΑΣΟΚ, λόγω της οικονομικής-στρατιωτικής εξάρτησης της Ελλάδας από τό Δυτικό μπλόκ, στρέφει αναπόφευκτα τό τιμόνι όλο και περισσότερο προς τά κεϊ.

Εκείνο πού τρέμουν όμως όλοι αυτοί οι πράκτορες του κεφαλαίου μέσα στην εργατική τάξη, είναι ή ταξική ενότητα τών προλεταρίων όλων τών χωρών ενάντια τους, γι αυτό και προσπαθούν να τούς πείσουν ότι ή άπελευθέρωσή τους περνάει μέσα από την από κοινου υπέρσπιση της ανεξαρτησίας της χώρας τους μαζί με τίς άλλες τάξεις.

3. ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

"Όπως δείχνεται και προηγουμένως σε κάθε προσπάθεια τών άστών και τών συνοδοιπόρων τους άπαιτείται τό πιο χαλύβδινο έσωτερικό μέτωπο, ή συνεργασία δηλαδή όλων τών τάξεων με συνέπεια τό θάψιμο τών συμφερόντων του προλεταριάτου και ή αυξανόμενη υπερεκμετάλλευσή του, για χάρη τών άστικών συμφερόντων. Αυτή είναι ή έθνική ενότητα!

"Η περίοδος της Έθνικής Αντίστασης έδειξε και κάτι άλλο." Οτι σε περιόδους πολέμου αυτή ή πολιτική επιβάλλεται διά πυρός και σιδήρου. Η σταλινική ΟΠΛΑ δέν έσφαζε μόνο όσους διαφωνούσαν άνοιχτά με την πολιτική του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αλλά κι εκείνους πού είχαν ένσωματωθεί στο ΕΑΜ αλλά είχαν παλιότερη ταξική δράση (Τροτσκιστές πού έκαναν "είσοδοισμό"). Τό χαρακτηριστικότερο έπεισόδιο ήταν εκείνο της Μ. Ανατολής, όπου (απ' τίς ελάχιστες πληροφορίες πού υπάρχουν) οι Άγγλοι με την κάλυψη του ΕΑΜ-ΚΚΕ (7) κατέστειλαν άγρια την εξέγερση τών Έλλήνων άξιωματικών, φαντάρων και ναυτών πού δέν ζήτηγαν τίποτ' άλλο απ' την άποδοχή τών προτάσεων της ΠΕΕΑ για σχηματισμό κυβέρνησης... έθνικής ενότητας! "Όταν όμως ξεφύγαν απ' τά νόμιμα πλαίσια και κατέλαβαν πλοία, τό έλληνικό φρουραρχείο και άλλα στρατιωτικά γραφεία, ή εξέγερση χτυπήθηκε με τά όπλα.

Στή σημερινή περίοδο ή έθνική ένότητα, προπαγανδίστηκε πάλι με την εύκαιρία της αναγνώρισης της Έθνικής Αντίστασης με συνθήματα για λήθη, όμοψυχία, κλπ. Άκόμα μία εύκαιρία για να απαιτούν απ' τούς εργάτες να μη ζητάνε παραπάνω απ' όσο άντέχει ή οικονομία των άστών και να δουλεύουν αδιαμαρτύρητα συνδιαχειριζόμενοι τήν κρίση.

Σήμερα πού τά σύννεφα ενός νέου ιμπεριαλιστικού μακελειού αρχίζουν και σκιάζουν όλο

τόν κόσμο και οί ιμπεριαλιστικές συμμαχίες μετρούν τίς δυνάμεις έχοντας άποθυθεί σέ μία ξέφρενη κούρσα έξοπλισμών οί έπαναστάτες κομμουνιστές πρέπει νά δείχνουν καθημερινά (στούς τόπους δουλειάς στά σωματεία και στίς γειτονίες,) ότι ή έθνική ένότητα οδηγεί μέ μαθηματική ακρίβεια - όπως και στό Β' ιμπεριαλιστικό πόλεμο - στό άλλυσοδέμα του προλεταριάτου και στην προετοιμασία του ν'άλληλοσφαχτεί για τή νίκη του ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου πού θά άνήκει τό "δικό" του κράτος.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- (1) Τά ιδρυτικά κόμματα του ΕΑΜ, έκτός από τό ΚΚΕ ήσαν τό Σοσιαλιστικό Κόμμα Ελλάδας, ή Ένωση Λαϊκής Δημοκρατίας και τό Άγροτικό Κόμμα. Έλ. άσήμαντα και από πολιτική δύναμη και από κοινωνική βάση. Τά μεγάλα άστικά κόμματα δέν πλαισίωσαν τό ΕΑΜ (έκτός από μεμονωμένα άτομα) χωρίς αυτό νά σημαίνει ότι τήν εύθύνη έφερε τό ΚΚΕ.
- (2) Νά συγκεκριμένα ή θέση του ΚΚΕ: "Τό κόμμα μας και ό έλληνικός λαός δέν ξεχνούν τήν αντιλαϊκή δικτατορική δράση και τή βαριά εύθύνη του Γλύξμπουργκ και της 4ης Αυγούστου (...)" "Όμως τό γεγονός αυτό στην συγκεκριμένη στιγμή δέν πρέπει ν' άποτελέσει έμπόδιο στην συγκέντρωση όλων των έθνικών δυνάμεων στον άγώνα για τήν άπελευθέρωση της Ελλάδας από τόν ξενικό ζυγό" (Γενάρης 42, κείμενα, τ.ν, σ. 29-99).
- (3) Η ταξική σύνθεση της ΠΕΕΑ ήταν: 2 μητροπολίτες, 2 παπάδες, 5 καθηγητές Πανεπιστημίου, 8 στρατηγού του ταχτικού στρατού, 15 γιατρού, 25 δικηγόροι, 20 δημ. υπάλληλοι, 9 παιδαγωγού, 10 έπιστήμονες, 10 δικαστές, 23 αγρότες, 22 εργάτες, 5 εργοστασιάρχες.
- (4) Άπ' τό ιδρυτικό του ΕΑΜ-28-9-41, κείμενα τ.ν, σ. 83 - 85.
- (5),(6). Δήλωση του Σιάντου, γραμματέα της Κ.Ε. 8-11-44. Είχε δημοσιευτεί τό Ριζοσπάστη.
- (7) Η καταδίκη του ΚΚΕ-ΕΑΜ περιλαμβάνεται σάν παράγραφος στή συμφωνία του Λιβάνου (20-5-44) : "Όλοι έμείναμε σύμφωνοι ότι ή στάσις της Μ. Ανατολής άποτελέσει έγκλημα έναντίον της Πατρίδος".

Πέρα απ'τό άρθρο αυτό πού γράφτηκε μέ την εύκαιρία της αναγνώρισης της Έθνικής αντίστασης, πιά πολλά στοιχεία και αναλύσεις για τή στάση του ΚΚΕ στό Β' ιμπεριαλιστικό πόλεμο, υπάρχουν στά παρακάτω τεύχη του "Κομ. Προγράμματος":

Στό Νο 3/Μάρτη '80, τό άρθρο: "Δεκέμβριος '44": ή τραγική κατάληξη της σταλινικής άντεπανάστασης".

Στό Νο 5/Μάη '81, τά άρθρα: Τό ΚΚΕ κι ό β' ιμπεριαλιστικός πόλεμος" και "Άρης Βελουχιώτης: Άπομυθοποίηση".

Έπίσης παραλήσιο είναι τό άρθρο του παρόντος τεύχους για τό σχηματισμό των Λαϊκών Δημοκρατιών μετά τό τέλος του πολέμου.

συνεχεια απο σελ 31: "Η ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ"

Η μοναδική σημερινή κατάσταση, αγωνιζόμενοι μαζί της Παλαιστίνης δι μπορεί να δοθεί απ' τους κατώτερους βίβλους, που σημαίνει πη ο ρόλος που παίζουν στο προλεταριακό, αλλά από το αιώνες προλεταριακό που μόνο με την ταξική του καιη μπορεί να βοηθήσει το κίνημα του στη Μ. Ανατολή.

Τήν ημερομηνία αυτό δεν αποτελεί παρ' μια μακρυνή προσέγγιση. Άλλα όλες οι προσπάθειες για συμπαρατάση (και απ' την γαλιφι αυτή της καίσιστασης) έγιναν από αγωνιστές, εφό από τις αστικές οργανώσεις, στρεφονταν τελικά προς τήν κατεύθυνση της προαίσησης των αστικών συμφεροντιών.

Γιατί εντελλει ή διάδοτική εμπλοκή των, κρημαίων κλπ. μη υπάρχοντα, προέως να χρησιμοποιηθούν απ' τις μαζές της Παλαιστίνης για τα δικα τους ταξιακά συμφεροντα, χρησιμοποιούνται από την ΡΙΟ που τα ενσωματώνει στον άγωνα της για την ίδρυση αστικού κρατους που θα μαντρώσει τους Παλαιστινίους προλεταριους να δουλέψουν για λογαριασμό της Παλαιστινιακής αστικής τάξης.

Η στοιχειώδης συμπαρατάση που μπορεί να δοθεί στις σημερινές συνθήκες είναι:

- 1) Πληροφόρηση πάνω στις εξελίξεις του Παλαιστινιακού, δίνοντας παράλληλα και την ταξική αναλυση των διαφόρων γεγονοτων, που σκοπός αυτών είναι ή παρακωλύονται από τον τύπο και τις άλλες κρατικά μέσα ενημερωσης.
- 2) Καταγγελία του ρόλου της "ειρηνευτικής" δύναμης και γενικά του ρόλου της αστικής πολιτικής δηλαδή του Σιωνισμού, των ιμπεριαλισμών, των Δραβικών αστικών τάξεων και της κυβερνητικής πολιτικής στην Ελλάδα, ευθυγραμμισμένης με όλους τους καταπιεστές των Παλαιστινιακών μαζών.
- 3) Εμπέλωσις αγωνιστικές (συγκεντρώσεις, πορείες κλπ.) με τις ελάχιστες δυνάμεις που υπάρχουν, εφό από ενεργείες που είναι δεμένες με την αστική νοστήρια του εφισχυισμού: υπογραφές, ψηφισματα συμπαρατάσης κλπ. ●●●

ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ :

αύξηση κερδών - πτώση μισθών

"Επειδή ο κεφαλαιοκράτης και ο εργάτης έχουν να μοιραστούν μεταξύ τους μόνο αυτή την περιορισμένη αξία, δηλ. την αξία που μετριέται με την συνολική εργασία του εργάτη, τότε ο ένας απ' αυτούς θα παίρνει τόσο περισσότερα, όσο λιγότερα θα πέφτουν στον άλλο, και αντίστροφα. Όταν ένα ποσό είναι δοσμένο, τότε το ένα μέρος απ' αυτό θα αυξάνει στο βαθμό που αντίστροφα θα ελαττώνεται το άλλο. Αν αλλάζει ο μισθός της εργασίας τότε το κέρδος θα αλλάζει προς την αντίθετη κατεύθυνση. Αν ο μισθός της εργασίας πέφτει τότε θ' ανεβαίνει το κέρδος. Κι' όταν ο μισθός της εργασίας ανεβαίνει, τότε πέφτει το κέρδος" (Μάρξ, Μισθός, τιμή και κέρδος, Μάρξ - Ένγκελς, Διαλεχτά Έργα ... σελ. 514).

Στό νόμο που διατυπώθηκε από το Μέρξ βρίσκεται η πραγματική βάση των δήθεν "αντιπληθωριστικών σχεδίων", που χαρακτηρίζονται πρώτα απ' όλα με το αυταρχικό μπλοκάρισμα ή την "παρακολούθηση" των μισθών, που το κράτος επέβαλλε κεντρικά στις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες.

Η γενική τάση του κεφαλαίου (που δεν είναι ένας "σιδερένιος νόμος", αλλά μία τάση, που ενάντια της μπορούν να εξασκηθούν άλλες τάσεις κι ιδιαίτερα εκείνη που είναι το αποτέλεσμα της ένωσης των προλετάρων για την υπεράσπιση των άμεσων συνθηκών ύπαρξης) είναι να μειώνει το μισθό: "η γενική τάση της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής, γράφει ο Μάρξ στο "Μισθός, τιμή και κέρδος, δεν είναι να υψώνει αλλά να ρίχνει το μέσο επίπεδο των μισθών" (σελ. 529).

Αυτή η γενική τάση εξασκείται με πολλούς τρόπους, που μπορούν να είναι αποτέλεσμα είτε των γενικών νόμων του κεφαλαίου, είτε του υπάρχοντος συσχετισμού δυνάμεων σε κάθε στιγμή μεταξύ αγοραστών και πωλητών της δύναμης εργασίας.

Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής χαρακτηρίζεται από μία σταθερή τάση να αναπτύσσει την παραγωγικότητα της κοινωνικής εργασίας με το μέσο της συσσώρευσης κεφαλαίου, που μεταφράζεται, με όρους της παραγωγικής τεχνικής, με τη χρησιμοποίηση εργαλείων παραγωγής ολο και πιο τελειοποιημένων. Όταν τά κέρδη παραγωγικότητας πραγματοποιήθηκαν στους κλάδους που παράγουν καταναλωτικά αγαθά, αυτή η τάση προκαλεί τη μείωση του χρόνου παραγωγής των αναγκαίων ποσοτήτων διατροφής απαραίτητων για την αναπαραγωγή της δύναμης εργασίας κι άρα τη μείωση της αξίας της δύναμης εργασίας. Το κεφάλαιο πετυχαίνει έτσι, μ' ένα μηχανισμό που δεν εφαρμόζεται συνειδητά από κάθε ατομικό καπιταλιστή, αλλά είναι το αποτέλεσμα του συνόλου του κοινωνικού κεφαλαίου υπακούοντος στους νόμους της καπιταλιστικής παραγωγής, μία συμπληρωματική υπεραξία, που ο Μάρξ ονομάζει

σχετική υπεραξία. "Το κεφάλαιο, γράφει ο Μάρξ έχει μία ακατάπαυστη τάση να αυξάνει την παραγωγική δύναμη της εργασίας για να μειώνει την τιμή των εμπορευμάτων και, στή συνέχεια, εκείνη του εργαζόμενου".

("Το Κεφάλαιο", κεφ. XII: Η σχετική υπεραξία)

Αυτή η τάση μείωσης της αξίας της δύναμης εργασίας μπορεί επίσης να εξασκηθεί μ' άλλους

τρόπους και έντελως συνειδητά αυτήν τη φορά. "Ας σκεφτούμε τη γενίκευση της πατατοκαλλιέργειας στην Ευρώπη, προοριζόμενη να προμηθεύσει στις εργατικές τάξεις μία φτηνότερη διατροφή από τα σιτηρά, στή χρησιμοποίηση γυναικών και παιδιών, στήν εισαγωγή φτηνών προλετάρων μεταναστών, στις επενδύσεις σε χώρες όπου οι μισθοί είναι χαμηλοί κλπ. Για να αυξηθεί το ποσοστό υπεραξίας και το ποσοστό κέρδους, για να κοστίζει ή επιβίωση του παραγωγικού σκλάβου όσο το δυνατό πιο φτηνά όλα τά μέσα είναι άποδεκτά.

Γι' αυτό το κεφάλαιο δεν αρκείται στήν συνειδητή και κανονική μείωση της αξίας της δύναμης εργασίας. Στις καθημερινές σχέσεις με το μισθωτό, αναζητά συνεχώς να τον ληστεύει ακόμα περισσότερο, προσπαθώντας να πληρώσει τη δύναμη εργασίας όχι βέβαια όσο είναι η αξία της, αλλά πιο κάτω απ' αυτήν. Στο κεφάλαιο που αναφέρεται στήν παραγωγή της σχετικής υπεραξίας, ο Μάρξ δείχνει ότι αυτή η πρακτική, που δεν μπορεί ακόμα να μελετηθεί σ' αυτό το στάδιο της θεωρητικής ανάπτυξης, "παίζει έναν από τους πιο σημαντικούς ρόλους στήν πραγματική κίνηση του μισθού". ("Το κεφάλαιο") Κι όταν άπαριθμεί, στο βιβλίο III του Κεφαλαίου τις αιτίες που αντιτίθενται στο νόμο της πωτικής τάσης του ποσοστού κέρδους, την αναφέρει άμέσως μετά τήν "αύξηση του βαθμού έκμετάλλευσης της εργασίας":

"II. Μείωση του μισθού κάτω από τήν αξία του.

"Δεν θα αναφέρουμε εδώ αυτό το γεγονός παρά με εμπειρικό τρόπο. Στήν πραγματικότητα, όπως και πολλά άλλα σημεία που θα έπρεπε να αναφέρουμε εδώ, δεν έχει καμία σχέση με τή γενική ανάλυση του κεφαλαίου. Είναι μέρος της μελέτης του ανταγωνισμού που δεν μελετιέται σ' αυτό το έργο. Όσοσο είναι μία από τις αιτίες τις πιο σημαντικές που ανθίστανται στήν τάση της πτώσης του ποσοστού κέρδους" (Βιβλίο III, κεφ. XIV).

*
* *

Για τή μισθωτή τάση, το φαινόμενο του πληθωρισμού έχει ακριβώς σαν συνέπεια τήν τάση να κάνει έτσι ώστε να μειώνει συνεχώς τήν αγοραστική αξία των μισθών (ή ακόμα να μειώνει τους πραγματικούς μισθούς), δηλαδή να πληρώ-

νει τή δύναμη εργασίας κάτω από τήν αξία της, πράγμα πού επιτρέπει στο κεφάλαιο νά ανθίσταται στήν τάση πτώσης του ποσοστού κέρδους.

Ἡ πτώση του μέσου ποσοστού κέρδους, πού αποδείχθηκε από τὸ Μάρξ στὸ Βιβλίο III του Κεφάλαιου, εἶναι μιὰ ἱστορική τάση του καπιταλιστικοῦ τρόπου παραγωγῆς ὀφειλόμενη σέ μιὰ σέ ὄλο καὶ μεγαλύτερη κλίμακα αὐξανόμενη συσσώρευση καὶ στίς ὄλο καὶ πιὸ τεράστιες ποσότητες μέσων παραγωγῆς (ἰδιαίτερα τὸ σταθεροῦ κεφάλαιου, δηλαδή μηχανῶν, κ.ἄ.) πού δημιουργοῦνται. Ἀλλά ἐνῶ τήν ἴδια στιγμή ὑπακούουν α' αὐτόν τὸ γενικό νόμο, τὰ κεφάλαια ἀναζητοῦν, τὸ καθένα μοναχό του, νά ξεφύγουν. Ἰδιαίτερα, τὰ μονοπώλια καὶ τὰ καρτέλ μποροῦν, αὐξάνοντας ἐτσιθελικά τίς τιμές πώλησης τῶν προϊόντων τους νά εἰσπράττουν ἕνα κέρδος ψηλότερο πού τὸ μέσο ὄρο. Ἔτσι καρπώνονται ἕνα μέρος μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ "σωστό" καπιταλιστικό μερίδιο ὀλόκληρης τῆς ὑπεραξίας πού ἀποσπάστηκε ἀπὸ τήν ἐργατική τάξη, σέ βάρος ἄλλων κλάδων ὅπου ἡ κατάσταση ἀνταγωνισμοῦ δέν ἐπιτρέπει τήν τεχνητὴ αὐξηση τῶν τιμῶν, πράγμα πού προκαλεῖ τίς κραυγές τῶν μικροκαπιταλιστῶν, πού τόσο εὐαισθητοποιοῦν τὰ ὀππορουνιστικά κόμματα, πού αἰσθάνονται ληστευμένοι ἀπὸ τοὺς μονοπωλιακοὺς μεγαλοκαρχαρίες. Μὲ τήν ἀνάπτυξη τῆς παραγωγῆς, τὰ μονοπώλια, τὰ καρτέλ ἔχουν τάση νά ξεπλώνονται ὄλο καὶ πιὸ περισσότερο καὶ νά ἐλέγχουν ἕναν αὐξανόμενο ἀριθμὸ κλάδων. Μὲ τὴ συγκέντρωση τοῦ κεφάλαιου ἐπεκτείνονται παράλληλα κι οἱ μονοπωλιακὲς πρακτικές. Κἀτὸ ἀπὸ τὴν πίεση τῆς πτώσης τοῦ ποσοστοῦ κέρδους οἱ αὐξήσεις τιμῶν γενικεύονται. Τὸ σύνολο τῶν τιμῶν αὐξάνεται χωρὶς νά ἀντιστοιχεῖ στή δημιουργία μιᾶς συμπληρωματικῆς ἀξίας, ἡ ἀγοραστική ἀξία τοῦ χρήματος κατακυλάει, πράγμα πού προκαλεῖ νέες αὐξήσεις τιμῶν, κ.ο.κ. Τὸ φαινόμενο δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ θέληση τοῦ κεφάλαιου ἢ τῶν καπιταλιστῶν, οὔτε ἀπὸ τήν "καλὴ" ἢ "κακὴ" διαχείριση τῶν κυβερνήσεων πού θάταν τόσο ἰσχυρὲς ὥστε νά ξεφύγουν ἀπὸ τοὺς νόμους τοῦ κεφάλαιου. Εἶναι ἡ ἔκφραση τῶν ἀντικειμενικῶν νόμων τοῦ καπιταλισμοῦ, τοῦ πιὸ προηγμένου.

Παρόλες τίς ἀντιπληθωριστικὲς διακηρύξεις τῶν ἀρχηγῶν τους, τὰ ἀστικά Κράτη δέν μποροῦν λοιπὸν νά καταπολεμήσουν τίς πραγματικὲς αἰτίες τοῦ πληθωρισμοῦ. Αὐτὸ θά ἀπαιτοῦσε μιὰ ἐπίθεση στίς ρίζες αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ καπιταλιστικοῦ τρόπου παραγωγῆς, στίς ἐμπνευματικὲς κατηγορίες, πού ὁ πληθωρισμὸς, δέν εἶναι παρά μιὰ ἀπὸ τίς πολλές παροξυστικὲς συνέπειές του. Ἐπιπλέον, ἀκόμα κι ἂν ὑποθέσουμε ὅτι τὰ ἀστικά Κράτη θάχαν τὴ δύναμη νά πολεμήσουν τὸν πληθωρισμὸ ἢ πραγματικότητα δέν θά τοὺς ἐπέτρεπε νά τὸ κάνουν. Πράγματι γιὰ τὸ κεφάλαιο ὁ πληθωρισμὸς ἔχει ἀμεσες θετικὲς συνέπειες. Ροκανίζοντας συνεχῶς τοὺς μισθοὺς καταλήγει νά πληρώνει τὴ δύναμη εργασίας πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν αξία της. Ἔτσι λοιπὸν ὁ πληθωρισμὸς παρουσιάζεται σάν μιὰ ἀπὸ τίς ἐκδηλώσεις μιᾶς συνεχοῦς τάσης τοῦ κεφάλαιου, πού τοῦ ἐπιτρέπει νά ἀνθίσταται στήν τάση πτώσης τοῦ ποσοστοῦ κέρδους.

Μὴ μπορῶντας καὶ μὴ θέλοντας νά καταπολεμήσει ριζικά τίς αἰτίες τοῦ πληθωρισμοῦ, τὸ ἀστικό Κράτος ὀφείλει ὥστόσο νά προσπαθεῖ νά συγκρατεῖ τίς πληθωριστικὲς τάσεις στὸ ἐσωτερικό μερικῶν ὀρίων πού ἀπορρέουν, ὄχι ἀπὸ τοὺς νόμους τοῦ κεφάλαιου γενικά, ἀλλά ἀπὸ τίς συγκεκριμένους συνθήκες τῆς ἀνάπτυξής του μέσα στήν ἀστική κοινωνία. Ποιὰ εἶναι αὐτὰ

τά ὄρια; Τὸ πρῶτο ἀπορρεῖ ἀπὸ τὴν ἀναγκαιότητα διατήρησης τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς τάξης. Πράγματι ἡ αὐξηση τῶν τιμῶν τῶν ἀγαθῶν διαβίωσης δέν πρέπει νά εἶναι τόσο μεγάλη, πού νά προκαλεῖ ἀτόμη ἐργατικὴ ἀντίδραση ἀπειλώντας τὴν παραγωγικὴ δραστηριότητα. Ὅπως τὸγραψε ὁ ΟΟΣΑ στὸ ραπῆρτο του γιὰ τὸ 1ο ἐξάμηνο τοῦ 1973 "ψηλὰ ποσοστά πληθωρισμοῦ (...) εἰσάγουν στίς δομές τῶν εἰσοδημάτων καὶ τοῦ πλοῦτου διαστρεβλώσεις, πού ὄχι μόνο εἶναι ἀδίκες, ἀλλὰ ἐμπειρεύχουν συνεχεῖς κοινωνικὲς τάσεις..." (Le Monde, 21-3-73).

Τὸ δεύτερο ὄριο ἔχει σχέση μὲ τὸ νόμο τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, δηλαδή τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν διαφορετικῶν κεφαλαίων. Ἡ αὐξηση τῶν τιμῶν δέν πρέπει νά εἶναι πιὸ μεγάλη σέ μιὰ χώρα παρ' ὅτι σέ μιὰ ἄλλη, διότι σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση ἡ ἀνταγωνιστικότητα τῶν ἐξαγωγῶν θά ὑπέφερε στήν παγκόσμια ἀγορά. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀναγκαιότητα ἐξέφραζε ὁ ἀστὸς οἰκονομολόγος καὶ πρωθυπουργὸς τοῦ Ζισκάρ στή Γαλλία, Ραιμὸν Μπάρ:

"Ὁ πληθωρισμὸς εἶναι ἕνα παγκόσμιο φαινόμενο. Εἶναι λοιπὸν δύσκολο σ' ὁποιοδήποτε μέρος νά ἀποφευχθεῖ μιὰ μεγάλη αὐξηση τῶν τιμῶν, ἀλλὰ εἶναι τὸ λιγώτερο ἀναγκαῖο ἡ αὐξηση σέ μιὰ χώρα νά μὴ ξεπερνᾶει τὴν αὐξηση πού ἐκδηλώνεται στοὺς κυριώτερους παρτεναίρ καὶ ἀνταγωνιστές. Ἄν ἡ αὐξηση τῶν τιμῶν εἶναι λιγώτερο δυνατὴ στή Γαλλία παρά στή Μ. Βρετανία, στήν Ἰταλία καὶ στήν Ἰσπανία, εἶναι δύο μονάδες πιὸ ψηλὴ ἀπὸ τίς Ε.Π.Α., τὴν Ἑλβετία, τὸ Βέλγιο καὶ τίς Κάτω Χώρες καὶ καθαρά πιὸ γρήγορη ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανία. Μιὰ τέτοια ἐξέλιξη, ἂν συνεχιζόταν, θά ἀπειλοῦσε γρήγορα τὴν ἱκανότητα ἀνταγωνισμοῦ τῆς γαλλικῆς οἰκονομίας" (La Vie française 2-5-74).

Ἀνακεφαλαιώνοντας, γιὰ τὴ μπουρζουαζία, ὅπως τὸ διακήρυσε κι ὁ Ζισκάρ, "Ὁ πληθωρισμὸς, εἶναι ἡ ἀποδιοργάνωση στὸ ἐσωτερικό καὶ ἡ ἀσθενοποίηση τῆς ἀνταγωνιστικότητάς μας στὸ ἐξωτερικό, ὅρα μιὰ διπλὴ ἀπειλὴ γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἀνάπτυξής μας" (Le Figaro, 7-12-73). Ὅταν ὁμως οἱ δύο προϋποθέσεις πού ἐκθέσαμε πιὸ πάνω ἐκπληρώνονται (δηλαδή, στή γλώσσα τοῦ κεφάλαιου, νά διατηρεῖται ὁ πληθωρισμὸς, "σέ λογικὰ ὄρια"), τὸ φαινόμενο εἶναι ἀνεκτὸ κι ἀκόμα, σ' ὄφελος τοῦ κεφάλαιου.

Αὐτὸ ἐξηγεῖ γιὰτί τὰ "ἀντιπληθωριστικὰ σχέδια" του διαφόρων Κρατῶν δέν ἀναζητοῦν ποτὲ τὴ μείωση στὸ μηδέν τῶν αὐξήσεων τῶν τιμῶν. Τὸ περισσότερο πού στοχεῖουν εἶναι νά τίς συγκρατοῦν μέσα σέ μερικά ὄρια (ἢ ἐργοδοσία ὄντας παντοῦ ἀντίθετη, γιὰ εὐνόητους λόγους σέ κάθε μπλοκάρισμα τῶν προϊόντων πού παράγει) καὶ χαρακτηρίζονται οὐσιαστικά μὲ μέτρα μπλοκάρισματος ἢ "παρακολούθησης" τῶν μισθῶν. Τὸ πλεονέκτημα τοῦ πληθωρισμοῦ γιὰ τὸ κεφάλαιο εἶναι νά μεγαλώσει τὸ κέρδος ροκανίζοντας τὸ μισθό. Αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα θά χανόταν ἂν οἱ διεκδικήσεις καὶ οἱ ἐργατικοὶ ἀγῶνες ἐπέτρεπαν τὴν κάλυψη αὐτῶν τῶν μειώσεων τοῦ μισθοῦ. Ἡ ἀστικὴ πολιτικὴ οἰκονομία ἀποφάσισε λοιπὸν ἀμέσως ὅτι οἱ πραγματικοὶ ὑπεύθυνοι τοῦ πληθωρισμοῦ ἦταν οἱ παράλογες διεκδικήσεις γιὰ τοὺς μισθοὺς καὶ προχώρησε στὸ μπλοκάρισμα τῶν μισθῶν. Ἄν κρίνουμε ἀπὸ τὰ σχεδιαγράμματα πού δημοσιεύτηκαν γιὰ τίς Ε.Π.Α καὶ τὴ Μ. Βρετανία, τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν μέτρων δέν ἄρνησε νά φανεῖ.

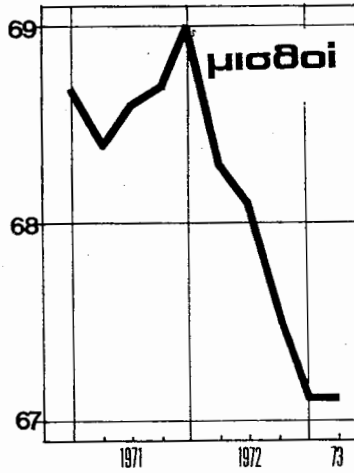
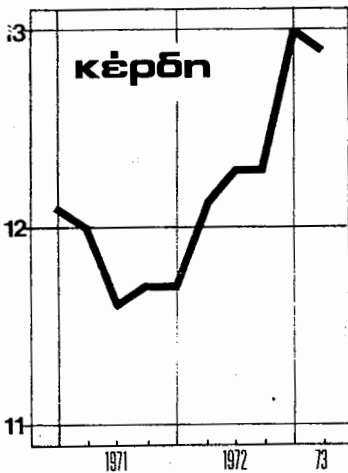
Για καθημιά από τις δύο χώρες οι καμπύλες δείχνουν την εξέλιξη των μισθών και των κερδών στο έθνικό εισόδημα (δυσ' μεγέθη πού, τό υπενθυμίζουμε, δέν είναι ούτε ένα ποσοστό υπεραξίας, ούτε ένα ποσοστό κέρδους) από τή στιγμή πού εφαρμόστηκε τό σχέδιο μπλοκαρίσματος των μισθών. Τό πρώτο σχεδιάγραμμα γιά τή Μ. Βρετανία δημοσιεύτηκε στους Financial Times (9.10.73), τό δεύτερο έπεξεργάστηκε μέ τή βοήθεια των αντίστοιχων αμερικανικών στατιστικών δεδομένων. Καί στά δύο δέν χρειάζονται σχόλια! Κάνουν, τόσο ανάγλυφο αυτό πού θέλουμε νά δείξουμε, δηλ. ότι:

1. Τό αποτέλεσμα των δ'ηθεν "άντιπληθωριστικών σχεδίων", είναι νά κάνει έτσι ώστε νά πέσουν οί μισθοί καί νά αύξηθουν συγχρόνως τά κέρδη.
2. Η μαρξιστική θεωρία είναι σωστή σ' ότι αφορά τήν ανταγωνιστική σχέση μεταξύ μισθών καί κερδών, πού δέν είναι κι αυτή ή ίδια παρά μία έκφραση τής ανταγωνιστικής σχέσης μεταξύ προλεταριάτου καί κεφάλαιου.

Νά ποιά είναι ή πραγματική σημασία των καλεσμάτων γιά "δίκαιη κατανομή των θυσιών", "συμπαρατάξη γιά ένα καλύτερο μέλλον" μέσα στό πλαίσιο τής άρμονίας καί τής "όμοψυχίας μεταξύ των τάξεων"!

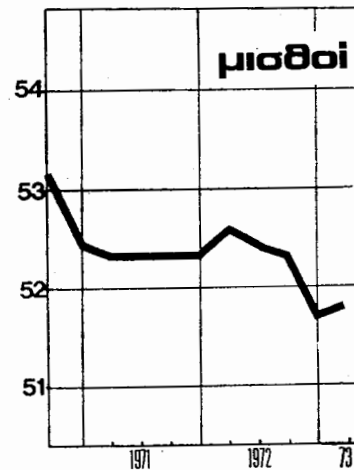
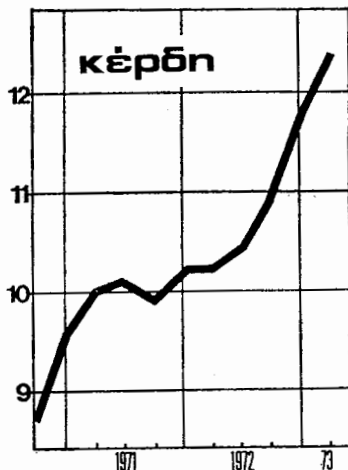
Μ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

σε ποσοστό του έθνικού προϊόντος

ΗΠΑ

σε ποσοστό του έθνικού προϊόντος

Παραθέτουμε μερικά ένδεικτικά στοιχεία πού άφορούν τήν Ελλάδα.

Χρόνος	Πληθωρισμός	Ετήσια αύξηση άμοιβών (μ.ο.)	Μεταβολή πραγματικό εισόδημα	Καθαρά κέρδη (X1000)	Μεταβολή
1978	12,5%	18,0%	+5,5%	6.264.000	
1979	25,0%	15,0%	-10,0%	14.370.000	129,4%
1980	25,0%	15,0%	-10,0%	16.342.917	13,7%
1981	25,0%	22,3%	-2,7%		

Πράγματι πρέπει νά σημειωθεί ότι ό διπλάσιασμός του πληθωρισμού από τό 1978 στό 1979, από 12,5% σέ 25%, συνοδεύεται από μία μείωση των μέσων άμοιβών κατά 10%, ενώ τά κέρδη εκτινάσσονται στά ύψη, άξανόμενα κατά 129,4%! Η ίδια τάση επιβεβαιώνεται καί μεταξύ 1979-1980 όπου ή σταθεροποίηση του πληθωρισμού στό 25% έχει σάν συνέπεια τή μείωση γιά άλλη μία φορά των μέσων άμοιβών κατά 10% καί τήν αύξηση των κερδών κατά 13,7% σέ σχέση μέ τόν προηγούμενο χρόνο.

Η μαρξιστική θεωρία επιβεβαιώνεται άλλη μία φορά από τήν ίδια τήν πραγματικότητα: πληθωρισμός σημαίνει ταυτόχρονα μείωση των άμοιβών καί αύξηση των κερδών!

¡Proletarios de todos los países, uníos!

espartaco

PARTIDO COMUNISTA INTERNACIONAL

EL OQUE DISTINGUE A NUESTRO PARTIDO: La lucha que va de Marx a Lenin a la fundación de la Internacional Comunista y del Partido Comunista de Italia (1920), la lucha de vanguardia comunista contra la degeneración del III Internacional, contra la derecha del stalinismo en un solo país, la lucha por la revolución mundial, el trabajo de los Frentes Populares y de los bloques de la Resistencia, la dura obra de restauración de la doctrina y del órgano revolucionario en contacto con la clase obrera, fuera del principio personal y sectorialismo.

JUNIO - JULIO 1982 Nº 96. DE 1.000.

SUMARIO

EL PROLETARIADO Y LA GUERRA

LA OFENSIVA BURGUESA ACOSA AL MOVIMIENTO PROLETARIO

NO EN UN SOLO HOMBRE POR LAS MALVINAS

REVE LA SITUACION POST-MALVINAS.

NOTA: LA MUERTE DE CARLOS PINOS.

EL PROLETARIADO Y LA GUERRA.

Bajo la máscara de plomo del entordecimiento ruso-americano que llevó al siglo la repatriación de la postguerra, se iban acumulando los factores que posteriormente lo minarían y contribuirían a la restauración de la teoría productiva - entrando en una situación de "guerra fría", y cuyo fin último general es el ciclo que se produciría nuestro partido - había previsto: 1975. Crisis monetaria, crisis del petróleo, sobreproducción, concentración de empresas, internacionalización de los intercambios, en fin, la agudización de la competencia internacional paralelamente a la explotación más y más acentuada de la clase obrera para así permitirle la reactivación de las inversiones y de la producción, en otras palabras: UNA ACUMULACION ACUMULADA DE CAPITAL. Pero, el capitalismo no puede tratar de escapar a las crisis sin crear, al mismo tiempo, las condiciones de otras crisis más graves aún, hasta que un trastocamiento completo de las relaciones internacionales tenga lugar. En el terreno mismo del capitalismo, no tiene otra solución que una tercera guerra imperialista.

Guerras burguesistas y guerras imperialistas.

Aunque todas las guerras comportan horrores y sufrimientos, los comunistas no las condenan en blo-

Después de la intención de aproximadamente 16 personas en Aragua, el 10 de marzo pasado, el gobierno ha de avisar una ofensiva represiva de carácter selectivo contra todo lo que nuclea a subversión, alianzas y hasta más prisioneros en las cárceles a más de 100 proletarios, en su mayoría simpatizantes o activistas de los Comités de Luchas Populares (CLP), acusados en su totalidad de rebelión militar y supuestos contactos terroristas con Bandera Roja-PAS.

Esta actitud de la dictadura burguesa no es extraña en una época de la crisis del capitalismo se agudiza por 5

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ!

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ ΠΟΛ. ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ!

Οι τελευταίες απελασεις καθώς και η προσπάθεια απαγορευσης της πολιτικής δραστηριότητας των Τουρκων πολιτικων προσφυγων, εχουν αμεση σχεση με το Μορατοριουμ μεταξυ Ελλάδας-Τουρκιας.

Η αφορηη ξεκίνησε απ' το επεισοδιο του ξυλοδαρμου του στρ. ακολουθου της Τουρκικης Πρεσβειας στις 13/9/82 στα Προπυλαια. Είναι αναγκαίο να επισημανουμε μερικα σημεια, γιατι η υποθεση παρουσιαστηκε διαστρεβλωμενη αλο τον αστικο τυπο:

• Δοθηκε μεγαλη δημοσιότητα στο επεισοδιο ενω αυτο δεν το περιμενε κανεις, οπου φανηκε οτι το ξυλο το εριξαν περισσότερο οι Τουρκοι παρα οι Ελληνες, ενω εγινε ακριβως το αντιθετο. Εντεχνα ετσι περασε η γραμμη για τους "βαρβαρους" Τουρκους που χτυπανε αλυπητα, ενω οι φοιτητες της ΕΦΕΕ (οι "πολιτισμενοι Ελληνες") τον γλυτωσαν. Ετσι στρωθηκε ο δρομος για τις τωρινες απελασεις.

• Εφαρμοστηκε το Μορατοριουμ. Η κυβερνηση κρατησε σταση αρκετα χλιαρη στις διαμαρτυριες της Τουρκικης κυβερνησης, δηλωνοντας οτι θα απαγορευτει καθε πολιτικη δραστηριότητα των προσφυγων και ασκοντας διωξη "κατα παντος υπευθυνου". Επιπλεον διατυμpanισε οτι για να σωσει τον Τουρκο χαφιε, η αστυνομια παραβιασε το πανεπιστημιακο ασυλο. Ψεμα κι αυτο. Αστυνομικοι με στολη δεν μπηκαν στο χωρο της συγκεντρωσης παρ' ολο που παρακολουθησαν απο κοντα το επεισοδιο. Μονο αφορο ειχε τελειώσει ο ξυλοδαρμος τον πηρε απ' το χωρο της συγκεντρωσης ενας που φορουσε πολιτικα.

• Πνιγηκε το γεγονος οτι η συγκεντρωση διοργανωθηκε απο την ΕΦΕΕ -που εβγαλε βεβαια την ουρα της απ' εξω- κι οχι απο τους Τουρκους πολ. προσφυγες. Η ΕΦΕΕ, αλλες περιπτωσεις τοσο ευαισθητη στην παραβιαση του Παν. ασυλου, σ' αυτη τη περιπτωση ευθυγραμμιστηκε -χωρις να διαμαρτυρηθει- με την τακτικη της επιδειξης καλης θελησης προς την Τουρκια.

Και μερικες διαπιστωσεις απο τη συγκεντρωση στα Προπυλαια : α) Επιβεβαιωθηκε η παρακολουθηση των πολιτικων δραστηριοτητων που ξεφευγουν απ' τα επισημα πλαισια στη συγκεκριμενη περιπτωση με την καμερα της τηλεορασης που ελεγει την κυκλοφορια (!) στην Πανεπιστημιου. β) Επιβεβαιωθηκε το ξεπουλημα της ΕΦΕΕ της οποιας "κυκλοι" καταδικασαν τον ξυλοδαρμο. Παρλληλα ομως επιβεβαιωθηκε και ο ρεφορμισμος των "αριστεριστων" που καλουν τους "καθιερωμενους" φορεις να πλαισιωνουν τις εκδηλωσεις συμπαραστασης στους Τουρκους πολιτικους προσφυγες για να μαζευουν τις μαζες (που τελικα ηρθαν μεσω μερικων... αντιπροσωπων της ΕΦΕΕ), ενω τα ξεπουληματα τους είναι αλληπαληλα. γ) Φανηκε η αναγκαιότητα να υπαρχουν μετρα ασφαλειας στους χωρους των συγκεντρωσεων και σε καθε περιπτωση που μπορούν να εισχωρησουν χαφιεδες (κι οχι μοναχα Τουρκοι αλλα και Ελληνες).

Οι απελασεις και οι διωξεις των Τουρκων αγωνιστων δειχνουν την υποκρισια του κρατους και των ρεφορμιστων που "υπερασπιζονται" τις ελευθεριες των καταπιεσμενων. Η υπερασπιση τους είναι θεμα αισχρων αστικων συμφεροντων και μονο. Οι Τουρκοι που βρισκονται στο Λαυριο ζουν κατω απο αθλιες συνθηκες, ενω τωρα στο β. μο της εξομαλυνσης των σχεσεων με τους Τουρκους αστους αρχιζουν και τους διωχνουν. (Αυτο δειχνει και το μετρο της υπερασπισης του αγωνα των Παλαιστηνιακων και Λιβανεζικων μαζων. Καταγγελια των ωμοτητων του Ισραηλ για να μη διαταραχτου οι εμπορικες σχεσεις με τα Αραβικα κρατη, αλλα και αποδοχη του θαλαγγιτη Τζεμα γιελ, που με τις πλατες της "ειρηνευτικης δυναμης" και του διεθνους ιμπεριαλισμου χτυπαει καθε προσπαθεια παρεκτροπης απο την αστικη νομιμότητα).

Το βασικο προβλημα για τη "σοσιαλιστικη" κυβερνηση δεν είναι η υπερασπιση των Τουρκων πολιτικων προσφυγων εναντια στη διχτατορια του Εβρεν, αλλα η υπερασπιση των κρατικων της συμφεροντων. Ετσι οι Τουρκοι αγωνιστες θυσιάζονται στο βωμο του Μορατοριουμ.

Η προοπτικη συμπαραστασης που μπορει να δοθει στις σημερινες συνθηκες ανυπαρξιας της ταξικης παλης είναι:

- Η πληροφορηση για την κατασταση των Τουρκων πολιτικων προσφυγων και η καταγελια της αστικης κυβερνητικης πολιτικης
- Η εμπραχτη βοηθεια στους Τουρκους αγωνιστες (τροφιμα, λεφτα κλπ), ξεκοβοντας με τις εκκλησεις για συμπαρασταση απο τα ρεφορμιστικα κομματα, προσωπικοτητες κλπ, που συνεργουν με τη κυβερνηση και βασιζομενοι στις δικες μας δυναμεις για να απαιτηθει:
- Το σταματημα των απελασεων
- Το δικαιομα ελευθερης πολιτικης οργανωσης και δρασης
- Ισα πολιτικα, κοινωνικα δικαιωματα στους Τουρκους πολιτικους προσφυγες.

14/10/82

ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
(Κομμουνιστικο Προγραμμα)

ΠΟΛΩΝΙΑ: μετά τήν άπαγόρευση τής « Αλληλεγγύης »

Η απάντηση στο νομο που διελυσε την "Αλληλεγγύη" έδειξε τη ζωτικότητα του προλεταριακού κινήματος στην Πολωνία, παρόλα τα χτυπήματα που δέχτηκε. Τα ναυπηγεία Λένιν του Γκντανσκ μπηκάν επικεφαλής, αλλη μια φορά, του κινήματος πάλης και διαμαρτυρίας, δείχνοντας τον αποφασιστικό ρολό της εργατικής τάξης και εκπληρώνοντας την ίδια τη διεύθυνση της "Αλληλεγγύης".

Δυο είναι οι διεκδικήσεις του προλεταριακού κινήματος στην Πολωνία, που το συνδέουν με το προλεταριακό κίνημα έξω από τα έθνη συνορα: η συνδικαλιστική ελευθερία, η απελευθέρωση όλων των φυλακισμένων που συμμετείχαν στο κίνημα πάλης και διαμαρτυρίας εναντίον στο καθεστώς.

Η αναγκαιότητα των εργατών να παλαιφούν εναντίον στα μέτρα που παρήχθηκαν από την κυβέρνηση σχετικά με την διάλυση της "Αλληλεγγύης" και την υποκατάσταση της με συνδικατοφαντασμάτα, ξεπερνάει κάθε εκτίμηση που εμείς και οι ίδιοι οι Πολωνοί εργάτες μπορούν να δώσουν για την πολιτική της "Αλληλεγγύης". Αυτή η αναγκαιότητα είναι μια προϋπόθεση για να μπορέσουν οι Πολωνοί προλεταριοί να συνεχίσουν τον αγώνα και να εξασφαλίσουν τη δική τους οργάνωση.

Αυτός ο αγώνας δεν είναι μονάχα η προήκο-θεση για την εργατική άμυνα εναντίον στο καθεστώς εκμεταλλεύσης, αλλά είναι επίσης η προήκο-θεση της πάλης για την απελευθέρωση του προλεταριάτου, που είναι στενά δεμένη με την πρώτη. Οποίος αρνηθεί, σήμερα, με το προσχήμα της ανικανότητας (ή του οππορτουνισμού) αυτών που διευθύνουν την "Αλληλεγγύη", την παλη υπερασπίσης της οργάνωσης που γεννήθηκε από το προλεταριακό κίνημα πάλης, εγκαταλείπει ακόμα και την προσπάθεια να προχωρήσει η κατάσταση σε αγώνες πιο πλατιούς, πιο ριζοσπαστικούς, με στόχο τη παλη για την προλεταριακή εξουσία.

Η παλη για την ελευθερία προλεταριακής οργάνωσης δεν μπορεί να μη συνοδεύεται από την παλη για την απελευθέρωση των συλληφθέντων εργατών, όπως κι όλων εκείνων που συνεληφθήκαν εξαιτίας της διαμαρτυρίας τους εναντίον στο σημερινό καθεστώς.

Αυτές οι δυο διεκδικήσεις είναι λοιπόν ο βασικός άξονας του προλεταριακού κινήματος στην Πολωνία, είναι η προήκο-θεση για να παει μπροστά και να ξεπεράσει την προηγούμενη κατάσταση.

Για μας ήταν καθαρό ότι τα χτυπήματα του καθεστώτος, από τη στρατικοποίηση του μέχρι τη διάλυση της "Αλληλεγγύης" και την επιβολή της υποχρεωτικής εργασίας, πέτυχαν εξαιτίας της πολιτικής αδυναμίας της "Αλληλεγγύης" και του εργατικού κινήματος γενικά. Αλλά αυτό είναι ένας παραπάνω λόγος για να γίνει αντιληπτό ποιοι στόχοι μπαινουν για το κίνημα και ποια είναι τα βήματα που αυτό αναγκαστικά πρέπει να κάνει.

Η υποστήριξη που εμείς, οι προλεταριοί της Δύσης, μπορούμε να κάνουμε είναι πρώτα απ' όλα να κάνουμε δικές μας αυτές τις δυο βασικές διεκδικήσεις αγκίταροντας τις σόλα τα

κινήματα συμπαραστάσης με τους αγώνες των Πολωνών προλεταριών, δείχνοντας ότι τέτοιες διεκδικήσεις δεν είναι η αποκλειστική "ιδιοκτησία" των δημοκρατών κι όλων των φευτικών "συμπαραστατών" που κινούνται στο όνομα της εθνικής συμφιλίωσης.

Πραγματι μπορεί να φανεί ότι, στη Δύση, τέτοιες διεκδικήσεις συμβιβάζονται με τις δυναμεις της συντήρησης και της ταξικής συνεργασίας, που φλυαρούν για ελευθερία γενικά, και για ελευθερία οργάνωσης. Αλλά ακόμα κι εδω χτυπιούνται οι πρωτοποροί προλεταριοί, όλοι όσοι αγωνίζονται με συνεπεια και καταστέλλονται ή πνιγονται με διαφορους τρόπους οι αυθορμητες μορφες προλεταριακής οργάνωσης. Αυτες οι διεκδικήσεις δεν είναι ασυμβίβαστες με εκείνες των προλεταριών στη Γαλλία, Ιταλία, Ελλάδα κτλπ. Ακόμα περισσότερο μπορούν να χρησιμεφούν σαν καταγγελία εναντίον στις συμφωνίες των επισήμων εργατικών οργάνωσεων και στα ξεπουλημάτα των πραγματικών απαιτήσεων των εργαζομένων.

Και γι αυτό ένα κίνημα που υποστηρίζει τους Πολωνούς προλεταριους δεν μπορεί να μη βρεθεί αντιμέτωπο με τους αστους και τους "εργάτες"-συμφιλίωτες της χώρας του. Γιατι η παλη για την ελευθερία προλεταριακής οργάνωσης, που να πηγαινει μέχρι τις τελευταίες συνεπειες της δεν μπορεί να μην έχει εναντίον της τους Λαμα, Μπενβενουτο και Καρνιτι στην Ιταλία, τους Σεγκν στην Γαλλία, τους Χατζή-Βασιλείου (ΑΕΜ), Ραυτοπουλο (ΠΑΣΚΕ), κτλπ, στην Ελλάδα και άλλου, που δηλώνονται σαν φίλοι της συνδικαλιστικής ελευθερίας στην Πολωνία. Ας σημειωθεί ότι στη διάρκεια της τελευταίας "αγρίας" απεργίας 33 ημερών στη FIAT, στο Τορίνο, πριν από 2 ακριβώς χρόνια, οι απεργοί φώναζαν αυθορμητά "Γκντανσκ, Γκντανσκ" εναντίον στους δικούς τους συμφιλίωτες.

Enternasyonalist
Proleter
Enternasyonal Komünist Partisi
No 2 - ARALIK 1961
Fiyatı 10M 250PF 20PF/1 R/1 PF/40 Lira

YAŞASIN BAĞIMSIZ DEVRİMCI SINIF MÜCADELESİ!

Proleterlerin zincirlerinden başla
Kazıyacak bir şeyleri yok
Kazanacakları bir dünya var

İçindekiler:

Σε διάφορες μελέτες πάνω στη Ρώσικη οικονομία έχουμε δείξει πώς ο "αυταρχικός σχεδιασμός" της σταλινικής εποχής - που άρκετοί τον παρουσίαζαν σαν σοσιαλιστικό ή πάντως σαν "μετακαπιταλιστικό" - στην πραγματικότητα αντίστοιχοσε στις ανάγκες ενός νεαρού και αδύνατου καπιταλισμού, που έτεινε να αυξήσει "μέ το ζόρι" τον συνολικό δγκο της παραγωγής με σκοπό να προσεγγίσει το κατάφωλι μιας έπαρκους βιομηχανοποίησης, δηλαδή συσσώρευσης παραγωγικού κεφαλαίου. Και όπως τδχαμε έπισημάνει ο ρώσικος καπιταλισμός μόλις έφτασε σ' αυτό το επίπεδο βρέθηκε μπροστά σε ένα άλλο πρόβλημα: είχε όπισωδήποτε ανάγκη μιά αύξηση της παραγωγής, όμως πάνω στη βάση της αύξησης της παραγωγικότητας της εργασίας και της κερδοφόρας αποδοτικότητας του κεφαλαίου. Με μιά λέξη δηλαδή, να περάσει από την έκτακτική συσσώρευση πάνω στη βάση της απόλυτης υπεραξίας σε μιά έντακτική συσσώρευση προσπαθώντας έτσι να παραγάγει τη σχετική υπεραξία. Όπως έλεγε ο Κρουτσεφ στο 22ο συνέδριο, "πρέπει κάθε επενδυμένο ρούβλι να αποδίδει το μεγαλύτερο δυνατό". Ο Κρουτσεφ τελικά άπομακρύνθηκε από την έξουσία, αλλά δεν εξέφρασε προσωπικές ιδιοτροπίες: απλά μετέφραζε μιά όλοένα και περισσότερο έπιτακτική άπαιτηση του ρώσικου καπιταλισμού.

Στο εβδομαδιαίο περιοδικό 'Εκονομτισέκανια Γκαζέτα (άρ. 45 και 51, Δεκέμβρης 1977) έχουν δημοσιευτεί πολλά άρθρα που δείχνουν καθαρά πώς εκδηλώνεται αυτή η άπαιτηση και ποιές συνέπειες έχει αυτή για την εργατική τάξη. Τα άρθρα αυτά αναφέρονται στην γνωστή εμπειρία στο έργοστάσιο παραγωγής αζώτου του Κτσεκίνο στην περιοχή Τούλα καθώς και στον τρόπο γενίκευσης αυτής της εμπειρίας με τη χρησιμοποίηση των "ύλικών κινήτρων" στον άγώνα δρόμου για την παραγωγικότητα.

Ο σκοπός που επιδιώχθηκε στο Κτσεκίνο ήταν "μιά συνολική μεγέθυνση της παραγωγής μαζί, συγχρόνως, με μιά μείωση του άπασχολούμενου εργατικού προσωπικού". Πράγματι, "σε δέκα χρόνια (1967 - 1976) το σύνολο της έργοστασιακής μονάδας πολλαπλασίασε τον δγκο της παραγωγής κατά 2,7 και την παραγωγικότητα της εργασίας κατά 3,4. Ο στόχος του 9ου πλάνου αύξησης της παραγωγικότητας της εργασίας καλύφθηκε σε τέσσερα χρόνια". Αν η παραγωγικότητα της εργασίας αυξήθηκε πιο γρήγορα από την παραγωγή, τότε λογικά βέβαια μειώθηκε και το εργατικό προσωπικό και, έπομένως, ύπηρεξαν απολύσεις. Και πράγματι "στη διάρκεια της ίδιας περιόδου (1967 - 1976), 1.514 άτομα άπαλλάχθηκαν των εργασιακών τους καθηκόντων ...". Ο αρχικός αριθμός εργατικού δυναμικού ήταν γύρω στα 7.300 πρόσωπα και αυτό βέβαια σημαίνει ότι ύπηρεξε μιά μείωση κατά 20% και πλέον του συνολικού αριθμού των μισθωτών. Όρατο ξεσκεπάρτισμα μά την αλήθεια ...

Ο συγγραφέας του άρθρου σπεύδει άμέσως να προσθέσει πώς σε όλους τους απολυμένους "δόθηκε μιά δουλιά που να άνταποκρίνεται στην είδικότητα τους ή έμαθαν κάποια καινούργια" και ότι "στην πράξη κανείς δεν έμεινε χωρίς ένδιαφέρουσα εργασία". Όσοι πιστεύουν λίγο-πολύ στο ρώσικο "σοσιαλισμό" θά έπωφεληθούν από αυτό για να μās πουν: το βλέπετε καθαρά ότι στην ΕΣΣΔ δεν είναι το ίδιο, άφωρ έκει οί απολυμένοι ά-

πορροφώνται ξανά κάπου άντι νά καταντήσουν άνεργοι όπως έδω (στη Δύση).

"Αν αφήσουμε, για λίγο, κατά μέρος το γεγονός ότι το έρθρο παραμένει χαρακτηριστικά άσαφές και άόριστο όσον άφορα στην έπανατοποθέτηση των απολυμένων (πού; με τί μισθό; για ποιά εργασία;), το έπιχείρημα όμως το μόνο που κάνει είναι να παρουσιάζει μιά κακή γνώριμία ή άγνοια της πραγματικότητας της ρωσικής ρώσικης οικονομίας και κυρίως, μιά όλική άγνοια του τί έστι σοσιαλισμός. Αν στη Ρωσία οί απολυμένοι ξαναβρίσκουν σήμερα δουλιά αυτό γίνεται γιατί ύπάρχει τρομερότατη έλλειψη εργατικών χεριών. Και αυτό βέβαια κάθε όλλο παρά σαν μιά ένδειξη σοσιαλισμού μπορεί να χαρακτηριστεί - γιατί με τά ίδια κριτήρια θά έπρεπε να δεχτούμε ότι η Γαλλία των άρχών της δεκαετίας του '60 ή η Έλβετία μέχρι το 1970, ήσαν λίγο ως πολύ σοσιαλιστικές ή στο δρόμο προς το σοσιαλισμό. Αντίθετα, αυτό άντιστοιχεί στη σχετική καπιταλιστική καθυστέρηση της Ρωσίας, της όποίας ένα μεγάλο μέρος του ένεργου πληθυσμού παραμένει άκνητοποιημένο στη γεωργία, και της όποίας τά έργοστάσια είναι λίγο παραγωγικά. Το 10ο πενταετές πλάνο πρόβλεπε ότι κατά την περίοδο 1976-80 το συνολικό εργατικό δυναμικό δέν θά ήταν δυνατό να αυξηθεί παρά κατά 0,8% κατ' έτος: αυτή η στείρευση της διαθέσιμης εργασιακής δύναμης όφείλεται στην μη παραγωγικότητα της γεωργίας και στην καθυστερημένη δομή των Κολχόζ, που συγκρατούσαν όκόμα στην έπαρχία, το 1975, το ένα τέταρτο του οικονομικά ένεργου πληθυσμού (δηλαδή το ποσοστό που άναλογούσε στις ΗΠΑ έδω και μισό αιώνα, ενώ τώρα είναι 4%) (1). Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες δέν είναι παράλογο ν' άπορεί κανείς πού ή ζήτηση εργατικών χεριών είναι μεγάλη και πού ή εργατική δύναμη που "άπελευθερώθηκε" από τις "άναδομήσεις" διαφόρων έργοστασιών βρίσκει όλλη άπασχόληση σε μιά βιομηχανία σε έκτακτική εξέάπλωση, πού βρίσκεται ακόμα μακριά από το να έχει κατακτήσει τη δικιά της έσωτερική αγορά και το δικό της "φάρ-ήστ" (far-east). Η εργατική δύναμη δέν κάνει όλλο παρά να ύφλισταται την κίνηση της "έλεξης και της άπόθησης των εργαζομένων από τη Φάμπρικα" όπως τδ έξεθέσε ο Μάρξ στο "Κεφάλαιο". Η μόνη "διαφορά" με την υπερανεπτυγμένη Δύση είναι ότι ο ρωσικός καπιταλισμός δέν έχει όκόμα φθάσει στο στάδιο της γενικευμένης υπεραπαραγωγής έμπορευμάτων, κεφαλαίου και προλεταρίων, με την τερατώδη διόγκωση του έφεδρικού βιομηχανικού στρατού άνέργων, σαν συνέπεια όλων των παραπάνω.

Αυτό που θά χαρακτηρίζει το σοσιαλισμό, δέν θά είναι το ότι οί απολυμένοι έξ αίτίας της "όρθολογικοποίησης" ενός έργοστασίου, όπου ήδη άποκτηνώνονταν 45 ώρες την εβδομάδα, θά μπορούν να ξαναβρούν χωρίς πολύ κόπο μιά όλλη θέση σκλαβιάς για να άποφύγουν να πεθάνουν της πείνας. Αυτό που θά χαρακτηρίζει το σοσιαλισμό, είναι κυρίως το ότι θά έπωφεληθεί από την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων πού του κληροδοτεί ο καπιταλισμός για να επιτύχει την ανάκούφιση του άνθρώπου από την παραγωγική του προσπάθεια μειώνοντας ριζικά το χρόνο εργασίας όπως επί-

(1) Βλέπε "Ρωσσία: ο μύθος του "σοσιαλιστικού σχεδιασμού", Κομμουνιστικό πρόγραμμα Νο 5, Μάης 1981.

σης και την έντασή του και καταστρέφοντας τα καλύτερα της παραγωγής, κληρονομιά της προηγούμενης εποχής. "Αρα πρόκειται για το έντελως αντίθετο των "άναδομήσεων" που προορίζονται για την αύξηση της παραγωγικότητας. Σημαίνει όμως αυτό ότι ο σοσιαλισμός θα αδιαφορήσει για τις μεθόδους που καθιστούν την παραγωγή πιο παραγωγική; Προφανώς όχι. 'Αλλά σ' ένα πρώτο στάδιο, αφού θα έχει περάσει η φάση του εμφύλιου πολέμου, τα πρώτα μέτρα της δικτατορίας του προλεταριάτου θα τείνουν αναμφίβολα στην προσπάθεια για μείωση της παραγωγικότητας της εργασίας, αυξάνοντας το εργατικό δυναμικό, με τρόπο ώστε να μειωθεί ο χρόνος εργασίας, οι ρυθμοί, η ένταση της εργασίας, με την έννοια στην χρησιμη παραγωγή όλων εκείνων που έμεναν στο περιθώριο άεργοι ή απασχολούνταν σε δραστηριότητες κοινωνικά άχρηστες ή παρασιτικές, μέσα στο πλαίσιο των μονάδων παραγωγής που δεν θα νοιάζονται για κερδοφόρα απόδοση ούτε για ανταγωνιστικότητα και δεν θα υπάρχει πια χρέμα, ούτε αγορά, ούτε έμπορικός ανταγωνισμός. Μόνο στην συνείδηση, σε δεύτερη φάση, θα μπορεί και πάλι να αυξηθεί η παραγωγικότητα: αλλά η κοινωνία δεν θα άσχοληθεί με την εφαρμογή της έπιστήμης και της τεχνικής στην παραγωγή παρά μόνο στο μέτρο της μοναδικής έγνοιας για την άπελευθέρωση του ανθρώπου, όχι για να καταστήσει ένα εργοστάσιο πιο κερδοφόρο ή πιο ανταγωνιστικό. Μια σοσιαλιστική κοινωνία θα έπωφελείτο από ένα τρίπλασιασμα της παραγωγικότητας για να μειώσει κατά δύο τρίτα ή στο μισό το χρόνο εργασίας ή τους ρυθμούς ή και τα δύο μαζί. Στο Κτσεκίνο συμβαίνει άκρως το αντίστροφο: η αύξηση της παραγωγικότητας κατορθώθηκε κατά μεγάλο μέρος χάρη σε μια αυξημένη πλειση πάνω στους εργαζόμενους και σε μια έντατικοποίηση της προσπάθειας που τους ζητήθηκε.

Και το άρθρο συνεχίζει να έξηγει μ' αυτό τον τρόπο: "Το πρώτο στάδιο της έμπειρίας του εργοστασιακού συνδυασμού του Κτσεκίνο κάλυψε το χρονικό διάστημα 1967-1970. Στη διάρκεια αυτής της φάσης η μεγέθυνση παραγωγικότητας της εργασίας κατορθώθηκε άρχικά χάρη σε μια πιο πλήρη άξιολόγηση των υπάρχουσων δυνατοτήτων και μια μείωση του εργατικού δυναμικού χάρη στην τελειοποίηση της όργανωσης της εργασίας και της παραγωγής. Κατά βάθος, τα μέτρα του πρώτου σταδίου δεν άπείτησαν επενδύσεις σε κεφάλαια". Δεν θα μπορούσε να υπάρχει πιο ξεκάθαρη παραδοχή του γεγονότος ότι αυτό το "πρώτο στάδιο" άπλά και μόνο συνίστατο στην άσκηση μιας όλοένα αυξανόμενης πλεισης πάνω στους εργαζόμενους μέσω της επιτάχυνσης των ρυθμών, του κυνηγιού των "νεκρών" χρόνων, της συσσώρευσης καθηκόντων, των συμπληρωματικών ώρων, κ.λ.π. Αυτή η έξάσκηση τους προετοίμασε για το "δεύτερο στάδιο", που συνίστατο στην "όλική έπιστράτευση των υπάρχόντων άποθεμάτων πάνω στη βάση του έκσυγχρονισμού του εργοστασιακού έξοπλισμού, της βελτίωσης της τεχνολογίας της άυτοματοποίησης και μηχανοποίησης, της γενικής άνόδου του τεχνικού επίπέδου της επιχείρησης".

Μέσα από αυτά τα δύο στάδια, έπιτεύχθηκε η αύξηση της παραγωγικότητας μας λένε, χάρη στην "τελειοποίηση και την εφαρμογή προοδευτικών νορμών στη συσσώρευση καθηκόντων, στη διεύρυνση των ζωνών ύπηρεσίας, στη μηχανοποίηση των καθηκόντων που άπαιτούν πολλά εργατικά χέρια και τον έκσυγχρονισμό του έξοπλισμού των εγκαταστάσεων, στην τελειοποίηση της δομής της διεύθυνσης, στη συγκεντροποίηση των ύπηρεσιών του εργοστασίου".

Οι προλετάριοι της Δύσης θα ξαναβρούν εδώ τη γλώσσα των μανιτρόσκυλων του εργοστασιακού κάτερου που γνωρίζουν καλά: τί άλλο σημαίνει η "έφαρμογή προοδευτικών νορμών", παρά το ότι η ύπηρεσία έποπτείας, κατόπιν "μελέτης" της θέσης

και της χρονόμετρησης, καθορίζει νέους πιο ύψηλους ρυθμούς, που θα άναθεωρηθούν και αυτοί οι ίδιοι άργότερα άκόμα πιο ψηλά όταν ο εργαζόμενος θα έχει καταφέρει να τους φθάσει, και ούτω καθεξής; Τί σημαίνει η "συσώρευση καθηκόντων" (μέθοδος έκμετάλλευσης που οι δυτικοί άστοί την βάπτισαν, με μεγαλύτερη λεπτότητα, "πολυ-λειτουργική") εκτός του ότι εκεί όπου ο εργάτης είχε να έπιτελέσει μια εργασία, από δω και μπρός θα έχει να κάνει δύο ή τρεις, πράγμα που έπιτρέπει στο σύστημα να τον έκμεταλλεύεται περισσότερο άπολύοντας συγχρόνως ένα συνάδελφό του; Τί άλλο σημαίνει "η διεύρυνση των ζωνών ύπηρεσίας" εκτός του ότι ο εργάτης συντήρησης ή έπιτήρησης είχε να "καλύψει" δύο ή τρία εργαστήρια τώρα θα έχει τέσσερα ή πέντε; "Όσον άφορά δε στα καθήκοντα που μηχανοποιούνται, αυτά δεν είναι βέβαια τα πιο κοπιαστικά ή τα πιο έξαντλητικά ή τα πιο επικίνδυνα. Είναι εκείνα που παρουσιάζουν το βασικό έλάττωμα να "άπαιτούν πολύ εργατικό δυναμικό", μια εργατική δύναμη που είναι δυνατόν να την ξεφορτωθεί ή παραγωγή. "Όλα, λοιπόν, είναι φτιαγμένα για να ξεζουμίζουν καλύτερα τους προλετάριους.

Τα άποτελέσματα δεν άργησαν να φανούν. Στη διάρκεια της περιόδου που άναφερόμαστε, "η άποδοτικότητα αυξήθηκε κατά 3,6 μονάδες" και "χάρη σε μια πιο γρήγορη αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας οι δαπάνες μισθών σε ρούβλια προϊόντος μειώθηκαν από 13,9 σε 5,6 καπίκια". Σύμφωνα με το 10ο πλάνο, η Σοβιετική Βιομηχανική έταιρία "Σογιούζ-άζότ", προέβλεπε για το Κτσεκίνο μόνο μια έλαφρά πτώση αυτού του μισθολογικού κόστους: από 5,76 καπίκια κατά ρούβλι προϊόντος το 1975 σε 5,53 το 1980. "Αλλά το "άντι-πλάνο" της επικείρησης είναι πιο φιλόδοξο. 'Ισχυρίζεται πως μπορεί να έπιτύχει "μια αύξηση του όγκου της παραγωγής από 20,3%, ένα άνέβασμα της παραγωγικότητας κατά 27,6%, πράγμα που σημαίνει την άποδέσμευση (δηλ. άπόλυση Σ.Μ.) άλλων 300 άτόμων" καθώς και ότι μπορεί να άδηγήσει σε μια πτώση του κόστους μισθών σε 5,08 καπίκια κατά ρούβλι προϊόντος.

"Αν βάλουμε, στη θέση των ρουβλιών και καπικιών δολάρια, φράγκα ή μάρκα, να που έχουμε μπροστά μας μια σχέση που σ' ένα όποιοδήποτε εργοστάσιο της Δύσης θα είχε σαν άποτέλεσμα τα συγκαρητήρια του διοικητικού συμβουλίου προς τον έπικεφαλής μηχανικό. Οι "δαπάνες μισθού κατά ρούβλι προϊόντος" δεν είναι στην ουσία τίποτα άλλο παρά το περιήρημα "ένιαίο κόστος μισθών", που είναι τόσο σημαντικό για το κεφάλαιο να πέφτει, αφού η μείωση του μέρους του μεταβλητού κεφαλαίου σε κάθε παραγόμενη μονάδα συνεπάγεται άλλα την αύξηση του ποσοστού της υπεραξίας και έπόμενως του ποσοστού του κέρδους ("η άποδοτικότητα πολλαπλασιάστηκε κατά 3,6 φορές"). Πρόκειται λοιπόν για μια πέρα ως πέρα καταταλίστική λογική.

Πώς όμως παρουσίασαν το "χάπι" στους εργαζόμενους; Για να τους κάνουν να δεχτούν αυτή τη σοβαρή έπιβάρυνση των εργασιακών τους ύποχρεώσεων, οι ρώσοι "μάντζερς" χρησιμοποίησαν όχι μόνο τον άμεσο καταναγκασμό, αλλά και την "έκπαίδευση" που παρέχει το παραγωγικό συγκρότημα (διάβαζε: την άποκτηνωτική προπαγάνδα ύπέρ της παραγωγικότητας), καθώς έπίσης κι ένα σύστημα ύλικών κινήτρων". Αυτά τα "κίνητρα" ή "παροτρύνσεις" μεταφράζονταν στην πράξη με μια αύξηση της άμοιβής των εργαζόμενων που σε έπισημες ρωσικές εκδόσεις όνομάζουν "αύξηση του μισθού". Έτσι μέσα σε δέκα χρόνια, στο Κτσεκίνο ο μισθός των εργαζόμενων θα έχει "αυξηθεί σχεδόν μιάμιση φορά", για την περίοδο δε που περιλαμβάνει το 10ο πλάνο προβλέπεται ότι ο "μέσος μισθός των εργαζόμενων θα σημειώσει μια αύξηση 12,3%" ενώ οι διά-

Διαβάζουμε στην Ούμανιτέ (όργανο του Γαλλ. Κ.Κ.) της 2ας Φεβρουαρίου του 1978, σε μία "ανταπόκριση από τη Μόσχα", για την έκστρατεία που τώρα πρόσφατα έξαπέλυσαν οι σοβιετικές αρχές υπέρ του μικρού οικογενειακού αγροκτήματος του Κολχόζνικου αγρότη.

"Η διατήρηση του κήπου και της οικογενειακής κτηνοτροφίας, γράφει το άρθρο, ξεσήκωνε πάντα μεγάλη πολεμική στη Σοβιετική Ένωση. Θεωρητικοί αλλά και πολλοί κάτοικοι των πόλεων βλέπανε σ' αυτά μια επίβρωση της "αστικής" ατομικής ιδιοκτησίας, μια πηγή ανήθικων (sic) ιδιωτικών κερδών γιατί ξεφεύγουν από τους κανόνες της συλλογικής παραγωγής και διανομής". "Ας αφήσουμε όμως τους μικροαστούς της Ούμανιτέ να συζητούν το ενδιαφέρον ζήτημα του να ξέρουμε αν τα κέρδη είναι ... "ήθικα" ή "ανήθικα". Ο μαρξισμός, σε κάθε περίπτωση, δεν θέτει το ζήτημα στο πεδίο της ήθικης, αλλά το αντιμετωπίζει από την άποψη της κοινωνικής οργάνωσης της παραγωγής. Για τον μαρξισμό, το μικρό οικογενειακό αγρόκτημα μακριά από το να είναι μια επίβρωση της "αστικής" ατομικής ιδιοκτησίας, είναι μια προαστική επίβρωση, μια μορφή που όχι μόνο δεν είναι σοσιαλιστική, αλλά ούτε καν καπιταλιστική.

Από οικονομική άποψη, το κολχόζ είναι ένα είδος τέρας: πρόκειται για ένα συνδυασμό της συνεργατικής παραγωγής - με τη μισθωτή εργασία και με την αρχαϊκή ατομική παραγωγή. Έγκαιρα - δρώθηκε στη Ρωσία σαν συμβιβασμός ανάμεσα στο Κράτος - διαχειριστή της καπιταλιστικής συσσώρευσης στη βιομηχανία - και στην αγροτιά. Έκπρωσπεϊ δέ την λιγότερο κατάλληλη μορφή για την ανάπτυξη της αγροτικής παραγωγής. Στην πραγματικότητα η ανάπτυξη αυτής της παραγωγής δεν μπορεί να γίνει παρά μόνο με την μηχανοποίηση και επέκταση του τομέα της συλλογικής παραγωγής. Ο χωρικός όμως έχει κάθε συμφέρον να αφοσιωθεί όσο πιο πολύ γίνεται στο δικό του προσωπικό κτηματάκι, αφού πούλαει ελεύθερα τα προϊόντα του που "μπορούν να φθάσουν σε επίπεδα τιμών πολύ ανώτερα απ' αυτά των κρατικών καταστημάτων που είναι βέβαια λιγότερο ακριβά αλλά που το μεγαλύτερο τους μειονέκτημα είναι ότι ξεμένουν συχνά από προμήθειες και αποθέματα ...".

Και πώς να μην ξεμένουν από προμήθειες αφού, "τό 1975 από την συνολική παραγωγή της Σοβιετικής Ένωσης, τα ατομικά αγροκτήματα παρέχχαν τό 31% του κράτος, τό 39% των αυγών και τό 59% της πατάτας. Εκτρέφουν τό 18% των προβα - τσειδών και χοιροειδών και τό 33% των βοοειδών".

Πρόκειται, επομένως, για ολοκληρωτική αντιστροφή του προβλήματος σε αντίθεση με τη διαβεβαίωση του όργανου του Γαλλικού Κ.Κ. ότι "οι αγροτικές συνεργατικές εκμεταλλεύσεις (...) δεν καταφέρνουν πάντα (!) να ικανοποιούν τις ανάγκες διατροφής του πληθυσμού και τό οικογενειακό περιβάλλον αντίσταθμίζει ως ένα βαθμό αυτή την έλλειψη". Στην πραγματικότητα, είναι αυτή ή ίδια ή ύπαρξη του μικρού αγροκτήματος που παράγει αυτή την έλλειψη, ή δέ παραγωγή του δεν μπορεί να την αντισταθμίσει αφού δεν μπορεί να αύξηθει παρά κατά ελάχιστη ποσότητα.

"Θα ήταν καθαρή ανοησία να εξομοιώσουμε τη λεπτολόγια εργασία του μικρού οικογενειακού τε-

μαχίου με την εργασία των απέραντων κολχόζνικων και σοβχόζνικων αγρών. Πολύ περισσότερο δεν είναι δυνατό να συγκρίνουμε τον αριθμό των ωρών που χρειάστηκαν για να φυτευτεί ένας βολβός φυτού έδω κι εκεί", γράφει η Ούμανιτέ. Είναι φανερό πώς, πράγματι, η παραγωγικότητα της εργασίας (1) στις μηχανοκαλλιέργειες των "απέραντων αγρών" ή στη βιομηχανική κτηνοτροφία είναι ασύγκριτα ανώτερη από αυτήν της ατομικής εργασίας. "Αν, παρ' όλα αυτά, τό μέρος που αναλογεί στα οικογενειακά χωραφάκια μέσα στο ποσοστό της συνολικής παραγωγής είναι επίσης τόσο μεγάλο, αυτό σημαίνει ότι οι Κολχόζνικοι τούς αφιερώνουν ένα τεράστιο χρόνο! Όταν τό 59% των γεώμηλων/πατάτας παράγεται στα οικογενειακά αγροκτήματα (χωρίς να μιλήσουμε καθόλου για φρούτα και λαχανικά, για τό όποια ή αναλογία θα είναι ακόμα μεγαλύτερη) αυτό σημαίνει ότι ή συλλογική εργασία με μία τεχνική τόσο λίγο μοντέρνα δεν μπορεί παρά να χρησιμοποιηθεί μόνο για την παραγωγή δημοφιλών και γεωργικών προϊόντων που χρησιμοποιούν σαν πρώτες ύλες στη βιομηχανία. Και αυτή ή συλλογική εργασία μπορεί να θεωρηθεί σαν "άγγρα-ρέια" από τούς κολχόζνικους, που βιάζονται να έπιστρέψουν στο ατομικό τους κτηματάκι τόσο λίγο αποδοτικό από τεχνική άποψη αλλά τόσο πολύ αποδοτικό από οικονομική άποψη γι' αυτούς.

Αυτό όμως δεν έμποδίζει καθόλου την Ούμανιτέ να συμπεράνει, σε πείσμα κάθε αληθοφάνειας, ότι "ή σοβαρή διάσταση παραγωγικότητας ανάμεσα στο ατομικό και τό συλλογικό θα συμβάλλει άναυτηρήτητα στην ευνοία που απολαμβάνει σήμερα τό πρώτο". Πλήν όμως θα τούς χρειαστεί να δικαιολογήσουν τό γεγονός ότι "τό οικογενειακό περιβάλλον των σοβιετικών χωρικών, παρόλο που θεωρείται άναγκαίο κακό, παρόλο που καταργείται μερικές φορές (;), εν τούτοις απολαμβάνει επάνους από την Πολιτεία και ένθάρρυνση". Τό τί συμβαίνει στην πραγματικότητα είναι πολύ απλό. Ο ρώσικος καπιταλισμός έχει ανάγκη να αύξησει την αγροτική παραγωγή. Δεν μπορεί όμως να αφιερώσει στον έκσυγχρονισμό και στον έξοπλισμό της συλλογικής καλλιέργειας τίς επενδύσεις που θά απαιτούσε μία τέτοια αύξηση. Συγχρόνως, δεν τολμάει να έναντιωθεί στις αρχαϊκές σχέσεις, στην ατομική παραγωγή και στα προνόμια των χωρικών, από φόβο βλαίων αντιδράσεων. Τελικά δηλαδή, ακολουθεί την ίδια αγροτική πολιτική μ' αυτή του 1930 και δώθε, εξαγοράζοντας έτσι την ύποστήριξη της αγροτιάς σε βάρος των "κατοίκων-της-πόλης" όπως λέει ή Ούμανιτέ, δηλαδή του προλεταριάτου, γιατί τά τεχνικά και πολιτικά στελέχη του κρατικού μηχανισμού μπορούν πάντα να προμηθευτούν προϊόντα της ελεύθερης αγοράς, αν τύχει τά "εδικά" μαγαζιά τους να ξεμένουν από τέτοια.

- (1) Πρόκειται δηλαδή για την μέση παραγωγή ανά ώρα εργασίας. Δεν πρέπει να συγχέεται με την απόδοση της γης, που είναι ή ποσότητα του προϊόντος ανά μονάδα έπιφανείας. Σ' ένα κήπο 100 μ², όπου κάποιος ασχολείται μ' ένα φυτό όλόκληρης ώρας, ή απόδοση μπορεί βέβαια να είναι αύξημένη αλλά ή παραγωγικότητα πολύ χαμηλή. Έξ' άλλου, ή ευνοία της απόδοσης δεν έχει νόημα σε πολλούς τομείς της κτηνοτροφίας (λαγός, χοίτροι, πουλερικά, κ.δ.) που δεν χρειάζονται παρά ελάχιστη έπιφάνεια γης.

Αλλά πώς να αυξηθεί ή αγροτική παραγωγή χωρίς επενδύσεις και χωρίς αποσταθεροποίηση της υπαίθρου; το μόνο μέσο είναι να παρωτρύνουν τους αγρότες να αυξήσουν την ατομική τους παραγωγή. Κατά συνέπεια οι ιδεολόγοι του καθεστώτος είναι αναγκασμένοι να προβούν σε διάφορες παραποιήσεις για να θεωρητικοποιήσουν το μικρό οικογενειακό χωραφάκι. Η Τρούντι, όργανο των σοβιετικών συνδικάτων, γράφει ότι τα ατομικά κτήματα, λαχανόκηποι και κτηνοτροφία αποτελούν "ένα τμήμα του γενικού καλού γιατί τρέφουν πολλούς ανθρώπους και στην έπαρξία και στην πόλη".

Απ' αυτή την άποψη, οι καπιταλιστικές εκμεταλλεύσεις του θεσσαλικού κάμπου, οι νορμανδικές φάρμες ή οι απέραντες πεδιάδες Μήντιλ Ούέστ είναι κι αυτές μέρος του "συλλογικού καλού". Οι διαστρεβλώσεις που επιχειρεί η Τρούντι δεν προκαλούν μόνο το γέλιο, είναι επιπλέον αρκετά αποκαλυπτικές: δείχνουν ότι ο ρώσος αγρότης μόλις και μετά βίας βγαίνει από το στάδιο που παρήγαγε ουσιαστικά μόνο για την προσωπική του κατανάλωση! Το να μιλάμε προφανώς για "σοσιαλισμό" σε τέτοιες συνθήκες αγγίζει τα όρια του παραλόγου.

Στά πλαίσια της "όσο το δυνατό μεγαλύτερης ώθησης", όπως λέει η Ούμανιτέ, η Τρούντι διαβεναιώνει πώς αν το υπ' αριθμόν ένα καθήκον είναι η ανάπτυξη των κολχόζ και των σοβχόζ, εν τούτοις δεν έχει λιγότερη αξία το ότι "η ατομική βοηθητική οικονομία ανταποκρίνεται πλήρως στις σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής (sic) και για αυτό ακριβώς το κράτος ενδιαφέρεται για την υποστήριξη και την ανάπτυξη της". Εδώ, ακόμα και ο δημοσιογράφος της Ούμανιτέ αισθάνεται υποχρεωμένος να αντιδράσει: "Αυτός ο τελευταίος συλλογισμός όμως είναι άξιος απορίας γιατί μπορεί να εφαρμοστεί το ίδιο και στην ατομική βιοτεχνία και στο μικρό ιδιωτικό εμπόριο".

Το σταλινικό φερέφωνο της Ούμανιτέ μοιάζει εδώ να άγνοει ότι το νέο ρωσικό Σύνταγμα διευρύνει αποφασιστικά την ακτίνα δράσης της "μικρής ιδιωτικής επιχείρησης των μη συνεταιρισμένων αγροτών και των τεχνιτών" και επί πλέον επεκτείνει το καθεστώς ύπαρξης και λειτουργίας τους και στο τομέα "των υπηρεσιών και των άλλων τύπων δραστηριότητας που βασίζονται αποκλειστικά στην ατομική εργασία των πολιτών και των μελών της οικογένειάς τους" (2). Και βέ-

(2) Άρθρο 17. Βλέπε "Ρωσία: το Σύνταγμα μιλά ακόμα απόδειξη της καπιταλιστικής της φύσης", κομμουνιστικό πρόγραμμα Νο 7, Μάης 1982.

βαια το Γ.Κ.Κ. δεν έχει πάνω σ' αυτό σχολιάσει τίποτα, αφού είναι γνωστό πώς είναι θεομύς υποστηρικτής των αγροτών, τεχνιτών, εμπόρων, επιχειρηματιών μέχρι και των μικρών και μεσαίων "μή-μονοπωλιακών" καπιταλιστών ... (όπως ακριβώς και το ΚΚΕ στην Ελλάδα).

Τελειώνοντας, η Ούμανιτέ καταρτίζει χοντρικά ένα πίνακα των αντιφάσεων μέσα στις οποίες είναι αναγκασμένοι να παλαίψουν οι Ρώσοι: "το μέρος που αντιστοιχεί στον ατομικό τομέα θα βρυσκόταν σε κανονική υποχώρηση εδώ και πολλά χρόνια"; "ο τύπος και οι κοινωνιολόγοι αποδίδουν ευθύνες, για τα καλά και τα στραβά, στους τοπικούς αρμόδιους ανάλογα με το αν βοηθούν ή παρεμποδίζουν τους ιδιώτες. Συγχρόνως, καταγράφουν την εμφάνιση μίας τάσης που κινείται αντίθετα από τον επιδιωκόμενο σκοπό: οι νέοι (...) απορρίπτουν όλο και περισσότερο το οικογενειακό περιβάλλον (...) αυτή η εγκατάλειψη καθιστά αναγκαία μία γρήγορη αύξηση της συλλογικής αγροτικής παραγωγικότητας"... και κατά συνέπεια το κράτος ένθαρρύνει τα ατομικά κτήματα! Περιβολάκια και οικογενειακή κτηνοτροφία έχουν "ακόμα πολλές καλές μέρες μπροστά τους".

Έχει γίνει πιά ολοφάνερο πώς η επίμονη επίβλεψη αυτού του σημαντικού αρχαϊκού και προκαπιταλιστικού τομέα αποτελεί ένα σοβαρότατο εμπόδιο για το ρώσικο καπιταλισμό. Έχει σαν αποτέλεσμα να καθλώνει στην υπαίθρο ένα σημαντικό τμήμα του οικονομικά ενεργού πληθυσμού, να εμποδίζει την άνοδο της παραγωγικότητας στη γεωργία, να μπλοκάρει την αγροτική παραγωγή, να αποτελεί τροχοπέδη για την αστικοποίηση και για την προλεταριοποίηση, τελικά δηλαδή επιβραδύνει τη συσσώρευση του κεφαλαίου. Αλλά κυρίως γελιοποιεί ανεπανόρθωτα τους ισχυρισμούς 60 χρόνων για "οικόδομηση του σοσιαλισμού". Νά λοιπόν ένας "σοσιαλισμός" που όχι μόνο δεν έχει καταργήσει τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής, την παραγωγή εμπορευμάτων με την μισθωτή εργασία και την συσσώρευση του κεφαλαίου, αλλά που δεν καταφέρνει ούτε καν να ξεπεράσει και να εξαλείψει τις προ-καπιταλιστικές σχέσεις, την άπλη έμπορευματική παραγωγή από τον ατομικό παραγωγό. Στο 22ο Συνέδριο, τέλη του 1961, ο Κρούτσεφ είχε ήδη αναγγείλει το "πέρασμα στον πλήρη κομμουνισμό μέσα σε 20 με 30 χρόνια". Όπως είχαμε τονίσει εκείνη την εποχή ή πραγματικό — τητα οιαψεύδει αυτούς τους φαναρισμούς. Αντι για το πέρασμα στον κομμουνισμό, ο ρώσικος καπιταλισμός κατάντησε "να" αποτίσει φόρο τιμής στο μικρό οικογενειακό αγρόκτημα".

Απελευθερώθηκαν οι συντροφοί μας στην Αλγερία!

Μαθαμε οτι ολοι οι φυλακισμενοι συντροφοι στη Μιλιντα (βλεπε "Κομμουνιστικο Προγραμμα Νο 5) καθως κι οι αλλοι συντροφοι της φυλακης αποφυλακιστηκαν επ' ευκαιρια της συμπληρωσης 20 ετων απο την ανεξαρτησια της Αλγεριας.

Σ' αυτο παντως συνεβαλλαν και οι ενεργειες πιεσης που εγιναν μεσα απο την καμπανια συμπερασματος για ολους τους Αλγερινους πολιτικους κρατουμενους, ιδιαιτερα στη Γαλλια απο τη ΚΙΡΚΑ ("Απαντηση στη καταστολη στην Αλγερια") κι απο την οργανωση μας που την υποστηριξε, μια καμπανια που εγινε και μεσα στην Αλγερια, με το περιοδικο "ΕΠ. ΟΥΜΑΝΙ".

Η δημιουργία

των

«Λαϊκών Δημοκρατιών»

Ίσχυρά κλονισμένος από τὰ γεγονότα στην Ούγγαρία, στη Τσεχοσλοβακία, καί τέλος στην Πολωνία, ὁ μῦθος τοῦ "ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ" στις χώρες τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἔχει, παρ' ὅλ' αὐτά ἀκόμα ἐπιζήσει. Οἱ μαοίκοι, αὐτοί πού μιλοῦν γιά ρώσικο σοσιαλισμό συνεχίζουν νά διακηρύσσουν πώς ὁ πόλεμος τοῦ 1939-45 ὀδήγησε σέ μιὰ ἐπέκταση καί ἕνα δυνάμωμα τοῦ "σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου", χωρίς ἐπανάσταση βέβαια, ἀλλά χάρη στά σοβιετικά τάνκς. Εἶναι λοιπόν χρήσιμο νά θυμίσουμε μερικά γεγονότα πού ἀφοροῦν τήν προέλευση τῶν λαϊκῶν δημοκρατιῶν μέ σκοπό νά δείξουμε ὅτι οἱ Ρώσοι δέν εἶχαν παρά ἕνα σκοπό: νά διαφυλάξουν τήν τάξη μέσα ἀπό μιὰ ἀλλαγὴ καθεστώτος καί νά πλουτίσουν μέ ἕνα τρόπο καθαρά ἱμπεριαλιστικό πάνω στίς πλάτες τῶν "ἀπελευθερωμένων" ἐργατῶν καί ἀγροτῶν.

Διατήρηση τοῦ ἀστικοῦ κράτους

Τά καθεστώτα πού στήθηκαν ἀπό τοὺς Ρώσους "ἐλευθερωτές" καί πού περιλάμβαναν, ὅπως καί στή Δύση, κομμουνιστές στό πλευρό τῶν διάφορων δημοκρατικῶν κομμάτων διαφύλαξαν τή συνέχεια μέ τό φασιστικό παρελθόν συμπεριφερόμενοι σάν πραγματικοί κληρονόμοι τοῦ παλιοῦ καθεστώτος.

■ Στή Ρουμανία ὁ βασιλιάς Μιχαήλ εἶχε "φτιάξει" μιὰ ἀντιδραστική κυβέρνηση πού διοικοῦταν ἀπό τόν στρατηγὸ Σανατέσκου (Sanatescu), ἡ ὁποία δέν κατόρθωνε νά συγκρατήσει τίς ἐξεγέρσεις στό ἐσωτερικό τῆς χώρας. Μετά ἀπό ἕνα ρώσικο τελεσίγραφο ἡ κυβέρνηση ἀντικαταστάθηκε ἀπό ἕνα ὑπουργεῖο μέ διοικητές τοὺς Petrus Grozea καί Gheorghe Tatareskou, καί οἱ δύο μέλη τῶν δεξιῶν κυβερνήσεων τῆς προπολεμικῆς περιόδου. Τό 1911 ὁ Ταταρέσκου εἶχε συντρίψει μιὰ ἀγροτική ἐξέγερση καί ἦταν ὑπουργός τοῦ κράτους στήν περίοδο τῶν πογκρόμ τοῦ 1927. Τό "κομμουνιστικό" κόμμα βρισκόταν σέ τέλεια ἀρμονία μέ τό καθεστώς. Τό 1946, στίς 17 Νοεμβρίου, κατά τή διάρκεια μιᾶς ἐκλογικῆς συγκέντρωσης στό Βουκουρέστι ὁ Gheorghiu-Dej, σταλινικό στέλεχος τελείωσε τήν προσφώνησή του μέ τὰ ἐξῆς λόγια: "Ψηφίστε τήν κυβέρνηση τοῦ βασιλιά! Ζήτω ὁ βασιλιάς! Ζήτω οἱ ἀξιωματικοί καί οἱ στρατιῶτες του! Ζήτω αὐτός ὁ στρατός πού εἶναι ὁ μοναδικός τοῦ λαοῦ!"

■ Στήν Βουλγαρία ἦταν ἡ κυβέρνηση τοῦ "πατριωτικοῦ μετώπου" ὑποστηροζόμενη ἀπό τοὺς ρώσους κατακτητές, πού πῆρε τὰ πράγματα στά χέρια τῆς. Ὁ πρωθυπουργός ἦταν ὁ συνταγματάρχης Kimon Gueorguiev, παρακινητής τοῦ Φασιστικοῦ πραξικοπήματος τοῦ 1934 καί ὁ ὁποῖος στή συνέχεια ἔκανε τόν τρόπο νά βασιλέψει στή χώρα καταργώντας τὰ συνδικάτα καί κυρήσσοντας παράνομη τήν ἀπεργία. Ὑπουργός πολέμου ἦταν ὁ συνταγματάρχης Dema Veltshev καί αὐτός ἐπίσης παλιός διοικητής τοῦ στρατιωτικοῦ Συνδέσμου, φασιστικῆς ὀργάνωσης ἰδρυμένης ἀπό τόν Μουσολίνι.

Τό Φθινόπωρο τοῦ 1944 οἱ ἐργατικές πολιτοφυλακές συλλαμβάνουν τοὺς φασίστες καί τοὺς κλίνουν στή φυλακή. Γίνονται μαζικές διαδηλώσεις. Τό στράτευμα βρίσκεται σέ ἀναταραχή. Ὁ συνταγματάρχης Veltshev διακηρύσσει: "ἐπιστρέψτε ἀμέσως στήν κανονική πειθαρχία. Διαλύστε τὰ συμβούλια τῶν φαντάρων, μὴν χρησιμοποιοῦτε πιά κόκκινες

σημαίες" καί ὁ Μολότοφ: "Ἄν μερικοί κομμουνιστές ἐπιμένουν νά διατηροῦν τήν παρούσα διαγωγή, τοὺς ἐπαναφέρουμε στήν τάξη. Ἡ Βουλγαρία θά παραμείνει αὐτή πού εἶναι, μέ τήν δημοκρατική της κυβέρνηση καί τήν παρούσα τάξη. Πρέπει νά διατηρήσετε ὅλους τοὺς ἀξιολογούς ἀξιωματικούς στά πόστα πού βρισκόντουσα, πρὶν τό πραξικόπημα. Πρέπει νά ἐπανενοματώσετε ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς πού ἀπολύθηκαν γιά διάφορους λόγους" (New - York Times 16-1-1945). Ἀπεργίες ἐγίναν στά ὄρυχαια γιά τήν υπεράσπιση τῶν μισθῶν: οἱ ἀπεργοὶ ὀνομάστηκαν ἀναρχικοί καί φασίστες καί ρίχτηκαν στή φυλακή.

■ Στήν Ούγγαρία ἡ κυβέρνηση πού ἐγκαθιδρύθηκε τόν Δεκέμβριο τοῦ 1944 στήν κατηλημμένη ἀπό τοὺς ρώσους ζώνη, εἶχει ἐπικεφαλῆς τόν στρατηγὸν Bela Dalkori-Miklos, ἱππότη τοῦ Μεγάλου σταυροῦ, τῆς τάξης τοῦ Σιδερένιου Σταυροῦ, κάτω ἀπό τίς διαταγές τοῦ Χίτλερ, καί ἀγγελιοφόρου μεταξύ τοῦ Χίτλερ καί τοῦ Horthy (ὁ δῆμιος τῆς κόκκινης Ούγγαρίας τοῦ 1919) τόν Ἰούλη τοῦ '44. Τό πρῶτο μήνυμα τοῦ ὑπουργοῦ ἀμυνας Vörös στο ρωσικό ραδιόφωνο τέλειωσε μέ τὰ ἐξῆς λόγια: "Ζήτω ἡ ἐλεύθερη καί δημοκρατική Ούγγαρία κάτω ἀπό τή διεύθυνση τοῦ ναύαρχου Horthy!" Στίς 24 Δεκέμβριο τοῦ 1944 ἡ φιλορωσική κυβέρνηση δηλώνει στή ραδιοφωνία τῆς Μόσχας ὅτι "θεωρεῖ τήν ἰδιωτική ἰδιοκτησία σάν τή βάση τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς καί τῆς κοινωνικῆς τάξης τῆς χώρας καί ὅτι θά ἐγγυηθεῖ τή συνέχεια τῆς". Ἐγίναν καί ἐθνικοποιήσεις. Ἀλλά ἡ συνέχεια μέ τόν καπιταλισμό καί τήν τάξη ἦταν σίγουρα ἐγγυημένη.

Στήν Πολωνία ἡ διαφύλαξη τῆς ἀστικῆς κυριαρχίας καί ἡ υπεράσπιση τῶν ρωσικῶν συμφερόντων ἐκδηλώθηκαν πολύ πιά τραγικά μέ τήν συντριβὴ τῆς "κομμῶνας τῆς Βαρσοβίας" (1). Τήν 1η Αὐγούστου τοῦ 1944 μέ τό πλησίασμα τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ μιὰ ἐξέγερση ἐκδηλώθηκε στή Βαρσοβία ἀπό τό "στράτο Ἀνδρες" συναθροίζοντας τὰ ἐθνικιστικά στοιχεία πού ἐπικαλοῦνταν τήν ἐξόρση στή Λονδίνο κυβέρνηση καί τίς μικροσκοπικές καί ἀδύναμες κομμουνιστικές δυνάμεις (2). Ἡ ἀποφασιστική δύναμη τῆς ἐξέγερσης ἦταν τό προλεταριάτο τῆς Βαρσοβίας. Ἐνάντι δρασθῆ τοῦ "κόκκινου στρατοῦ" τοῦ ὁποῦ τοῦ τὰ ἀποσπάσματα εἶχαν φτάσει στά προάστεια τῆς

Βαρσοβία ήταν τό σταμάτημα τής προέλασής του, τό σταμάτημα τών βομβαρδισμών καί τών ρίψεων άλε-
ξιπτωτιστών, ή άπαγόρευση άκόμη τής χρησιμοποί-
ησης τών έπαρχιακών άεροδρομίων του από τό πολω-
νικό σμήνος τής RAF πού ήθελε νά ρίξει πολεμο-
φόδια καί τροφές. Ή ρητή άρνηση κάθε βοήθειας
στήν έξέγερση κοινοποιήθηκε από τό Στάλιν σ' ένα
γράμμα στόν Ρούσβελτ καί τόν Τσώρτσιλ όπου οί
έξεγερμένοι χαρακτηρίζονται σάν "όμάδα έγκλημα-
τιών, διψασμένων γιά έξουσία" (γράμμα τής 22-8-
1944). Ή Βαρσοβία συνθηκολόγησε στίς 2 Σεπτεμ-
βρίου μετά από 63 ήμέρες ήρωϊκής αντίστασης. Έξ'
αίτίας τής αδράνειας του "κόκκινου στρατού" τά
ναζιστικά στρατεύματα μπόρεσαν νά καταστρέφουν τή
πόλη καί νά σφάξουν 50.000 μαχητές, μεταξύ τών
όποιων τό πιό προχωρημένο κομμάτι του προλετα-
ριάτου τής Βαρσοβίας.

Έτσι, άφού καταστάθηκε ή έξέγερση τά ρω-
σικά στρατεύματα μπορούσαν νά παρουσιαστούν σάν
οί μόνοι "άπελευθερωτές" τής Πολωνίας. Τό ρωσ-
ικό κράτος χρησιμοποίησε τό γερμανικό στρατό γιά
νά άποκαταστήσει προκαταβολικά τήν τάξη, συντρί-
βοντας μέσα στό αίμα μία έξέγερση τής όποιας ή
νίκη θά μπορούσε νά άμφισβητήσει τήν έξουσία τής
"Έθνικής Πολωνικής Έπιτροπής" φιλορωσικής ψευ-
τοκυβέρνηση φτιαγμένης στό Lublin. Στίς 31 Δε-
κέμβρη του 1944 αύτή ή έπιτροπή αυτοδηλωνόταν
σάν "προσωρινή κυβέρνηση" τής Πολωνίας μέ τήν
ύποστήριξη τής ΕΣΣΔ. Άλλά οί σύμμαχοι, κυρίως οί
Βρεττανοί, διακύρηξαν πολύ σταθερά ότι τά δικά

τους συμφέροντα έπρεπε νά παρθοούν ύπ' όψη έξίσου
δηλαδή μ' άλλα λόγια ότι ή καινούργια κυβέρνηση
πρέπει νά περιέχει έπίσης στοιχεία τής έξόρι-
στης στό Λονδίνο πολωνικής κυβέρνησης. Τό έρώ-
τημα άποτέλεσε άντικείμενο - κατόπιν διαπραγμα-
τεύσεων-του συμβούλιου τής Γιάλτας τόν Φεβρουά-
ριο του 1945 καί τό τελικό άποτέλεσμα ήταν μία
πλατιμένη κυβέρνηση πού συνάρθρωζε τήν "Έπι-
τροπή του Lublin" καί στοιχεία τής έξόριστης στό
Λονδίνο κυβέρνησης!

Ή ύποταγή του Πολωνικού κράτους στά συμφέ-
ροντα του ρώσικου κράτους θά άπεικονιστεί μέ
τήν άρνηση, τόν Ιούλη του 1947, μετά από ρω-
σική πίεση, τής "βοήθειας", Μάρσαλ, πού ή Πολω-
νία προετοιμαζόταν νά άποδεχθεί καί από τό διο-
ρισμό τό Νοέμβρη του 1949 του στρατάρχη του ρω-
σικου στρατού Rokossovsky- αύτου του ίδιου πού
άφησε νά σφαχτεί ή έξέγερση τής Βαρσοβίας από
τό γερμανικό στρατό - στό πόστο του ύπουργού έ-
θνικής άμυνας. Κατά τή διάρκεια αυτών τών γεγο-
νών, τό πολωνικό προλεταριάτο θά είναι τελεί-
ως άπόν από τήν πολιτική σκηνή: όπως καί τά τα-
ξικά του άδέρφια στίς άλλες χώρες τής Δύσης θά
βρίσκεται στό εργοστάσιο έτοιμο νά δουλέψει 60
ώρες τή βδομάδα καί περισσότερο, γιά τήν άνοικο-
δόηση τής "έθνικής οικονομίας" τής πολωνίας, χω-
ρίς νά λογαριάζουμε τήν ρώσικη οικονομία στήν
όποία προμήθευε θέλοντας καί μή έναν άρκετά θρε-
πτικό φόρο.

Ή ιμπεριαλιστική έκμετάλλευση τών Ανατολικών χωρών

Ή Ούγγαρία, ή Βουλγαρία καί ή Ρουμανία ύπ-
ήξαν δορυφόροι τής Γερμανίας. Ή "έλευθερώτρια"
Ρωσία άπαίτησε άπ' αυτές πολεμικές άποζημιώσεις
πού όπως ήταν φυσικό έπρεσαν έντελώς πάνω στους
ώμους τών εργαζόμενων τάξεων. Έτσι, λοιπόν άπαι-
τήθηκαν από τή Ούγγαρία 300 έκατομμύρια δολλά-
ρια, από τά όποια τά 2/3 γιά τήν Ρωσία. Τό 83%
σέ βιομηχανικά προϊόντα καί τό 17% σέ άγροτικά
προϊόντα. Τό 1946 αύτό άντιπροσώπευε τό 30% του
έθνικου εισοδήματος. Ο έξοπλισμός καί τά άλλα
άποσυναρμολογημένα πού στάλθηκαν στήν ΕΣΣΔ, έ-
φταναν τά 124 έκατομμύρια δολλάρια.

Ή Ρουμανία άναγκάστηκε νά παραδώσει άμέσως
100.000 βαγόνια μέ δημητριακά, 261.000 ζώα, 550
βαγόνια ζάχαρη, 286 άτμημηχανές (σιδηροδρομικές)
5.000 βαγόνια, 2.600 τρακτέρ κλπ. Μέχρι τήν 1η
Ιουνίου του 1948 πλήρωσε 1785 έκατομμύρια δολ-
λάρια δηλαδή τό 84% του έθνικου εισοδήματος.
Άπ' τήν άλλη μεριά ότι άρπάχτηκε από τά ρωσι-
κά στρατεύματα κατοχής (ένα έκατομμύριο άνδρες
μονάχα στήν Ούγγαρία) είναι περισσότερα άκόμη
καί από τίς πολεμικές άποζημιώσεις. Τό 1947 τά
έσοδα κατοχής τήν Ούγγαρία έφταναν τά 500 έκα-
τομμύρια φόριντ σέ συνολικό προϋπολογισμό 12 δι-
σεκατομμυρίων.

Ή Πολωνία είχε τήν "τύχη" νά είναι μία λαϊ-
κή δημοκρατία από τίς λιγότερο λεηλατημένες από
τόν Ρωσικό ιμπεριαλισμό, πού δέν είχε, όπως στή
περίπτωση τής Ρουμανίας, τής Γερμανίας, τής Ούγ-
γαρίας κλπ, τήν πρόφαση τής έξάρτησης από τό χι-
λιετικό στρατόπεδο γιά νά δικαιολογήσει τήν άπο-
συναρμολόγηση καί τήν ξεκάθαρη άρπαγή τών κυριώ-
τερων βιομηχανικών έγκαταστάσεων στή Ρωσία, τήν
πληρωμή τών γιγαντιαίων "πολεμικών άποζημιώσεων"
καί τήν έξορτα χιλιάδων κρατούμενων προορισμέ-
νων γιά τήν άναδιοργάνωση τής Ρώσικης οικονο-
μίας. Παρ' όλ' αύτά τό ένα τρίτο τών εργοστα-
σίων τών καινούργιων περιοχών (πρώην γερμανι-
κών) πού προορίζονταν γιά τήν Πολωνία, στάλθη-
καν στους Ρώσους οί όποιοι καί τά άποσυναρμολό-
γησαν, ή ιδιοποιήθηκαν τήν παραγωγή τους. Άλ-

λά κύρια, στό σύνολο τών λαϊκών δημοκρατιών, ή
οικονομία ήταν οργανωμένη μέ βάση τά συμφέροντα
τής ΕΣΣΔ μέ τρόπο όστε νά χορηγεί σ' αυτόν τόν
ιμπεριαλισμό (ίσχυρό στρατιωτικά άλλα όπισθο-
δρομημένο οικονομικά) βιομηχανικά προϊόντα, σέ
αντάλλαγμα τών όποιων ή Ρωσία χορήγησε κυρίως
(άντίστροφα από τήν κλασσική ιμπεριαλιστική σχέ-
ση) πρώτες ύλες.

Στή περίπτωση τής Πολωνίας αυτός ό έξαναγκασμός
τής εργασίας γιά τήν Ρωσία ύπήρξε ιδιαίτερα φα-
νερός στόν κλάδο του ύλικου κίνησης (σιδηρο-
δρομικές μηχανές-βαγόνια) πού παραγόntonταν σέ
ποσότητες πού ξεπερνούσαν κατά πολύ τίς ανάγκες
τής Πολωνίας καί πού δέν έξηγόντουσαν παρά από
τίς τεράστιες ανάγκες του τεράστιου ρωσικού δε-
κτύου καί έπίσης κύρια στίς ναυπηγικές κατα-
σκευές στίς όποιες μέχρι τό 1968 90% τής παρα-
γωγής έξαγόταν στήν ΕΣΣΔ!

Ή εκμετάλλευση αυτών τών δύστυχων χωρών από
τόν ρώσικο ιμπεριαλισμό δέν σταμάτησε έδώ. Ύπο-
βλήθηκαν σ' ένα σύστημα έμπορικών ανταλλαγών ό-
λοκληρωτικά πρός όφελος τής Ρωσίας.
Στή πραγματικότητα τά δορυφόρα κράτη ήταν ύπο-
χρεωμένα νά έξάγουν στή Ρωσία μέ τιμές κατώ-
τερες από τό παγκόσμιο επίπεδο, τήν ίδια στιγ-
μή πού οί εισαγωγές γινόντουσαν σ' ένα άνώτερο
έπίπεδο. (Ή ύπαρξη αυτών τών συμφωνιών άναγνω-
ρίστηκε από τόν Χρυστεώφ άφού οί έξεγερμένοι
του Πόζναν καί τής Βουδαπέστης άπαίτησαν τή
δημοσίευσή τους)

Έτσι μετά τήν συμφωνία τής 16 Αυγούστου 1945
γιά τό κάρβουνο ή Πολωνία έχανε πάνω από 100 έ-
κατομμύρια δολλάρια τόν χρόνο. (Πληρωνόταν από
τήν Ρωσία 1,25 δολλάρια τόν τόννο, δηλαδή τό
1/10 του παγκόσμιου επίπεδου πού κυμαίνονταν με-
ταξύ 12 καί 13 δολλαρίων). Τά παπούτσια πού πα-
ράγονταν στήν Τσεχοσλοβακία μέ τιμή κόστους 300
κουρρόνες τό ζευγάρι πουλιόντουσαν στή Ρωσία
γιά 170 κουρρόνες. Άντίθετα τό στάρι πού ή Τσε-
χοσλοβακία έπρεπε νά εισάγει από τή Ρωσία τό
1948 πληρώθηκε πάνω από 11 δολλάρια τό έκατόλι-
τρο ένώ ή παγκόσμια τιμή βρισκόταν στά 7 δολλά-

ΠΑΛΙΣΤΙΝΗ

ΑΠ'ΤΟ ΕΞΕΦΥΛΟ ΜΠΡΟΣΟΥΡΑΣ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ ΜΕ
 ΤΙΤΛΟ: "Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΣΕΜΕΝΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΩΝ ΜΑΖΩΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ."

IL NEMICO DELLE
 MASSE SFRTTATE PALESTINESI
 È ANCHE
 IL NOSTRO
 NEMICO!

partito comunista internazionale
 (il programma comunista)

Ο έθνικός αγώνας των παλαιστινιακών μαζών στή Μ. Ανατολή

1. Η Μ. Ανατολή είναι σήμερα ο στίβος γιγαντιαίων κοινωνικών αγώνων, όπου η πάλη των παλαιστίνιων είναι η πιο προχωρημένη αιχμή. Ο έθνικός παράγοντας είναι το έδαφος όπου εκδηλώνεται σήμερα η ρήξη, προερχόμενη από ισχυρές κοινωνικές έντάσεις. Αλλά ήδη, από τις ρήξεις που εξελίσσονται, είναι δυνατό να διακρίνει κανείς το δίχτυ που συνδέει αυτόν τον παράγοντα μ' όλα τα άλλα στοιχεία της ταξικής σύγκρουσης.

Η ανάπτυξη του καπιταλισμού στη Μ. Ανατολή οδήγησε σε μία κατάσταση χαρακτηρισμένη από αντιφάσεις που απαγορεύουν κάθε σίγουρη λύση και γι' αυτό κάνουν αυτήν την περιοχή τον πιο "άδυναμο κρίκο" της παγκόσμιας αστικής τάξης, κι άρα έναν πιθανό υποψήφιο για μία, όχι τόσο μακρινή επαναστατική πορεία του προλεταριάτου.

2. Η μεσανατολική περιοχή χαρακτηρίζεται ο' όλη την ιστορική εξέλιξή της - από την παρουσία συγχρόνως κεντρόφυγων και κεντρόμολων στοιχείων, κανένα από τα όποια δεν μπόρεσε να υπερισχύσει σίγουρα πάνω στο άλλο. Οι έμπορικές παραδόσεις της περιοχής, από αιώνες μεσολαβήτριες μεταξύ 3 ήπειρων, και οι πολιτικές περιστάσεις δημιούργησαν ένα πυκνό δίκτυο σχέσεων. Γι' αυτό μιλιέται η ίδια γλώσσα από τη Μεσόγειο ως τον Περσικό κόλπο κι αυτό το γεγονός είναι η βάση ενός "παναραβικού έθνικού φρονήματος" - αρκετά πιο ισχυρού από ένα αντίστοιχο πανευρωπαϊκό - που θα μπορούσε και μπορεί να γίνει το στοιχείο συγκρότησης ενός "αραβικού έθνους".

Αυτή η γλωσσική ένότητα δεν μεταφράστηκε όμως ποτέ σε μία πολιτική ένότητα, αλλά, στη σύγχρονη εποχή, επιβαλόταν πάντοτε από τα έξω (τουρκική αυτοκρατορία). Αυτή τροφοδοτεί την "ανάγκη πολιτικής ένότητας" που είναι η βάση του αραβισμού, μία τάση που δεν πετυχαίνει ποτέ να υπερισχύσει, αλλά που ποτέ δεν μπορεί να εξαλειφθεί. Η έπιμονή αυτής της απαίτησης για ένότητα, με την ταυτόχρονη αδυναμία να πραγματοποιηθεί, μεταφράζει από τη μία πλευρά την αντίφαση του λαού με πολλούς έμπορους και λίγους αγρότες (ας σημειωθεί το αντίθετο παράδειγμα της Αίγυπτου, όπου υπάρχει μία αξιοσημείωτη κρατική σταθερότητα και μεγάλος αγροτικός πληθυσμός), εκτεθειμένου έτσι στις ταυτόχρονες ένοποιητικές και διαλυτικές αισθήσεις της αγοράς κι από την άλλη πλευρά το κομμάτισμα της "γόνιμης Ημισελήνου", που πέρασε διαδοχικά από οθωμανική και μετά από κοινή αγγλο-γαλλική κατοχή (αλλά όπου το Λονδίνο υπερίσχυε του Παρισιού), σ' ένα μωσαϊκό κρατών άντεγγραμμένων από το χάρτη της μισο-αποικιακής κατοχής της περιοχής στο τέλος του πρώτου έμπεριαλιστικού πολέμου. Τα συμφέροντα αυτών των κρατών, ήδη σταθεροποιημένων, έρχονται συνέχεια σε σύγκρουση κάνοντας το "αραβικό έθνος" ένα κονσόρτσιουμ αδελφών - έχθρων, άνικανων να γίνουν η όριστικά αδελφοί η όριστικά έχθροί. Έτσι μία πολιτική ένοποίηση της περιοχής είναι άπίθανη, εκτός κι αν πραγματοποιηθεί διαμέσου της στρατιωτικής ύπεροχής (που

σήμερα δεν υπάρχουν οι συνθήκες ύπεραχής της) του ενός ή του άλλου κράτους, παίζοντας το ρόλο της "Πρωσίας της Μ. Ανατολής".

Η έλλειψη πολιτικής ένότητας ευνόησε με τη σειρά της τους διάφορους έμπεριαλισμούς να διεκδικούν την περιοχή σαν "έδαφος για κυνήγι" ενώ ο παναραβισμός, ποτέ όριστικά νικημένος, ναρκοθετούσε κάθε σταθεροποίηση της κατάστασης.

3. Τα τελευταία 35 χρόνια σημειώθηκαν στη Μ. Ανατολή δύο εξελίξεις, πούχαν την ίδια πηγή αλλά πού έφεραν μαζί τους μεγάλες δυναμικότητες σύγκρουσης: η ανάπτυξη του καπιταλισμού (σε έμβρυώδη κατάσταση πριν το 2ο παγκόσμιο πόλεμο) κάτω από την έπιρροή των ΕΠΑ και η ίδρυση του Κράτους του Ισραήλ.

Έτσι, όπως σ' άλλες περιοχές (χωρίς να εξαίρεθούν η Ευρώπη και η Ιαπωνία), η ήγεμονία των ΕΠΑ και η έλευθερη διαιώνιση κεφαλαίων κάτω από την άσπίδα τους συντέλεσαν σε μία γρήγορη και άλματώδη καπιταλιστική ανάπτυξη στη Μ. Ανατολή, πού στέρνησαν τις μορφές της παλιάς φεουδαρχικής, θεοκρατικής και καθυστερημένης κοινωνίας από το αρχικό τους περιεχόμενο, κάνοντας τις ύπηρετες - στο πλαίσιο μιας κατάστασης εξαίρετικά ειδικής - της αστικής τάξης. Όπως στις μητροπόλεις ή εκκλησία, ή ο' κογένεια ή η Μαφία δεν είναι πιά κληρονομιά του παρελθόντος, αλλά ανακυκλωμένα συστατικά της νέας καπιταλιστικής τάξης, έτσι κι οι σείχηδες, οι μουλάδες κι άλλοι παράγοντες των θρησκευτικών προκαταλήψεων και εκείνων μεταξύ των δύο φύλων, ένωματώθηκαν στο σύγχρονο αραβικό καπιταλισμό, και άποτελούν, δίπλα στους άστούς πού σπούδασαν στο έξωτερικό ή στους στρατιωτικούς πού εκπαιδεύτηκαν στις ΕΠΑ ή στη Ρωσία, πολιτικούς και πολιτιστικούς παράγοντες.

4. Το αραβικό κεφάλαιο, πού άναπτύχθηκε με βάση τις πετρελαϊκές εισπράξεις, έστω και στη σκιά των ΕΠΑ, έγινε ένα ουσιαστικό μέρος του παγκόσμιου κεφαλαίου. Το αραβικό κεφάλαιο ευνόησε επί τόπου, μία μεγάλη ανάπτυξη σχηματίζοντας μία πολυπληθή εργατική τάξη, ενώ είναι παρόν στις μητροπόλεις με τη μορφή χρηματιστικού κεφαλαίου (FIAT, KRUPP), εισβάλλοντας και σ' άλλες χώρες του Τρίτου Κόσμου, τοποθετώντας έτσι τον άραβα χρηματιστή δίπλα στον ευρωπαίο, τον άμερικάνο και το γιαπωνέζο.

Θα μπορούσε να υποστηριχθεί, έπιφανειακά (όπως λεγόταν για το γιαπωνέζικο καπιταλισμό του '60) ότι αυτό το μεσανατολίτικο κεφάλαιο (Σαουδαραβικό των Έμιράτων, του Κουβέιτ αλλά και του Ιράν και του Ιράκ) είναι μόνο ένα παράρτημα του άμερικάνικου κεφαλαίου, δεδομένων των διασυνδέσεων, ακόμα και προσωπικών, μεταξύ των διάφορων καπιταλιστών και των συνθηκών σχηματισμού του. Αλλά όμως ένα κεφάλαιο άφουδωτο σχηματίζεται αναπτύσσεται ειδικά συμφέροντά του πού δεν συμπίπτουν άναγκαστικά με εκείνα των αρχικών προστατών ή ιδιοκτητών σύμφωνα με το νόμο, έτσι σήμερα με την διεθνή

οικονομική κρίση, όπου κάθε καπιταλιστής προσπαθεί να σωθεί, από τις συνέπειες της πτώχευσης (χίλια δισεκατομμύρια δολάρια είναι σε έκκρεμότητα) δεν υπάρχει, αναγκαία, συμφωνία συμφερόντων του αμερικάνου και του άραβα τραπεζίτη. Και έτσι ο τελευταίος αρχίζει να αισθάνεται σαν άφορητο μειονέκτημα την έλλειψη ενός κρατικού μηχανισμού "συμπαγούς και δυνατού", που να υποστηρίζει τα συμφέροντά του σε παγκόσμια κλίμακα.

"Ετσι η ανάπτυξη ενός καπιταλισμού made in USA εισάγει στον μεσανατολικό άραβικό χώρο ένα ακόμη κεντρομόλο στοιχείο (δεν είναι άραγε η σαουδική μοναρχία ο πιο στενός σύμμαχος του Άραφάτ;).

5. Πριν από 60 χρόνια, μαζί με τα κεφάλαια -πρώτα αγγλικά και μετά αμερικάνικα - και τους στρατιωτικούς έγγυητές τους ήρθαν στη Μ.Ανατολή οι σιωνιστές. Με τους διαδοχικούς πολέμους του 1948, του '56, του '67 οι άραβες κάτοικοι της Παλαιστίνης εκδιώχθηκαν και οι σιωνιστές ίδρυσαν ένα πραγματικό άποικιακό Κράτος, το Ισραήλ, βασισμένο στο έθνικο-θρησκευτικό προνόμιο των σιωνιστών, το "εβραϊκό έθνος". Τα σύνορα αυτού του κράτους έμειναν άοριστα, σύμφωνα με το ρόλο που του έμπιστεύτηκαν να επέκταθει στρατιωτικά στην περιοχή, τόσο περισσότερο όσο άνα έκδηλωνόταν, με τη μη παραίτηση της έπιστροφής των παλαιστινίων, ή παναραβική ένταση. Το Ισραήλ είναι η άπάντηση στην ένωτική τάση των άράβων και το στρατιωτικό έμπόδιο συνάμα. Δεν θά μπορούσε ποτέ να βρεί μία θέση σε μία μελλοντική είρηνευ - μένη Μ. Ανατολή. Ο ρόλος του είναι ανάλογος με εκείνον των χριστιανικών βασιλείων που έγκαταστάθηκαν στην Παλαιστίνη με τις σταυροφορίες του ΧΙΙ αιώνα, που επέζησαν για ένα

αίωνα με την καθαρά στρατιωτική δύναμη και το "χριστιανικό προνόμιο" και κατέρρευσαν χωρίς να άφήσουν ίχνος, όταν με την μεταβολή των γενικών ίσσοροπιών, οι αντίθεσεις μεταξύ των ευρωπαϊκών δυνάμεων άφησαν άνυπεράσπιστους τους σταυροφόρους έναντια στο σύνολο του άραβικού κόσμου.

6. Ο ρόλος του Ισραήλ σαν "σταυροφόρου" είναι τέτοιος ώστε να μετριάξει άκόμη και τις ταξικές αντίθεσεις στο έσωτερικό του. Οι ισραηλικοί προλετάριοι δεν και αντίτίθενται οικονομικά στους άστους τους, είναι αντικειμενικά τόσο συνδεδεμένοι στο ρόλο του Ισραήλ, σαν κράτος-κατακτητής, που είναι τόσο αντίαρες όσο και οι άστοί. Επίσης στα κατώτερα στρώματα, αναγκασμένα σ' ένα λυσσαλέο πόλεμο μεταξύ φτωχών με τους παλαιστίνιους, όπως οι φτωχοί "λευκοί" των νότιων περιοχών των ΕΠΑ με τους νέγρους, είναι περισσότεροι αντίαρες κι από τους άστους. "Ετσι, λοιπόν, στο Ισραήλ σήμερα, είναι οι άστοί που αντίτίθενται περισσότερο στον συνεχή αντιαραβικό πόλεμο παρά οι προλετάριοι, ενώ μόνο με την προοπτική της καταστροφής του άποικιακού Κράτους που βασίσει -ται στο έβραϊκό προνόμιο είναι δυνατή η συμβολή του έβραϊκού προλεταριάτου στο διεθνές προλεταριακό κίνημα.

Σήμερα κάθε κάλεσμα των κομμουνιστών προς τους έβραίους προλετάριους για να αναγνωρίσουν τον ταξικό δεσμό με τους άραβες προλετάριους δεν μπορεί να μη ζητήσει άπ' αυτούς (και στις σημερινές συνθήκες έλάχιστοι μπορούν να ανταποκριθούν) την άπάρνηση της υπεράσπισης της ύπαρξης του Κράτους του Ισραήλ.

7. Η προοπτική του Ισραήλ είναι σαφής, το Ισραήλ είτε για το ρόλο του χωροφύλακα που του έχει δοθεί από τον ίμπεριαλισμό, είτε από την ώθηση για επέκταση, προερχόμενη τόσο από τη δύναμη όσο κι από την άδυναμία της καπιταλιστικής δομής του (ανάγκη εργατικών χειρών, αγορών κλπ), είναι προορισμένο να πολεμά διαρκώς, με τους Παλαιστίνιους και γενικά με τους άραβες χωρίς να χει ποτέ την είρηνευ. Μέχρι να καταρρεύσει, όταν οι διάφοροι ίμπεριαλισμοί που το βοηθούν να μείνει στη ζωή θά προσαρμοστούν -έξαιτίας του ανταγωνισμού που υπάρχει μεταξύ τους - στην κεντρομόλη έθνική ώθηση των άραβικών άστικών τάξεων. Η έλλειψη προοπτικής για το Ισραήλ άποδεικνύεται και από την πρόσφατη άλλαγή στάσης 180 μοιρών της λιβανικής χριστιανικής άστικής τάξης που, άπελευθερωμένη χάρη στον ισραηλινό στρατό από την άπειλή των παλαιστινιακών προλεταριακών μαζών, γύρισε άμέσως την πλάτη της στους σιωνιστές. Προτιμώντας το δεσμό με τις άραβικές άστικές τάξεις που χωρίς αυτές δεν θά μπορούσε να παίξει το ρόλο μεσολαβητή (άνταγωνιζόμενη την ισραηλινή άστική τάξη).

Μέχρι τότε θά ύπάρξουν ένδιάμεσα στάδια και συμβιβασμοί - όπως το παλαιστινιακό μίνι-Κράτος που προβλέπεται από το σχέδιο της Φέζ ή η μίνι-αυτοδιάθεση του σχεδίου Ρήγκαν. Κανένα όμως δεν θά μπορεί να δώσει λύση μόνη και σταθερή.

8. Η παλαιστινιακή άστική τάξη υπερασπιζόμενη τα δικά της συμφέροντα, όπως οι άλλες άραβικές άστικές τάξεις, πολεμά με τον τρόπο της, δηλ. στα πλαίσια των ταξικών συμφερόντων της, λαμβάνοντας ύπ' όψη, την παγκόσμια κατάσταση. Παλεύει για να συγκροτήσει το άυριανό παλαιστινιακό έθνικό Κράτος - πιθανό προχωρημένο σημείο ενός ένωμένου άραβικού κόσμου - ώστε να βασίσει σε όσο το δυνατό σταθερές και σίγουρες βάσεις την ταξική κυριαρχία της πάνω στους προλετάριους και συγχρόνως, να συνάψει συμμαχίες με τους διάφορους ίμπεριαλισμούς που να μην έξελιχθούν σε σχέσεις άπλης ύποταξης.

9. Η παλαιστινιακή άστική τάξη οργανώνει λοιπόν την αντίσταση έναντια στο Ισραήλ στην Υπεριορδανία και στη Γάζα, προσπαθώντας να άποφύγει κάθε κοινωνική άφύπνιση, ενώ οργανώνει τους παλαιστίνιους της διασποράς σε ένα στρατιωτικό εργαλείο πίεσης, που μετά προσπαθεί να εκμεταλλευτεί στο τραπέζι των διπλωματικών διαπραγματεύσεων, για να πετύχει ένα κύρος κι άρα άκόμα κι ένα μεγαλύτερο διεθνή πολιτικό ρόλο.

Η εκκένωση της Βηρυτού ήταν από την πλευρά της παλαιστινιακής άστικής τάξης, και λαμβάνοντας ύπόψη το συσχετισμό δυνάμεων, μία λύση κάθε άλλο παρά μειονεκτική γιατί χάρη στο αίμα που χύθηκε, πέτυχε για την πολιτική πτέρυγα της, την PLO, μία πολιτική αναγνώριση, διαφορετικά άδύνατη. Και ταυτόχρονα έβαλε τις βάσεις για μία εύρω-άμερικάνικη πίεση στο Ισραήλ, ώστε να κάνει μία πρώτη αναδίπλωση παραχωρώντας στους παλαιστίνιους ένα ανεξάρτητο ή μισο-ανεξάρτητο έδαφος όπου όποιες και να είναι οι σημερινές ύποσχέσεις και ύποχρεώσεις, να ξαναρχίσουν τον άγώνα έναντια στο σιωνιστικό κράτος. Πράγμα που οι παλαιστίνιοι δεν θά μπορούν να μη το κάνουν έπειδή κινδυνεύουν να έγκλωβιστούν, και άσφυκτιούν σ' αυτό το κομμάτι γης.

Ο σιωνιστικός επεκτατισμός στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού.

"Η σφαίρα στρατιωτικών συμφεροντων του Ισραηλ επεκτεινεται για τη δεκαετια του 80 περα απο τον Αραβικο κοσμο και θα περικλειει χωρες οπως η Τουρκια, το Πακισταν κι ως τη Βορεια Αφρικη και τη Κεντρικη Αφρικη". (Δηλωση του Σαρον στην Ισραηλινη εφημεριδα YEHOOT AHARONOT, 18 Απριλη 1982)

Ο σιωνισμος, προχωρημενο φυλακιο του ιμπεριαλισμου.

"Ο ελευθερος κοσμος, δεν εξαρταται απο τα πυρηνικα οπλα, που δεν μπορουν να χρησιμοποιηθουν, αλλα απο τις συμβατικες στρατιωτικες δυναμεις. Το Ισραηλ ειναι πανετοιμο, με τον καλο γυμνασμενο στρατο του, να βοηθησει τις Ενωμενες Πολιτειες για την υπερασπιση των δυτικων συμφεροντων στη Μεση Ανατολη". (Μπεγκιν, JERUSALEM POST, 11 Μαρτη 1980).

10. Είναι σφάλμα να βασίζεται ή προλεταριακή και κομμουνιστική κριτική της πολιτικής της PLO, όργανο διεύθυνσης των άστών του παλαιστινιακού έθνικου κινήματος, στο ότι αυτή συνθηκολόγησε με το Ισραήλ και τις ΕΠΑ από την όπτική γωνιά της "διπλής επανάστασης" που σήμερα είναι αδύνατη. Στην πραγματικότητα ή PLO προσπαθεί να πλησιάσει τον σκοπό της συγκρότησης του παλαιστινιακού έθνικου κράτους με τό μοναδικό τρόπο που είναι δυνατός σήμερα: δηλαδή μέσα από τό μεταβαλλόμενο παιχνίδι των συμμαχιών και των έσωτερικών συγκρούσεων της ίδιας της άστικής τάξης σε παγκόσμια κλίμακα, πότε συνεργαζόμενα στενά με τον ένα ιμπεριαλισμό και πότε με τον άλλο, σε πλήρη αντίθεση με τά συμφέροντα του προλεταριάτου, που την ανάπτυξη της δύναμής του πρέπει με κάθε θυσία να αποτρέψει.

Δέν υπάρχει έδω καμιά διαφορά μεταξύ μιάς ριζοσπαστικής άστικής τάξης και μιάς μετριοπαθούς - όπως στην εποχή των δημοκρατικο-αστικών επαναστάσεων - αλλά μόνο μιά έθνικη άστική τάξη, που επιδιώκει έναν έθνικό σκοπό, όχι μόνο μέσα στά γενικά πλαίσια των ταξικών συμφερόντων της, αλλά μέσα στά πλαίσια των δεδομένων συνθηκών και του συσχετισμού δυνάμεων που αντικειμενικά προσδιορίζουν ή δεδομένη κατάσταση.

11. Έτσι ή επίτευξη του παλαιστινιακού μίνι-κράτους είναι δυνατή για την PLO, γιατί είναι και ευρωπαϊκό-αμερικάνικο συμφέρον έφοσον συγκεντρώνει σε μία μοναδική καθορισμένη περιοχή, σε απόσταση βολής από τον Ισραηλινό χωροφύλακα μάζες, που έν διασκορπιστούν ακόμα περισσότερο στην Μ. Ανατολή, θά ξυναν, όπως ήδη τό κάνουν, την κατάσταση. Αλλά αυτή ή λύση διοχετεύει τίς δημιουργούμενες έντάσεις ένάντια στο Ισραήλ που αντίστέκεται βέβαια ενεργητικά.

Τό παλαιστινιακό μίνι-κράτος δέν θά είναι άκριβώς ένα "Μπαντουστάν" όπως άκριβώς συμβάλνει στή Νότιο-Αφρικάνικη Ένωση. Ένώ σ' αυτήν την τελευταία περίπτωση είναι αυτή ή ίδια ή άποικιακή δύναμη που παραχωρεί στους καταπιεζόμενους ένα κομμάτι γής για την "αυτοδιάθεσή" τους, στην Παλαιστίνη τό άποικιοκρατικό κράτος αντίτίθεται με όλες τίς δυνάμεις του σε μία τέτοια λύση, γιατί αντίλαμβάνεται ότι δέν θά ήταν παρά ένα ένδιάμεσο στάδιο της ίδιας της καταστροφής του. Πράγματι από την περιοχή του μίνι-κράτους οί παλαιστίνιοι. θά συνέχιζαν τον άγώνα ένάντια στο Ισραήλ με ή συμπαράσταση του υπόλοιπου άραβικου κόσμου με μορφή βέβαια όσο τό δυνατό πιο προσεκτική, αλλά άναπόφευκτη, λόγω κοινών υλικών συμφερόντων που τούς ένώνουν.

Έξάλλου η αυξανόμενη διακονία μεταξύ των ευρωπαϊκών ιμπεριαλισμών και των ΕΠΑ, με την άναγκαιότητα για καθ' ένα από αυτούς να έξασφαλίσουν τό στή-

ριγμα μιάς άραβικής άστικής τάξης, που χαρακτηρίζεται από δικά της καπιταλιστικά συμφέροντα. δέν μπορεί παρά να αποδυναμώσει τό μέτωπο ύποστήριξης προς τό Ισραήλ. Μέχρις ότου να γίνει ή ίδια ή ύπαρξη του σιωνιστικου κράτους, νόμισμα άνταλλαγής στις διαπραγματεύσεις μεταξύ των άστών. Δέν είναι άραγε αυτή ή προοπτική ό 'εφιάλτης των σιωνιστών που με την αυξανόμενη απομόνωσή τους, κατηγορούν τους Έυρωπαίους, που είναι πιο έπιρρεπείς για τό ξεπούλημα τους, ότι τούς πουλάνε για ένα βαρέλι πετρελαίου;

12. Μέχρι τώρα άσχοληθήκαμε με την Μ. Ανατολή και την Παλαιστίνη από ή σκοπιά της άραβικής άστικής τάξης και των ταξικών συμφερόντων της, όχι τόσο, όπως φαίνονται έπιφανειακά σήμερα από τό έσωτερικό της δυναμικής τους, που γίνεται όλο και πιο ταραχώδης, και που χαρακτηρίζει τίς σχέσεις μεταξύ άστών.

Ας κυττάξουμε τώρα τό ίδιο πλαίσιο με τό μάτι των προλεταρίων, κι έδω, πάλι, όχι όπως φαίνονται τά πράγματα έπιφανειακά σήμερα, αλλά ή δυναμική των ταξικών συμφερόντων τους.

Η ανάπτυξη του καπιταλισμού στην Μ. Ανατολή, με την έλλειψη σχεδιασμού και την άπουσία άποτελεσματικών κοινωνικών άμορτισέρ, με τον "νομαδικό" καπιταλιστικό χαρακτήρα της, που άποτελέσματά του είναι τεράστια περιπλανώμενα κεφάλαια να έγκαθίσταται πότε έδω και πότε εκεί σε άναζήτηξη του μεγαλύτερου άμους κέρδους, δημιούργησε ένα "νομαδικό" προλεταριάτο, περιπλανώμενο και χωρίς πατρίδα. "Οχι βέβαια ότι εύσυνείδητα άπόρριψε ή δικιά του, αλλά με την έννοια ότι άκόμη δέν την έχει και έτσι δέν έχει ούτε τίς κατάλληλες προϋποθέσεις για να άρχισει να άποκτή πολιτική συνείδηση. Δεδομένης και της γλωσσικής ένότητας, πραγματοποιήθηκαν μαζικές μεταναστεύσεις εργατικού δυναμικου, πέρα από σύνορα κρατών που τεχνητά είχαν διαμορφωθεί από τον ιμπεριαλισμό.

Από την άλλη πλευρά, ή σιωνιστική παρουσία και επέκταση άνάγκαζαν μάζες άγροτών, διωγμένες από ή γή τους στην Παλαιστίνη και με κάποιο τρόπο προλεταριοποιημένες να πάρουν τον δρόμο της έξορίας, μεγαλώνοντας τον όγκο των μεταναστών, που ήδη ύπήρχαν. Αντίστροφα, οί παλαιστίνιοι πρόσφυγες της Υπεριορδανίας μετασχηματιζόντουσαν σε μισθωτούς που πηγαίνονέρχόντουσαν, δηλαδή, έξαναγκάζονταν να διασχίζουν καθημερινά τό σύνορα για να πάνε να δουλέψουν στην "πατρίδα" τους, που σήμερα δονομάζεται Ισραήλ, ένα κράτος βασιζόμενο στο θρησκευτικο-ρατσιστικό προνόμιο, και άρα στίς διακρίσεις μεταξύ προλεταρίων. Έξαιτίας ένός συνόλου αντικειμενικών παραγόντων. ή ανά-

μιξη τών μεταναστών έφερε όχι τό ξεπέρασμα τού έθνικού παράγοντα, αλλά αντίθετα στίς πλατιές μάζες τόν υπερτονισμό του και τή ριζοσπαστικοποίησή του.

Τό γεγονός ότι ή πλειοψηφία τών προλετάρων είναι "ξένοι"-όπου προστίθεται ένα σημαντικό μέρος μή άράβων όπως πακιστανοί, κορεάτες κ.ά. - χειροτέρευσε πράγματι τίς συνθήκες έκμετάλλευσής τους, έξαιτίας τού χαμηλού έργατικού κόστους και τής έλλειψης κοινωνικής πρόνοιας και πολιτικών δικαιωμάτων, διαφοροποιημένων ανάλογα μέ τήν έθνικότητα. 'Η ένωτική τάση όλων τών προλετάρων κομματιάζεται σέ μία μυριάδα έθνικών ομάδων, στή καθεμιά από τίς όποιες ή έκμετάλλευση παίρνει διαφορετικούς χαρακτήρες και πού τό ξεπέρασμα τών όρίων τους δέν μπορεί νά γίνει με απλά καλέσματα ταξικής συμπαράστασης.

Γιά εκατομμύρια παλαιστίνιους, αλλά ακόμα και για κούρδους, αϊγύπτιους (έξω από τήν Αίγυπτο), ό έθνικός παράγοντας δέν φαίνεται σάν κατάλοιπο τής αστικής επανάστασης πού πρέπει νά ολοκληρωθεί, αλλά σάν ένα ουσιαστικό στοιχείο - τό πιό φανερό σέ επίπεδο άμεσης πείρας - τών σημερινών ύλικής κατάστασης τους κάτω από τήν κυριαρχία τής αστικής τάξης.

13. 'Υπάρχει μία βαθιά διαφορά σέ σύγκριση μέ τόν έθνικό παράγοντα, στίς μητροπόλεις ή ακόμα και σέ κράτη (Λατινική 'Αμερική, 'Ανατολική 'Ασία, 'Ινδία) όπου έγκαθιδρύθηκαν σταθερά έθνικά Κράτη. 'Εδώ τό προλεταριάτο έχει κατακτήσει ήδη έναν πολιτικό χώρο τούς δικούς του άγώνες. Καί αν και έξηρημένο από τό ρεφορμισμό, αυτό μπορεί ήδη νά αναγνωρίζει (χωρίς νά βγάζει τά συμπεράσματα στο πολιτικό επίπεδο ή τουλάχιστον στο ταξικό) τόν ταξικό ανταγωνισμό του μέ τήν αστική τάξη. 'Αν σήμερα, είναι σκλάβος τής πολιτικής τής ταξικής συνεργασίας, αυτό τό όφείλει στο ότι υποτάσσεται στίς αντίπαλες ίσχυρές δυνάμεις, έξαιτίας τού γεγονότος ότι δέν έχει έμπιστοσύνη στίς ικανότητές του για ανεξάρτητο άγώνα και στήν έλλειψη σημείων άναφοράς πού νά παρουσιάζονται σάν οργανωμένη έναλλακτική λύση. 'Εκτός κάποιας μεμονωμένης περίπτωσης, όπως ή 'Ιρλανδία, ό έθνικός παράγοντας δέν είναι έδαφος πάλης για τούς προλετάρους.

Στή Μ. 'Ανατολή, αντίθετα, ή έλλειψη πατρίδας φαίνεται στους προλετάρους σάν ή πρωταρχική αίτία τής κακοδαιμονίας τους και τό κίνημα για τό "άραβικό έθνος" μπορεί νά τους παρέχει μία εύκαιρία ένοποίησης ενάντια στο κομμάτιασμα τών διαφόρων έθνικοτήτων. 'Εφόσον βέβαια αυτοί μπορούν νά τό κάνουν μέ τόν προλεταριακό τρόπο. 'Ο έθνικός παράγοντας είναι έτσι, άρρηκτα συνδεδεμένος μέ τό σύνολο τών ύλικών συνθηκών ύπαρξής τους, και όλη ή κατακτημένη δύναμη στο έθνικό μέτωπο πάλης δέν θ' άργήσει νά χρησιμοποιηθεί ακόμα και σ' άλλα, πλαταίνοντας τή σύγκρουση από τόν άπλό έθνικό όρίζοντα στο πιό γενικό ταξικό επίπεδο.

14. 'Ας δώμε τά γεγονότα τού παλαιστινιακού κινήματος. Μετά τό "μαύρο σεπτέμβρη" τό 1970 στήν 'Υπεριορδανία, χιλιάδες παλαιστίνιοι έπιζήσαντες άγωνιστές τής PLO καταφεύγουν στο Λίβανο, όπου ζούσε ήδη ένα εκατομμύριο παλαιστίνιων προσφύγων. 'Η ιορδανική έμπειρία τούς έδωσε - ακόμα και μέσα στα αστικά πλαίσια τής PLO - μία πολιτικοποίηση (έννοούμενη σάν μία συγθήθεια νά κανονίζουν τά άμεσα και ειδικά προβλήματα τους σ'ένα σφαιρικό και συλλογικό πλαίσιο) και μία θέληση πάλης. 'Η αστική τάξη υποχρεώθηκε νά τά δώ-

Η Παλαιστίνιακη διασπορά

Παλαιστίνη.....	653000
Υπεριορδανία.....	725000
Γάζα.....	450000
Ιορδανία.....	1160000
Λίβανος.....	347000
Συρία.....	215000
Κουβέϊτ.....	278000
Σαουδική Αραβία.....	127000
Ομάν.....	48000
Αραβικά Εμιράτα.....	34000
Λίβη.....	23000
Ιράκ.....	20000
ΕΠΑ.....	102000
Άλλες χώρες.....	136000
Σύνολο.....	4340000

σει όλα γιατί αναγκαζόταν νά τούς οργανώσει για τούς δικούς της σκοπούς. 'Αλλά από τή στιγμή πού ήρθαν σέ έπαφή μέ τούς προλετάρους άδελφούς τους, πού ήταν υπερεκμεταλλεμένοι από τούς λιβανέζους άστους σάν μετανάστες χωρίς πατρίδα, αυτή ή πολιτικοποίηση και ή θέληση πάλης τούς όδήγησαν σέ μορφές πάλης κι όργάνωσης τής πάλης στο κοινωνικό επίπεδο.

Μερικοί στρατιωτικοί σχηματισμοί, μέλη τής PLO, όργάνωσαν ξεκινώντας από τά στρατόπεδα προσφύγων τρόπους προστασίας τών συνθηκών ζωής και τής εργασίας τών παλαιστίνιων προλετάρων. Σέ πολλές περιπτώσεις οι λιβανέζοι άστοί αναγκάστηκαν από τή στρατιωτική παρουσία τών παλαιστίνιων άγωνιστών, νά αύξησουν τούς μισθούς, νά μήν προχωρήσουν σέ απολύσεις, νά βελτιώσουν τίς συνθήκες έργασίας.

Κατασχέθηκαν σπίτια και βίλλες και δόθηκαν, στους άστεγους ή για κοινωνικούς σκοπούς (σχολεία, νοσοκομεία) και έμποδίστηκε ή καταδίωξη τών άγκιτατόρων από τήν άστυνομία ή από τίς ιδιωτικές μιλίτσες.

Οί περιοχές πού ήταν κάτω από τόν έλεγχο τών παλαιστίνιων άγωνιστών γινόντουσαν όλο και περισσότερο οι βάσεις για τήν όργάνωση τής κοινωνικής πάλης. 'Όλα αυτά συμβάλουν αθόρμητα, σέ άπόδειξη τού ειδικού χαρακτήρα πού προσλαμβάνει ό έθνικός παράγοντας σέ έκείνη τήν ειδική περίπτωση.

Οί προλετάριοι προσελκυσόμενοι στήν πάλη μεατία τόν έθνικό παράγοντα πού για αυτούς δέν είναι - όπως σέ μας - άπλός ιδεολογικός παράγοντας ύποδούλωσης στα αστικά συμφέροντα, αλλά άκδη και ύλικό συστατικό στοιχείο τής ίδιας τους τής έκμετάλλευσης, δέν άρνησαν νά χρησιμοποιήσουν στο επίπεδο τού καθημερινού ταξικού ανταρτοπολέμου τήν δύναμη πού άπόκτησαν στο επίπεδο τής έθνικής πάλης. Καί αυτό χωρίς τήν όργανωτική ώθηση κανενός κομμουνιστή. 'Αλλά είναι φανερό ή τεράστια ώθηση πού θά μπορούσε νά δώσει σ' αυτήν τήν κατάσταση ή ένεργή και όργανωμένη παρουσία κομμουνιστών πού δέν φοβούνται τήν σκιά τους - όπως καμμία φορά συμβαίνει έδώ στήν Εύρώπη - έτοιμοι νά στριχτούν στίς αντικειμενικές συνθήκες και έμπειρίες τών προλεταριακών και μισοπρολεταριακών μαζών, πού περιπλανώνται στήν Μ. 'Ανατολή, για νά δυναμώσουν τήν έθνική πάλη δίνοντας της περιεχόμενα πού ή αστική τάξη δέν θέλει σήμερα νά δώσει - αν και σέ μεγάλο βαθμό, άρχικά, ήταν και δικοί της σκοποί - όπως

ἡ διεκδίκηση τῆς συγκέντρωσης, ἔνωσης, συνδικαλισμοῦ, ἐλευθερίας λόγου, τύπου, ἀπεργίας, ἰσοτιμίας φύλων, κατάρτησης τῶν φυλετικῶν καὶ θρησκευτικῶν διακρίσεων, πού εἰδικώτερα ἐνδιαφέρουν τοὺς ἐργάτες. Τὸ ἴδιο ἀσχύει καὶ γιὰ τὴν διεκδίκηση τῆς "γῆς σ' ὅποιον δουλεύει" πού ἐνδιαφέρει ἄμεσα τὴν τεράστια μάζα τῶν φτωχῶν καὶ πολὺ φτωχῶν ἀγροτῶν, πού ὠθοῦνται ἀντικειμενικά νὰ ἀκολουθήσουν.

15. Οἱ λιβανέζοι προλετάριοι πῆραν μέρος ἀμέσως στὴ σύγκρουση γιὰ αὐτὴ ἡ ἰκανότητα πάλης στὸ κοινωνικὸ ἐπίπεδο ἦταν ἐπίσης πρὸς ὄφελός τους. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ Βηρυτός μετὴ τὴν κομπολιτικὴ συννεργασία ἦταν εἰδικὰ ἀνοικτὴ σὲ ὅλα τὰ ρεύματα ριζοσπαστικῆς πολιτικῆς, εἴτε ἀπὸ ἀστικῆς, εἴτε ἀπὸ προλεταριακῆς πλευρᾶς.

Γι' αὐτὸ οἱ παλαιστίνιοι ἀγωνιστὲς μπόρεσαν νὰ συναντηθοῦν μὲ πρωτοπόρα στοιχεῖα ἄλλων ἐθνικοτήτων. Μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξη ὅτι τὸ παλαιστινιακὸ κίνημα δὲν εἶναι μιὰ ἀπομονωμένη ὄντοτητα ἀλλὰ, ἔκφραση ἐνός πῖο γενικοῦ κινήματος πού ἐνδιαφέρει ὅλα τὰ ἀραβικά κράτη.

Ὁ ἐμφύλιος λιβανικὸς πόλεμος τοῦ 1975-76 γίνετα ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ πλαίσιο. Καὶ εἶναι ἡ ἀρχικὴ πώληση τῆς σύγκρουσης μὲ ταξικούς ὁρους πού φοβίζονταν, τίς ἀραβικὲς ἀστικὲς τάξεις τίς κάνει νὰ ὠθοῦν τὴ λιβανικὴ ἀστικὴ τάξη στὶς ἀγκαλιές τοῦ Ἰσραήλ, νὰ προτρέπουν τὴ Συρία νὰ ἐπέμβει γιὰ νὰ ἐλέγχει στρατιωτικὰ τὴν ἀστικὴ PLO, νὰ σπρώχνουν τὴν ἴδια τὴν PLO νὰ δεχτεῖ τὴν ἐξωτερικὴ προστασία γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἐλέγχει καλλίτερα τοὺς προλετάριους "της", πού ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοὺς χρησιμοποιοῦσε σὰν ἀπειλὴ ἐναντία στὶς ἄλλες ἀστικὲς τάξεις γιὰ νὰ τίς πείσει γιὰ τὸ συμφέρον πού ἔχουν νὰ σβύσουν αὐτὴν τὴν πάλη, ἐπικίνδυνο φυτῖλι σὲ μιὰ μαρτυρῆση, παραχωρῶντας στὴν Παλαιστινιακὴ ἀστικὴ τάξη τὸ ἐθνικὸ τῆς κράτος.

16. Ἡ μετέπειτα ἐξέλιξη ἐγίνε ἀκριβῶς πάλιν σ' αὐτὲς τίς γραμμές. Ἡ Μ. Ἀνατολή γνώρισε κοινωνικὲς ἐκρήξεις ὅλο καὶ πῖο μεγάλες, ὅπως στὴν Αἴγυπτο καὶ στὸ Ἰράν, ἐνῶ ἄλλες χώρες (Συρία, Σαουδικὴ Ἀραβία) ἐβλεπαν νὰ ἀνεβαίνει στὸ ἐσωτερικὸ τους ἡ πίεση ἐναντία σὲ καθεστῶτα πού ἦταν ὅτι ἦταν ἐντελῶς ἀντιπρολεταριακά δὲν ἰκανοποιοῦν οὔτε τίς μακροπρόθεσμες προοπτικὲς τῶν ἀστικῶν τάσεων.

Οἱ παλαιστίνιοι εἶναι, ἐξαιτίας τῆς ἀντικειμενικῆς τοποθέτησής τους, τὸ στοιχεῖο πῖο γύρω του μπορεῖ νὰ γίνε μιὰ μεγάλη ἐκρηξη, μὴ συνιστώσες εἴτε προλεταριακῆς, εἴτε ἐθνικο-ἀστικῆς πού ἀκόμη εἶναι στενά συνδεδεμένες μετὰξὺ τους

17. Βλέπουμε, ἔτσι, τίς μεγάλες δυνάμεις νὰ προσπαθοῦν νὰ χαλαρώσουν τὴν ἔνταση. Ἡ ΕΣΣΔ περιθωριοποιεῖται ὅλο καὶ πῖο πολὺ, ἐξαιτίας τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς κρίσης πού τῆς στερεῖ τὴν ἐλευθερία κινήσεων. Οἱ Ἀμερικάνοι ἐμφανίζονται ἀπεναντίας ἀρχικά μαζὶ καὶ ἀναζητοῦν νὰ βάλλουν τέρμα στὴν παλαιστινιακὴ διασπορά, μαζεύοντάς τιν στὸ μινικράτος-γκέττο τῆς Ὑπεριορδανίας. Ἀλλὰ δεδομένης τῆς εὐρύτητας τῶν δυνάμεων πού ἀναπτύσσονται στὸ ἀραβικὸ ὑπέδαφος, αὐτὴ ἡ λύση δὲν θὰ ὀδηγοῦσε παρὰ νὰ διοχετεύσει στὸ Ἰσραήλ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ἐκρηξης. Ἐτσι ἐξηγεῖται ἡ ἀντίθεση τοῦ Τέλ-Ἀβίβ, πού ἀντίθετα, θὰ ἠθελε νὰ ἐκμηδενίσει τίς παλαιστινιακὲς προσφυγικὲς συγκεντρώσεις σ' ὅλη τὴ Μ. Ἀνατολή, ἀπελευθερῶνόμενο ἀπὸ τὴν πίεσή τους. Ἀλλὰ εἶναι αὐτὸ πού οἱ ἐπισημοὶ πιστωτές τοῦ Ἰσραήλ, οἱ ΕΠΑ, ἀκριβῶς δὲν θέλουν.

Τὸ δράμα γιὰ τὴν παγκόσμια ἀστικὴ τάξη, σχετικὰ μὲ τὸ παλαιστινιακὸ, εἶναι ὅτι ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν πιθανότητα μιᾶς κοινωνικῆς ἐκρηξης σὰν συνέχεια τοῦ ἐθνικοῦ ἀγώνα καὶ τῶν ὄπλων πού ἀναπόφευχτα θὰ βρισκόντουσαν στὰ χέρια τῶν προλετάρων, χωρὶς νὰ ἐλέγχονται ἀρκετὰ ἀπὸ ἕνα Κράτος δυνατὸ καὶ σταθερὸ (ὅπως δὲν εἶναι οὔτε τὰ ἀραβικά Κράτη, οὔτε ἡ PLO). Νὰ γιὰ τὴν οἱ ΕΠΑ, ἡ Εὐρώπη ἡ λιβανέζικη ἀστικὴ τάξη, καὶ τὰ ἀραβικά Κράτη ἀποδέχονται ἰσχυρὰ τὴν ἰσραηλινὴ ἐπίθεση στὸ Λίβανο (γιὰ τὴν ἀκριβῶς εἶναι βασικὰ ἀντιπρολεταριακὴ), γιὰ νὰ ἀντιπαραταχτοῦν ὅλοι μαζὶ μετὰ ὥστε νὰ ὑποχρεώσουν τὸ Ἰσραήλ νὰ καταπιεῖ τὸ χᾶπι καὶ νὰ ἀποδεχτεῖ τὸ μίνι-κράτος καὶ νὰ προσφερῶν οἱ μοναδικοὶ φταίχτες ἀπέναντι στὴ σημερινὴ καὶ μελλοντικὴ ὀργὴ τῶν παλαιστινιακῶν καὶ ἀραβικῶν μαζῶν.

Ἐπάρχει ὅμως μιὰ δυναμικὴ διαφωνία συμφερόντων μετὰξὺ Εὐρώπης καὶ ΕΠΑ, ἐπειδὴ ἡ πρώτη εἶναι λιγώτερο δεσμευμένη μὲ ὑποχρεώσεις μὲ τὸ Ἰσραήλ κι ἔχει λιγώτερα πράγματα νὰ ὑπερασπίσει ἐκεῖ, κι ἄρα πῖο εὐκολὰ μπορεῖ νὰ κάνει παραχωρήσεις στὸν ἀραβικὸ κόσμο. Αὐτὴ ἡ διαφορά θὰ μπορεῖ νὰ πάρε μιὰ μεγάλη σημασία στὰ πλαίσια τῆς ἀξαναπόμηνης σύγκρουσης συμφερόντων σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο μετὰξὺ διαφόρων ὁμάδων ἰμπεριαλιστῶν ληστῶν.

18. Οἱ ἀραβες προλετάριοι, πού ὡς τώρα πλήρωσαν τὴν παρουσία τους στὸ κοινωνικὸ ἐπίπεδο μὲ τὸ αἷμα τους καὶ τίς αὐθόρμητες πρωτοβουλίες τους, ἀλλὰ καὶ ἐγίναν ἀντικείμενο κι ὄχι ὑποκείμενο πολιτικῶν στρατηγιῶν, θὰ μπορέσουν νὰ ἐκμεταλλεῦτον γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους τὴν παρούσα κρίση, μονάχα ἂν κατορθώσουν νὰ φτιάξουν οἱ ἴδιοι μιὰ ἀνεξάρτητη ὀργάνωση πάλης, μὲ μιὰ συγκεκριμένη γραμμὴ πού νὰ βάζει στὸ κέντρο τὸ προλεταριακὸ ταξικὸ συμφέρον, ἀντιτιθέμενο στὸ ἀστικὸ ταξικὸ συμφέρον.

Σήμερα εἶναι δευτερεύον - γιὰ νὰ μὴ πούμε ἀσήμαντο - νὰ ἀναρωτηθεῖ κανεὶς ἂν οἱ κεντρὸμολες δυνάμεις καὶ τάσεις τοῦ μεσανατολικοῦ ἀραβικοῦ κόσμου θὰ κατορθώσουν νὰ ξεπεράσουν τὰ κεντρώφωνα ἐμπόδια καὶ δυνάμεις, ἐπικρατώντας τοῦ Ἰσραήλ καὶ τῶν ἰμπεριαλισμῶν πού ἐπεμβαίνουν στὴν περιοχὴ (δεδομένου ὅτι τὰ ἀραβικά Κράτη δὲν καταλήγουν νὰ προτιμοῦν τὸ συμβιβασμὸ μὲ τοὺς πρῶν ἐχθρούς). Τὸ οὐσιῶδες, γιὰ τοὺς κομμουνιστὲς καὶ γιὰ τοὺς προλετάριους, εἶναι ὅτι αὐτὸς ὁ ἀγῶνας - πού ἐγίνε μέχρι τώρα - νὰ γίνε, ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὴν ἔκβασή του, ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ δώσει τὸ ἔκκεντρο συγκρότηση ἐνός μεγάλου προλεταριακοῦ στρατοῦ πού, γεννημένος στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἐθνικοῦ ἀγώνα, νὰ γνωρίζε νὰ χρησιμοποιεῖ τὴ δύναμή του σ' ὅλα τὰ μέτωπα τῆς κοινωνικῆς σύγκρουσης, πού συνδέονται στενά μὲ τὸν πρῶτο. Ὅσο πῖο γρήγορα σχηματιστεῖ αὐτὸς ὁ στρατός (πού ἀρχικά, θὰ πολεμᾶει δίπλα στοὺς ἀστούς, σύμφωνα μὲ τὸ γνωστὸ "χτυπάμε μαζὶ, προχωράμε χωριστά", ἐφόσον βέβαια ἡ παλαιστινιακὴ καὶ ἀραβικὴ ἀστικὴ τάξη παλεύει ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ καὶ στὸν ἰμπεριαλισμὸ), τόσο περισσότερο ἡ ἀραβικὴ ἀστικὴ τάξη θὰ τρωμάζει, θὰ μετριάσει τίς διεθνεῖς ὀρέξεις της γιὰ νὰ ἐξασφαλίσαι καλύτερα τὸ σπιτικό της γεῦμα, καὶ θὰ στρέψει - ὅπως τὸκανε ἤδη στὸ Ταλ-ελ-Ζαατάρ - ὅπλα της ἐναντίον τοῦ ἐσωτερικοῦ ταξικοῦ ἐχθροῦ.

19. Θὰ μπορέσει μήπως ἡ Μ. Ἀνατολή νὰ ξαναζήσει τὴν ἱστορία τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ, ὅπου ἕνας προλεταριακὸς στρατός, ἐξοπλισμένος ἀπὸ τὸ γάλλο ἀστικὸ γιὰ νὰ χρησιμοποιηθεῖ ἐναντίον τοῦ γερμανοῦ ἀστικοῦ, ἐγκαθί-

— Η ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ —

Η "συμπαρασταση" προς τις αγώνιζομενες παλαιστινιακες και Λιβανιζικες μαζες κατελωθηκε στην βλλαδα κυριολεκτικα απο το ΠΑΧΟΚ, που δεν περιοριστηκε σε απλες διακηρυξεις αλλα ανελαβε και μια εντονη δραστηριοτητα σε διεθνες επιπεδο. Ετσι παρατηρηθηκε μια πρωτοφανης κινητοποιηση στην Ελλαδα, οπου κρατος-εγκλησια-προσωπικοτητες διεθνους, κυρους-σωματεια-συλλογοι-επιχειρησεις(!)-μεμονωμενοι ανθρωποι, ειχαναν οτι μπορουσαν στο επιπεδο της οικονομικης βοηθειας, σε τροφιμα και φαρμακα, ακομη και αποστολης εθελοντων (γιατροι, μηχανικοι, κλπ.), να υπερασπισουν την "παλαιστινιακη επανασταση εναντια στους Ισραηλινους ναζι".

1. ΟΙ ΒΑΘΥΤΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ "ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ" ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Γιατι αυτη η κινητοποιηση για τους Παλαιστινιους ηι οχι για οποιουδηποτε αλλους αγωνες οπου η κυβερνηση φραστια μονο εκφρασε τη συμπαρασταση της;

Στην Ιολωνια για παραδειγμα, αρνηθηκε να παρει μερος στην επιβολη οικονομικων κυρωσεων εναντια στο καθεσως Γιαρουζελουι, ακομη και ελισημων καταγγελιων εναντιον του, ενω απ' τα δευλα εξεφραζε την υποστηριξη της στην "Αλληλεγγυη". Ο λογος ηταν αλλος. Οι Ανατολικες χωρες απορροφησαν το μεγαλυτερο μερος των απουλητων Ελληνικων εσπεριοσειδων.

Παραλληλες - αλλα πολυ πιο σημαντικες επιδωρικες και οικονομικες σχεσεις με τις Αραβικες χωρες, που ερχονται δευτερες μετα τις Δυτικες χωρες και κυρια με σημαντικες δυνατοτητες παρατερα αναπτυξης των σχεσεων αυτων - καταστασεις, επεβαλαν τη "συμπαρασταση" της Ελληνικης κυβερνησης στο Παλαιστινιακο.

Αυτη ειναι η ουσια της κυβερνητικης στασης που παρεσυρε και πολλους εργαζομενους σ' αυτη τη κατευθυνση.

2. ΣΕ ΠΟΙΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΚΙΝΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Τα επιπεδα που κινηθηκε ηταν:

- Το ανθρωπιστικο επιπεδο, που δτω; παντα γινεται, διανθιστηκε με κραυγες φρικης για τα παιδια και σφαζονταν, για τους ανθρωπους με τα κομμενα χερια που προκαλεσαν οι θηριωδιες των στρατευματων του Σαρον. Αυτη η γεματη φευτια και υποκρησια αστικη προπαγανδα ειναι που καταδικαζει καθε πραξη βιας (που ομως θα χρησιμοποιοησει τα ιδια αιριβως μεσα για να καταστειλει την προλεταριακη ταξικη παλη) ειναι η ιδια ανθρωπιστικη προπαγανδα που θα καταδικασει καθε πραξη Παλαιστινιων και Λιβανεζων αγωνιστων που θα ξεφευγει απο τα πλαισια του αστικου αγωνα της ΡΙΟ και της προσπαθειας χια εθνικη συμφιλωση του σημερινου προεδρου του Λιβανου με το φαλλαγγιτη Μπισιρ Τζεμαγιελ.

- Η αποδοχη του ιμπεριαλιστικου σιατους-ηβο στη Μεση Ανατολη, οπου παρα τις καταγγελιες για την Ισραηλινη εισβολη, παριδεχεται το δικαιομα υπαρξης του Ισραηλινου κρατους, δηλαδη το δικαιομα να παιζει το ρολο του χωροφυλακα και της καταπιλιξης καθε προσπαθειας που εναντιωνεται σ' αυτην την κατασταση. Δεν ειναι λοιπον περιεργο που σ' ολο αυτο το διαστημα δεν διατυπωθηκε ουτε καν υλαινιγμος κατα του ρολου των ΗΠΑ που στηριζει στρατιωτικα και οικονομικα το Ισραηλ (μαλιστα βρηκε και "θετικα σημεια" στο σχεδιο τους, για τη δημιουργια μινι-κρατους των Παλαιστινιων), η της "σοσιαλιστικης" Γαλλιας που ελεγχει το Λιβανο (παλια ακοικια της) και διατηρει καλες οικονομικες σχεσεις με το Ισραηλ κρατωντας ετσι χλιαρη σταση στο θεμα του ρολου του στη Μ. Ανατολη.

- Η συμμετοχη του προλεταριατου στην προωθηση των κρατικων συμφεροντων και η αρχη για την συναινεση του σε επιμβασεις στρατιωτικου χαρακτρα.

Ετσι η "συμπαρασταση" εγινε πιο... οικονομικη για την κυβερνηση αφου προσφεραν εθελοντικα οι εργαζομενοι σε χρηματα, τροφιμα κλπ. Ενω στις προσπαθειες της να συμμετασχει και στρατιωτικα στην "ειρηνευτικη" δυναμη, κανοντας ετσι την αρχη για συμμετοχη του προλεταριατου στην προωθηση των οικονομικων συμφεροντων του κρατους, βρηκε δυστυχως τη συναινεση ηι αλλων δυναμεων, εκτος των "καθιερωμενων".

Πολλες ομάδες εξω απο το χωρο των ρεφορμιστικων κομματων (ηι οχι μονο απ' τις οργανωσεις της βξωκοινοβουλευτικης Αριστερας), εβαλαν σαν αιτημα για συμπαρασταση τη στρατιωτικη και οικονομικη βοηθεια απο την ΕΟΚ (και φυσικα και την Ελλαδα). Η λογικη αυτη - που βεβαια κινηθηκε απ' τη θετικη αναγκη να μην αφεθούν οι μαχητες της Παλαιστινης και του Λιβανου, αρμοιοι στην στρατιωτικη υπεροχη του Ισραηλινου στρατου - , σε τελευταια αναλυση ομως, δεν πανει τιποτ' αλλο απ' το να δινει ενα χερι βοηθειας στην διαφυλαξη και προωθηση των καπιταλιστικων συμφεροντων. Ο ιδιος ο τροπος αναμειξη, στα γεγονοτα της "ειρηνευτικης" δυναμης, δινει και τη πιο χειροπιαστη αποδειξη γι' αυτο. Οι μοναδες των Αμερικανων, Γαλλων και Ιταλων "κανουν κλατες" στο στρατό του Τζεμαγιελ που προσπαθει να επιβαλλει τη

ταξη στη Γηραια, αν και οι πληροφοριες που υπαρχουν ειναι λιγες και εστω ηι ανιγονται απ' τα μεσα ενημερωσης. Παντως ειναι σιγουρο οτι οι ομοιασμοι περιπιωση εμφανιση της ταξικης καλη, ο ρολος των ιμπεριαλιστων θα φανει ακομα πιο καθαρα.

Ἡ ἰσραηλινὴ «ἀντισιωνιστικὴ ἄκρα ἀριστερά»

Ἡ ἐθνικὴ καὶ ἀποικιακὴ καταπίεση πού ἐξασκεῖται πάνω στίς παλαιστινιακές μάζες, παραμένει στή Μ. Ἀνατολή τό ζήτημα-κλειδί πού διακρίνει τίς διάφορες πολιτικές δυνάμεις. Καμμιά δέν μπορεῖ νά ἀποφύγει νά πάρει θέση ἀπέναντι στό σιωνισμό καί στό Κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

Σ' αὐτόν τόν τομέα, ὅπως καί σ' ὄλους τοὺς ἄλλους, ἡ υπεράσπιση τοῦ ἐπαναστατικοῦ μαρξισμοῦ συμβαδίζει μέ τήν ἀδιάλλακτη καί σταθερὴ πάλη ἐναντία σ' ὅλες τίς τάσεις πού, κάτω ἀπό τή μάσκα τοῦ διεθνισμοῦ, γυρίζουν τήν πλάτη στίς στοιχειώδεις ἀρχές πού θεμελιώνουν τήν τοποθέτηση τῶν κομμουνιστῶν στό ἐθνικόκαί ἀποικιακό ζήτημα.

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ὁ μαρξισμός ἀντιμετωπίζει σοσιαλ-ἰμπεριαλιστικές ἐκδηλώσεις πού δέν τολμᾶνε νά ποῦν τό ὄνομά τους. Πρέπει νά υπενθυμίσουμε ὅτι ὁ καθένας μέ τή σειρά του, πρῶτα ἡ σοσιαλδημοκρατία καί μετὰ ὁ σταλνισμός εἶχαν καταδικάσει τήν πάλη τῶν ἀποικιακῶν λαῶν, μέ τό πρόσχημα ὅτι αὐτή ἡ πάλη δέν ξεπερνοῦσε τό ἐθνικιστικό πλαίσιο καί, συνεπῶς, ἐμπόδιζε τή διεθνή ἐνοποίηση τῆς ἐργατικῆς τάξης καί τῆς προλεταριακῆς ταξικῆς πάλης.

Ἔτσι μποροῦμε νά διαβάσουμε σέ ἓνα ραπόρτο τοῦ διομοσπονδιακοῦ συνεδρίου τοῦ Γαλλικοῦ Κ.Κ., πού οἱ σοσιαλδημοκρατικοί τότε δέν ξεφεύγουν ἀπό κανέναν, ὅτι:

"Οἱ στρατευμένοι κομμουνιστές στήν Ἀλγερία θά προσπαθήσουν νά διεισδύσει ἡ συνδικαλιστικὴ ἰδέα στούς ντόπιους ἐργάτες καί θά πολεμήσουν ἐναντία στίς ρατσιστικές συγκρούσεις, ἀποδεικνύοντας ὅτι αὐτό πού μονάχα ἔχει σημασία εἶναι τό διεθνές Μέτωπο τοῦ καταπιεσμένου προλεταριάτου ἐναντία στό διεθνές μέτωπο τοῦ καταπιεστέου καπιταλισμοῦ"

Εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι συνεπῆς ἀγῶνας ἐναντία στή ρατσιστικὴ καί ἀποικιακὴ καταπίεση δέν εἶναι δυνατός παρά προσανατολιζόμενος τό προλεταριάτο πρὸς μιά ταξικὴ ὀπτική, δεικνόντας του τὰ δικά του ταξικά συμφέροντα, τοὺς δικούς του σκοποὺς ξεχωρὰ ἀπὸ τίς ἄλλες ἀστικές τάξεις, πού εἶναι πάντα ἔτοιμες, σέ διάφορους βαθμούς, γιὰ τό συμβιβασμό μέ τόν ἰμπεριαλισμό.

Ἀλλὰ αὐτό μπορεῖ νά τό πεῖ ἓνα κόμμα πού

"Κομμουνιστικὴ Ἐπαναστατικὴ Ἐνωσὴ" (Ε.Κ.Ε.)

Στ' ὄνομα τῆς "πολυεθνικῆς" ἀρχῆς, πού θά συγκεκριμενοποιόταν μέ τήν ἐγκαθίδρυση ἐνός παλαιστινιακοῦ μίνι-Κράτους δίπλα στό Ἰσραήλ, αὐτὴ ἡ ὀργάνωση ἀρνεῖται νά παλαίψει γιὰ τήν καταστροφὴ τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ.

Ἡ Ε.Κ.Ε. ἰσχυρίζεται ὅτι παλεύει στήν κατεύθυνση τῆς ρήξης τῶν ἐβραϊκῶν ἐργαζομένων μαζῶν μέ τό σιωνιστικό κατεστημένο, χωρὶς ὅμως νά ἀσχολεῖται μέ τήν ὑλικὴ βάση πού στη-

πραγματικὰ μάχεται ἐναντία στήν ἐθνικὴ ρατσιστικὴ καταπίεση καί δέν ἀντιπαραθέτει στούς καταπιεζόμενους προλετάρους τίς "ρατσιστικές συγκρούσεις" μέ τίς "ταξικὲς συγκρούσεις". Κι αὐτό, γιὰ τὴν ἀτάρχηση τῆς ἐθνο-ρατσιστικῆς καταπίεσης εἶναι μιά προϋπόθεση τῆς μεγάλης καί χωρὶς ἐμπόδια ἀνάπτυξης τῆς πάλης τῶν τάξεων μεταξὺ ἀστικῆς τάξης καί προλεταριάτου, καί γιὰ τὴν ἀτάρχηση ἐναντία σ' αὐτὴν τὴν καταπίεση μπορεῖ νά εἶναι ἓνας ἰσχυρὸς μοχλὸς ἐπαναστατικῆς κινητοποίησης. Τό πρόβλημα λοιπὸν εἶναι νά ἐνσωματωθεῖ αὐτὴ ἡ πάλη μέσα στήν προλεταριακὴ ταξικὴ πάλη κι ὄχι νά τῆς ἀντιπαρατεθεῖ.

Τί νά πεῖ λοιπὸν κανεὶς, ὅταν αὐτὴ ἡ ἀντιπαραθέση προβλέπεται ἀπὸ ἓνα κόμμα πού, ὅπως τό Γαλλικὸ Κ.Κ. ἢ τό Παλαιστινιακὸ Κ.Κ. δέν ἔκαναν στίς τάξεις τοῦ προλεταριάτου τῆς καταπιεστέρας χώρας καμμιά σοβαρὴ πάλη ἐναντία στό ἐθνικό, ρατσιστικό, πολιτικό καί θρησκευτικό προνόμιο, μέ δυὸ λόγια δηλαδή δέν ἔκαναν τίποτα ἐναντία στήν ἀποικιακὴ ἰμπεριαλιστικὴ πολιτικὴ τῆς ἰδίας τῆς χώρας "τοῦ". Δέν πρόκειται, λοιπὸν, παρά γιὰ μιά φράση κενὴ ἐπαναστατικά, ἀλλὰ ἀπεναντίας γεμάτη σοσιαλ-ἰμπεριαλιστικὸ περιεχόμενο, ἀριστοκρατικῆς περιφρόνησης καί πνεύματος ρατσιστικῆς ἀνωτερότητας γιὰ τὴν πάλη τῶν καταπιεσμένων μαζῶν ἐναντία σέ μιά κυριαρχία πού αὐτὰ τὰ κόμματα συνέδεσαν πραγματικὰ τὴν τύχη τους.

Μιά τέτοια ἀντιπαραθέση εἶναι, λοιπὸν, μιά ἐκπόρευση τοῦ πραγματικοῦ ἐπαναστατικοῦ διεθνισμοῦ. Πράγματι, ἐνῶ αὐτός ὁ τελευταῖος πρέπει νά ναι ἡ σημαία τῆς πάλης μέχρις ἐσχάτων ἐναντία στήν ἀποικιακὴ καί ἐθνικὴ ρατσιστικὴ καταπίεση γιὰ νά ἐνώσει τίς διεθνεῖς τάξεις τοῦ προλεταριάτου, χρησιμοποιεῖται γιὰ νά δικαιολογήσει τὴν υπεράσπιση τῶν ἀποικιακῶν προνομίων γιὰ τοὺς μὲν, τῆς ὑποταγῆς σ' αὐτὴν τὴν καταπίεση γιὰ τοὺς ἄλλους, μέ δυὸ λόγια, τὴν διαίλιση τῆς διαίρεσης τῶν προλεταριακῶν τάξεων καί, σέ τελευταία ἀνάλυση, τὴ σκλαβιά γιὰ ὄλους.

Ἡ δὴθεν "ἀντισιωνιστικὴ" ἀριστερὰ δέν κάνει ὅπως θά τό δοῦμε παρακάτω, τίποτε ἄλλο παρά νά ξαναπαίρνει πίσω ἀπὸ τὴν "ἄκρα-ταξικὴ" φρασεολογία τὰ ἀηδιαστικά ἐπιχειρήματα τοῦ σοσιαλἰμπεριαλισμοῦ, δηλαδή τοῦ σοσιαλισμοῦ στὰ λόγια καί τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ στήν πράξη.

ρίζεται ἡ "ἐβραϊκὴ ἀλληλεγγύη" στό Ἰσραήλ, δηλαδή ἡ ἐθνικὴ καί ρατσιστικὴ καταπίεση τῶν ἀραβικῶν πληθυσμῶν. Στὴν πραγματικότητα, βάζει σάν μιά ἀπὸ τίς προϋποθέσεις πού θά εὐνοοῦσαν τὴν περίφημη ρήξη τῶν ἐβραϊκῶν μαζῶν μέ τό Κράτος τοῦ Ἰσραήλ: "τὴν ἐμφάνιση μιάς διεθνεστικῆς ἐναλλακτικῆς λύσης μέσα στήν παλαιστινιακὴ ἀντίσταση καί στό ἀραβικὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα" (1).

Τό ἐπιχειρήμα πού βασίζεται ἡ Ε.Κ.Ε. γιὰ νά δικαιολογήσει τὴν ὑποστήριξή τῆς σ' αὐτὴ τὴν

συνθηκολογημένη λύση, στην οποία θάπρεπε να καταλήξει ή υπόθεση κάτω από τὰ φτερά του ἄμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ εἶναι ἀδιεστὶκό:

"ὅσον ἀφορᾷ τὸν παλαιστινιακὸ λαὸ πού ἀποσπάστηκε ἀπὸ τὴν παραγωγικὴ του βάση (τὴ χωρὶς ὅμως νᾶχει ἐνσωματωθεῖ στὴν καπιταλιστικὴ δομὴ, τὸ κυρίαρχο φαινόμενο δὲν εἶναι ἡ "προλεταριοποίηση" ἀλλὰ ἡ "λουμπενοποίηση". Αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν εὐνοεῖ τὸ διεθνιστικὸ πνεῦμα ..."(1).

Στ' ὄνομα, λοιπόν, αὐτοῦ πού ὀνομάζονται διεθνιστικὸ πνεῦμα, αὐτοὶ οἱ "ἐπαναστᾶτες" ἀνησυχοῦν: πράγματι, πληθυσμοὶ πού δὲν εἶναι "ἐνσωματωμένοι" στὴν καπιταλιστικὴ δομὴ "εἶναι ἱκανοὶ γιὰ ὅλα. Γι' αὐτὸ σὲ πλήρη συμφωνία μ' αὐτὰ ἡ Ε.Κ.Ε. καταδικάζει τὶς τρομοκρατικὲς ἐπιθέσεις τῶν Παλαιστίνιων στὸ Ἰσραήλ μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι

"ὁ μὴ ἐπιλεκτικὸς χαρακτήρας τους χρησιμεύει θαυμάσια στὸ σιωνιστικὸ πλῦσιμο ἐγκεφάλου":

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἡ Ε.Κ.Ε., δὲν κάνει τίποτα ἄλλο παρά νὰ σκεπάζει πίσω ἀπὸ τὴ "διεθνιστικὴ" φρασεολογία τὴν ὀλοκληρωτικὴ ὑπόταξη τῆς μπροστᾶ στὸ ἀντιδραστικὸ πνεῦμα τῶν ἐβραϊκῶν στρωμάτων ἐργαζόμενων καὶ μικροαστῶν, πού ἡ διατήρηση τῶν προνομίων τους εἶναι ἀδιάρρηκτα δεμένη μὲ τὴν ἐπιβίωση τοῦ σιωνιστικοῦ Κράτους. Αὐτὸ πού ἡ Ε.Κ.Ε. ἐννοεῖ μὲ "διεθνιστικὸ πνεῦμα" εἶναι, λοιπόν, ἐκεῖνο πού κάθε πραγματικὸς διεθνιστὴς ὀφείλει νὰ καταπολεμᾷ γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ διεθνῆς ἔνωση τῆς ἐργατικῆς τάξης: τὴν ὑπεράσπιση τοῦ ἐθνικοῦ καὶ ἀποικιακοῦ προνομίου. Πρόκειται ἐδῶ ἐπίσης καὶ γιὰ ἕνα εἶδος ἀποικιακῆς ἠθικῆς: ὁ καταπιεσμένος δείχνει τὴν ἰκανότητά του νὰ ἀνακαλύπτει τὰ κοινὰ συμφέροντα πού ἔχει μὲ τὸν καταπιεστὴ κι ὁ καταπιεστὴς θά μπορέσει τότε νὰ ἐκτιμᾷ τὸν ἀγῶνα του ...

Ἐξάλλου, ἡ Ε.Κ.Ε. ὑποχρεώνεται νὰ ὁμολογήσει, ὅσο κι ἂν μιλάει ἐλάχιστα γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ, στὴν ὑπερδημοκρατικὴ ἀποψη τῆς:

"Τὸ δικαίωμα τοῦ Ἰσραηλινοῦ λαοῦ γιὰ τὴν αὐτοδιάθεση ὡς τὴν ἀποχώρηση δὲν εἶναι μέρος τοῦ προγράμματος τῆς θριάμβευουσας σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης στὴν περιοχὴ, ἀλλὰ εἶναι μία "μικρο-αστικὴ" παραχώρηση ἀπὸ μέρους τῶν ἐπαναστατῶν στὶς συνθήκες πού ἐπικρατοῦν στὴν περιοχὴ ...!" (1).

Ματζπέν

Τὸ Ματζπέν πού ἀποτελεῖ τὴ δευτέρη ἀκροαριστερὴ ὀργάνωση στὸ Ἰσραήλ συναντᾷ πρακτικὰ τὶς θέσεις τῆς "Ἐπαναστατικῆς Κομμουνιστικῆς Ἐνωσης" (Ε.Κ.Ε.). Τὸ Ματζπέν ὑποστηρίζει τὴ συνθηκολόγη λύση, τῆς δημιουργίας ἑνὸς παλαιστινιακοῦ μίνι-Κράτους στὰ ἐδάφη ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ Ἰσραήλ θά ἀποχωροῦσε.

Ἀκριβῶς, ὅπως καὶ στὴν Ε.Κ.Ε., ἡ λυδία λίθος τοῦ "διεθνισμοῦ" τοῦ Ματζπέν εἶναι ἡ καταπολέμηση τοῦ ἐθνικισμοῦ ... τῶν ἄλλων, κι ἰδιαίτερα ἐκεῖνου τῶν καταπιεσμένων:

"Ἡ παλαιστινιακὴ ἐπαναστατικὴ πάλη, ὀφείλει, σύμφωνα μὲ τὸ Ματζπέν, νὰ τείνει πρὸς ἕνα δυνάμωμα τῆς ἀλληλεγγύης μὲ ἐκείνους πού εἶναι οἱ ἐκμεταλλευόμενοι στὸ Ἰσραήλ. Παράλληλα μὲ τὴν πάλη ἐναντὶα στὸ σιωνισμό, πρέπει νὰ παρουσιάσουμε μπροστᾶ στὸ ἐβραϊκὸ Ἰσραηλινὸ λαὸ τὴν ἐναλλακτικὴ λύση μίᾳς κοινῆς ζωῆς μῆσα ἀπὸ τὸν ἀμοιβαῖο σεβασμὸ ὅλων τῶν ἐθνικῶν καὶ δημοκρατικῶν δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανόμενου καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιάθεσης" (2). Ὑπάρχει, πράγματι, κάποια δυσκολία νὰ καταλάβει κανεὶς ὅτι πρόκειται γιὰ μίᾳ

ὀργάνωση πού ἀπευθύνεται στοὺς ἐργαζόμενους μίᾳς καταπιεστῆς χώρας!

Σύνδεσμος τῶν Παλαιστινίων Κομμουνιστῶν Ἑργατῶν (Σ.Π.Κ.Ε.)

"Απὸ τὴ μεριά του ὁ Σ.Π.Κ.Ε., πού διατηρεῖ ἐγκάρδιες σχέσεις μὲ τὴν Ε.Κ.Ε., δηλώνει ὅτι εἶναι ὑπὲρ μίᾳς λύσης γιὰ τὴ διαίρεση τῆς Παλαιστίνης. Ἄρα, ὅποιος μιλάει γιὰ διαίρεση, λέει συγκεκριμένα ὅτι τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ θά παραμείνει ὅπως εἶναι, κι αὐτὸ φαίνεται ὅτι δὲν ἐνδιαφέρει τὸ Σ.Π.Κ.Ε., γιατί θέλει πρῶτ' ἅπ' ὅλα νὰ ξεπεράσει τὸν ἀραβικὸ ἐθνικισμό. Τὸ νὰ γίνεαι αὐτὸ τὸ ξεπέραςμα μὲ τὴν ἀπάρνηση τοῦ ἐντελῶς πραγματικοῦ ζητήματος τῆς ἐθνικῆς καὶ ἀποικιακῆς καταπίεσης πού εἶναι ἀναντίρρητα βασιζόμενο τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ, οὔτε κι' αὐτὸ ἐνδιαφέρει τὸ Σ.Π.Κ.Ε.:

"Οἱ ἀραβικὲς μᾶζες κι ἰδιαίτερα οἱ παλαιστινιακὲς πρέπει νὰ ξεπεράσουν τὴ φάση τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐθνικιστικῆς πάλης, ὥστε νὰ ἀπελευθερώσουν τὸ τεράστιο δυναμικὸ τῶν ἀραβικῶν λαῶν καὶ γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὴ ρῆξη μεταξὺ τῶν ἐβραϊκῶν Ἰσραηλινῶν μαζῶν καὶ τοῦ σιωνιστικοῦ κατεστημένου" (3).

Ἐπαναστᾶτες Σοσιαλιστὲς τῆς Μέσης-Ἀνατολῆς (Ε.Σ.Μ.Α.)

"Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ὁ "Σύνδεσμος τῶν Παλαιστινίων Κομμουνιστῶν Ἑργατῶν" δὲν εἶναι ὁ μόνος πού ἔχει τέτοιες τοποθετήσεις. Ἔτσι οἱ "Ἐπαναστᾶτες Σοσιαλιστὲς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς" συσπειρωμένοι γύρω ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρηση ΚΗΑΜΣΙΝ λένε ὅτι ἡ "ἐπανάκτηση ὀλοκληρῆς τῆς Παλαιστίνης (...) θάταν μίᾳ ἐθνικιστικὴ "λύση" πού θάπρεπε νὰ ἐπιβληθεῖ σ' ὀλοκληρὸ τὸν Ἰσραηλινὸ λαὸ - κι ὄχι μονάχα στὸ σιωνιστικὸ κατεστημένο - καὶ εἶναι ἤδη ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποψη καὶ καταδικαστέα καὶ ἰδιαίτερα ἀπραγματοποίητη σ' ἕνα ἐπιτρεπτὸ ἱστορικὸ χρονικὸ διάστημα": (3).

* * *

"Ὅπως μπορούμε νὰ τὸ δοῦμε, ὁ κοινὸς παρονομαστὴς σ' ὅλες αὐτὲς τὶς διαφορετικὲς τάσεις τῆς δῆθεν "ἀντισιωνιστικῆς" ἀκρο-ἀριστερᾶς, εἶναι νὰ βάλει στὸ ἴδιο σακοῦλι καὶ νὰ καταδικάζει συγχρόνως τὸν ἐθνικισμό τῆς καταπιεστῆς χώρας κι ἐκεῖνο τῆς καταπιεσμένης ἐθνικότητας.

Γιὰ μᾶς, ἐπαναστᾶτες μαρξιστὲς, νὰ μπεῖ στὸ ἴδιο ἐπίπεδο ὀσιωνισμοῦ καὶ ὁ "ἀραβικὸς ἐθνικισμός" καταλήγει στὸ νὰ κάνει κανεὶς τὸ παιχνίδι τοῦ κυρίαρχου ἐθνικισμοῦ, δηλ. τοῦ σιωνισμοῦ καὶ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ:

"Σὲ κάθε ἀστικὸ ἐθνικισμό μίᾳς καταπιεσμένης ἐθνικότητας ὑπάρχει ἕνα γενικὸ δημοκρατικὸ περιεχόμενο κατευθυνόμενο ἐναντὶα στὴν καταπίεση. Κι εἶναι αὐτὸ τὸ περιεχόμενο πού ὑποστηρίζουμε χωρὶς περιορισμούς, ξεχωρίζοντάς το αὐστηρὰ ἀπὸ τὴν τάση γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀποκλειστικότητα,..." (4).

"4η Διεθνῆς"

Ἡ 4η Διεθνῆς κατέχει μίᾳ ξεχωριστὴ θέση ἀνάμεσα στὶς ἀκρο-ἀριστερὲς ομάδες ἐφόσον, ἀντίθετα μ' ἐκείνους πού προαναφερθήκαμε, ἀντιτίθεται στὸ σχέδιο διαίρεσης τῆς Παλαιστίνης καὶ στὴ γέννηση ἑνὸς "Παλαιστινιακοῦ Κράτους" Μιλάει γιὰ "καταστροφὴ τοῦ σιωνιστικοῦ Κρά-

τους" και για "αποκατάσταση των δικαιωμάτων των παλαιστινίων" (5).

Νά, λοιπόν, μία τοποθέτηση που εκφράζει μία σωστή άπαίτηση των αναγκών της πάλης ενάντια στη σιωνιστική και ιμπεριαλιστική καταπίεση στη Μ. Ανατολή και επίσης της διεθνούς ένωσης των προλεταριακών τάξεων. Αλλά θα πρέπει να δούμε πώς και σε ποιές δυνάμεις στηριζόμενη ή 4η Διεθνής σκοπεύει να καταστρέψει το σιωνιστικό Κράτος και το έβραϊκό προνόμιο.

Ας δούμε, ειδικότερα, ποιός είναι ο ρόλος που παίζει η εξέγερση των παλαιστινιακών μαζών σ' αυτήν την επανάσταση:

"Η παλαιστινιακή αντίσταση, γράφει η 4η Διεθνής, ή τουλάχιστο το μεγαλύτερο μέρος της, δέν προώθησε σάν προοπτική παρά το "λαϊκό απελευθερωτικό αγώνα" - στρατηγικό σκοπό που χωρίς ακριβές κοινωνικό περιεχόμενο και χωρίς μεταβατικούς πολιτικούς, οργανωτικούς και στρατιωτικούς στόχους, είναι έντελώς έξω από την πραγματικότητα - (...). Η παλαιστινιακή αντίσταση δέν ήξερε να προχωρήσει σάν πρόγραμμα ικανό να εξασφαλίσει αυτήν τη συμμετοχή των αραβικών και έβραϊκών μαζών στον αγώνα του. Ο μαξιμαλισμός του είναι ειδικά δέμενος με τον παλαιστινιο-κεντρικό έπαρχιωτισμό του!" (6).

Είναι μία σταθερά των τροτσικιστών να κατηγορούν τα έθνικά κινήματα ότι δέν έχουν ένα "ακριβές κοινωνικό περιεχόμενο" (δηλ. σοσιαλιστικό!).

Για την 4η Διεθνή, η παλαιστινιακή άριστερά:

"δέν κατάλαβε ιδιαίτερα την έπιτακτική αναγκαίοτητα ενός ταξικού επαναστατικού κόμματος!"

Είναι σαφές ότι μία τέτοια τοποθέτηση δέν μπορεί να καταλήξει πρακτικά παρά στην άρνηση του πραγματικού διεθνισμού, που δέν μπορεί σέ καμία περίπτωση να κάνει το "σοσιαλιστικό" χαρακτήρα του έθνικο-δημοκρατικού κινήματος μία προϋπόθεση για την υποστήριξή του.

Δέν είναι έκπληκτικό σ' αυτές τις καταστάσεις που οι τροτσικιστές φτάνουν ως το σημείο να καταδικάζουν το "μαξιμαλισμό" της παλαιστινιακής αντίστασης. Αυτό όμως πούναι τουλάχιστο γελοίο, αν πράγματι υπάρχει κάποιο ψεγάδι που οι επαναστάτες μαρξιστές μπορούν να κάνουν στο παλαιστινιακό έθνικό κίνημα, είναι ότι δέν πήγε μέχρι το τέλος των δικών του έθνικο-αστικών στόχων.

Είναι το λιγώτερο που μπορούμε να πούμε πράγματι: το ταξικό μέτωπο που οργανό του είναι η ΡΛΟ, πηγαίνει από τον προλετάριο και τον αγρότη χωρίς γή όχι μονάχα μέχρι τον άστρο, αλλά και μέχρι τον ιδιοκτήτη γής, πράγμα που εξηγεί την άρνηση της ΡΛΟ να διακηρύξει τη μικρότερη αγροτική μεταρρύθμιση, κι αυτό σ' όνομα της έθνικής ενότητας. Είναι επίσης σ' όνομα της που η ΡΛΟ δικαιολογεί την άρνηση να έπέμβει στις υποθέσεις των "άδελφών" Κρατών. Και να που σήμερα ακόμα κι η συγκρότηση του παλαιστινιακού Κράτους πάνω στα έρείπια του Ισραήλ εγκαταλείπεται (7): που είναι λοιπόν ο "μαξιμαλισμός";

Αφοϋ λοιπόν γίνεται η διάκριση μεταξύ δημοκρατικού και προλεταριακού κινήματος, πια που δέν το κάνει η 4η Διεθνής, οι επαναστάτες κομμουνιστές μπορούν άραγε να πούν ότι η "έθνική απελευθέρωση" είναι ένας "στρατιωτικός στόχος", μ'άλλα λόγια δηλ. ο "τελικός σκοπός"; Ασφαλώς όχι!

Για το επαναστατικό προλεταριάτο, ένας τέτοιος στόχος δέν μπορεί να θεωρηθεί παρά σάν ένας στόχος "μερικός" ή "άμεσος". Ο στρατηγ-

ικός σκοπός είναι πάντα η κατάκτηση της έξουσίας από το προλεταριάτο και η κομμουνιστική επανάσταση. Η έθνική διεκδίκηση δέν προωθείται λοιπόν, ποτέ σάν κεντρική διεκδίκηση του προλεταριακού κινήματος, αλλά σάν μέσο της πάλης του, που το προλεταριάτο πρέπει να διεξάγει με το δικό του πρόγραμμα και τις δικές του μεθόδους, κάνοντας ακόμα και συγκυριακές συμφωνίες πάνω στο πεδίο της μάχης και της πάλης με άλλες δυνάμεις που ενδιαφέρονται γι' αυτόν τον αγώνα.

Η ιδιαίτερη επέμβαση των κομμουνιστών στο κοινωνικό ζήτημα που γεννιέται από την αποικιακή καταπίεση λοιπόν, συνίσταται στο να διακρίνονται τα ιδιαίτερα συμφέροντα του προλεταριάτου από εκείνα των άλλων τάξεων. Αλλά αυτό πρέπει να γίνεται στη διάρκεια της πάλης, ενάντια στην αποικιακή - έθνική καταπίεση και προωθώντας την μέχρι το τέλος, όχι με το να την άπαρνηθούν.

Κι αυτό, γιατί το προλεταριάτο έχει το μεγαλύτερο συμφέρον ώστε να δοθεί η τιό ριζοσπαστική δυνατή λύση στο έθνικό ζήτημα. Αυτό δέν είναι δυνατό παρά θεωρώντας την έθνική διεκδίκηση όχι σάν έναν αυτοσκοπό αλλά σάν ένα μοχλό της πάλης για τη διεθνή χειραφέτησή του από τον καπιταλισμό. Πράγμα που υποθέτει όχι μονάχα το χωρισμό του από τον ιμπεριαλισμό, αλλά την επαναστατική καταστροφή του ιμπεριαλισμού.

Για το προλεταριάτο, η "έθνική απελευθέρωση" είναι λοιπόν ένας άμεσος στόχος. Αλλά να που η 4η Διεθνής όχι μόνο τον κάνει αυτοσκοπό (8) όπως η δημοκρατική και έθνικιστική μικροαστική τάξη, αλλά ακόμα την άπωθει στο άπωτο μέλλον για να κατηγορήσει το άστικό κίνημα ότι δέν προωθεί "μεταβατικούς πολιτικούς, οργανωτικούς και στρατιωτικούς στόχους"! Αλλά ποιός μεταβατικός πολιτικός στόχος, "ένδιάμεσος", μπορεί να υπάρξει ανάμεσα στην αποικιακή σκλαβιά και στην απελευθέρωση από αυτήν τη σκλαβιά;

Απ'ότι ξέρουμε, από προλεταριακής πλευράς κι ακόμα κι από την σκοπιά του ριζοσπαστικού αντιιμπεριαλιστικού κινήματος δέν υπάρχει τέτοια μεταβατική κατάσταση. Η τότε, υπάρχει η έγνοια των διεκδικήσεων που νάναι άποδεκτές από την μικροαστική τάξη και την αποικιακή εργατική άριστοκρατία, που τούς επτρέπουν να έκδηλώνουν μία κάποια συμπάθεια στις καταπιεσμένες μάζες χωρίς να έχουν να πλέψουν με το δικό τους Κράτος.

Αυτή η "υπόθεση" δέν είναι μία άπλη ύπόθεση. Μία ένδειξη δίνεται από τη συμπεριφορά της 4ης Διεθνούς την έποχή που σχηματίστηκε το άποικιακό Κράτος του Ισραήλ:

"Όλο το έγκλημα του σιωνισμού φαίνεται καθαρά σ' αυτό, δηλ. ότι χάρη στην αντιδραστική λειτουργία του, τα πρώτα κινήματα των αραβικών μαζών για μία ένωμένη κι ανεξάρτητη Παλαιστίνη κατευθύνονται ενάντια στον έβραϊκό πληθυσμό κι όχι ενάντια στον ιμπεριαλισμό!" (9)

Μήπως η εξέγερση των παλαιστινιακών και αραβικών μαζών - ανεξάρτητα από την κρίση που μπορεί να κάνει κανείς για τις πολιτικές διευθύνσεις που οι ιστορικές συνθήκες έπέβαλαν - δέν ήταν και δέν είναι κατευθυνόμενη ενάντια στον ιμπεριαλισμό; Η 4η Διεθνής δίνει η ίδια την απάντησή της στο ζήτημα: "Όλο το έγκλημα του σιωνισμού" ήταν γι'αυτήν οι συνέπειες που είχε για τον έβραϊκό πληθυσμό!

Τό γεγονός ότι ο σιωνισμός ξεγέλασε τις έβραϊκές μάζες - κι άρα τούς έβραίους εργαζόμενους, τρομερά καταπιεσμένους στην Κεντρική Εϋρώπη πριν έξοντωθούν - είναι ένα πράγμα.

Ἄλλα βασίστηκε πάνω στίς ἐπιδιώξεις ἐβραϊκῶν μειοψηφῶν τῆς Εὐρώπης πού ἐπιθυμοῦσαν νά ἀποφύγουν τήν καταπίεση γιά νά τίς κάνουν στήν Παλαιστίνη ἕνα ἐργαλεῖο στήν ὑπηρεσία τῶν ἀγγλοσαξωνικῶν ἱμπεριαλισμῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Λένιν ἔγραφε τό 1920:

"Σάν χτυπητό παράδειγμα τῶν ἀπατῶν πού ἔγιναν ἀπέναντι στήν τάξη τῶν ἐργαζομένων στίς ὑποταγμένες χώρες ἀπό τίς συνδιασμένες προσπάθειες τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ τῶν Συμμάχων καί τῆς ἀστικής τάξης αὐτῆς ἡ ἐκεῖνης τῆς χώρας, μπορούμε νά ἀναφέρουμε τό παλαιστινιακό ζήτημα τῶν σιωνιστῶν: μέ τό πρόσχημα τῆς δημιουργίας ἐνός ἐβραϊκοῦ Κράτους στήν Παλαιστίνη, ὁ σιωνισμός πράγματι παρέδωσε στήν ἐκμετάλλευση ἀπό τήν Ἀγγλία τοῦς ἐργαζόμενους ἀραβικούς πληθυσμούς τῆς Παλαιστίνης, ὅπου οἱ ἐβραῖοι δέν εἶναι παρά μία ἀσήμαντη μειοψηφία" (10).

Εἶναι, πάντως, ξεκάθαρο ὅτι ἡ καταπίεση πού ὑπόστηκαν οἱ ἐβραῖοι χτές - καί πού συνεχίζεται ἀκόμα σέ μερικές χώρες ὅπως στή Ρωσία - ὅσο βάρβαρη κι ἂν ἦτανε, δέν μπορεί νά ἐπισκιάσει τήν καταπίεση πού γίνεται σήμερα πάνω στίς παλαιστινιακές μάζες. Κι ἐνῶ οἱ ἐπαναστάτες κομμουνιστές τοποθετοῦνται ἀπό τή σκοπιά τοῦ διεθνοῦς προλεταριάτου, πού γι' αὐτό ἡ καταστροφή τῆς σιωνιστικῆς καταπίεσης ἀκόμα κι ἀπό τό ἀραβικό κίνημα μονάχο του, θά ἀποτελοῦσε ἕνα βῆμα πρὸς τή μπροστά γιά τήν ἀνοποίηση τῶν τάξεων του, οἱ τροτσκιστές τῆς 4ης Διεθνούς τοποθετοῦνται ἀπό τή σκοπιά τῶν ἐβραίων μικροαστῶν καί τῆς ἐβραϊκῆς ἐργατικῆς ἀριστοκρατίας τῆς Παλαιστίνης καί κολακεύουν τή σοσιαλ-ἱμπεριαλιστικά αἰσθημάτα τους παρουσιάζοντας τήν ἐξέγερση τῶν ἐκμεταλλεμένων μαζῶν σάν ἕναν κίνδυνο πού ὁ σιωνισμός θάταν ὑπεύθυνος ...

Φυσικά οἱ ἐπαναστάτες καί διεθνιστές κομμουνιστές δέν διστάζουν νά δείξουν ρτοῦς ἐβραίους προλετάρους, πού ἐπηρεάζονται ἀπό τήν προπαγάνδα τῆς "γῆς τῆς ἐπαγγελίας", ὅτι ὁ σιωνισμός εἶναι ἕνα ἐργαλεῖο τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ κι ὅτι μακριά ἀπό τό νά δώσει μία λύση στό ἐβραϊκό ζήτημα, δέν κάνει τίποτε ἄλλο παρά νά τό καθιστᾶ ἄλυτο.

Οἱ ἐπαναστάτες κομμουνιστές ὁμως ἔχουν καθῆκον νά προωθοῦν ἀνάμεσα στίς μάζες τῆς καταπιέστριας χώρας, κι ἰδιαίτερα ἀνάμεσα στίς ἐβραϊκές Ἰσραηλινές μάζες καί τίς ἐργατικές μάζες τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Εὐρώπης καί τῆς Ρωσίας, πού τό Ἰσραήλ δέν εἶναι παρά ἡ κοινωνική προέκταση, τήν ἀνάγκη τῆς χωρὶς ὄρους ἀλληλεγγύης μέ τόν ἀπελευθερωτικό ἀγῶνα ἐναντία στό Κράτος τοῦ Ἰσραήλ, πάνω στή βάση τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἰσότητος δικαιωμάτων, τῆς κατάρτησης τοῦ ἐβραϊκοῦ προνόμιου καί πάνω στή βάση ἐνός λαϊκοῦ (μὴ θρησκευτικοῦ) Κράτους (11). Αὐτό ἰσχύει ὅποια καί νάναί ἡ ἐπικεφαλῆς διεύθυνση πού ἔχει τό κίνημα, ἀκόμα κι ἂν εἶναι ἀστική καί ἐθνικιστική, κι ὅποια καί νάναί ἡ συγκεκριμένη λύση πού μπορεί νά δοθεῖ στό ζήτημα, δηλ. εἴτε συγκρότηση ἐνός μεγάλου παναραβικοῦ ἐθνικοῦ Κράτους, ἐνός παλαιστινιακοῦ "ἐθνικοῦ" Κράτους ἢ ἐνός προλεταριακοῦ Κράτους. Αὐτό δέν σημαίνει προφανῶς ὅτι εἴμαστε ἀδιάφοροι στήν πραγματοποίηση τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἀπ' αὐτές τίς διαφορετικές ὑποθέσεις. Ἀπεναντίας. Ἀλλά αὐτή ἡ πραγματικότητα - ποίηση ἀπορρέει ὄχι ἀπό τίς πραγματικές διακηρύξεις ἀλλά ἀπό τό συσχετισμό τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων πού πρέπει νά μελετηθεῖ ἱστορικά. Πρὸς τό παρόν ἀρκεῖ νά εἰπωθεῖ ὅτι οἱ ἀραβικές ἀστικές τάξεις καί ἡ παλαιστινιακή ἀστική τάξη ἰδιαίτερα ἐγκατέλειψε τήν ἰδέα νά ἀμφισβητήσῃ τήν ἱμπεριαλιστική τάξη

καί τό σιωνιστικό στυλοβάτη τῆς. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ἡ ἐξέγερση τῶν παλαιστινιακῶν καί ἀραβικῶν ἐκμεταλλεμένων μαζῶν πού ἀναγκαστικά θά συγκρουστεῖ μέ τό Ἰσραήλ, θά πρέπει, ἀπό ἐδῶ καί στό ἐξῆς, νά συγκρουστεῖ μ' ὅλα τὰ ἀραβικά Κράτη, ὅσο κι ἂν ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι προοδευτικά. Κι ἐπειδὴ ἡ παλαιστινιακή ἀστική τάξη ἰδιαίτερα ἐγκατέλειψε τήν ἰδέα νά ἀμφισβητήσῃ τήν ἱμπεριαλιστική τάξη καί τό σιωνιστικό στυλοβάτη τῆς. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ἡ ἐξέγερση τῶν παλαιστινιακῶν καί ἀραβικῶν ἐκμεταλλεμένων μαζῶν πού ἀναγκαστικά θά συγκρουστεῖ μέ τό Ἰσραήλ, θά πρέπει ἀπό ἐδῶ καί στό ἐξῆς, νά συγκρουστεῖ μ' ὅλα τὰ ἀραβικά Κράτη, ὅσο κι ἂν ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι προοδευτικά. Κι ἐπειδὴ ἡ παλαιστινιακή ἀστική τάξη εἶναι πλέον ἀνίκανη νά διεξάγῃ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, ἐναποκέταί στο πρόλεταριάτο νά τὸν ἀναλάβῃ. Βέβαια, ὁμως, δέν θά ἀρκεστεῖ σ' αὐτόν. Βασιζόμενο πάνω σ' αὐτήν τήν ἐξέγερση θά πραγματοποιήσῃ τή δικιά του δικτατορία.

Ἡ δουλειά τῶν ἐπαναστατῶν κομμουνιστῶν ἀνάμεσα στίς μάζες τῆς καταπιέστριας χώρας ἀπορρέει, ἄρα, ἀπό μία τοποθέτηση ἀρχῶν. Πρὶν ἀναρωτηθεῖ τί κάνει ἡ παλαιστινιακή ἀντίσταση γιά νά συμπαρασῆρί ἐστὸν ἀγῶνα τίς ἐβραϊκές μάζες τοῦ Ἰσραήλ, ἡ 4η Διεθνὴς θάπρεπε νά ἀναρωτηθεῖ εἰλικρινά τί κάνει αὐτή γιά νά ἀποσπᾶσῃ τό ἐβραϊκό προλεταριάτο τοῦ Ἰσραήλ καί τοὺς προλετάρους τῶν ἱμπεριαλιστικῶν μητροπόλεων τῆς Εὐρώπης, τῆς Ρωσίας καί τῆς Ἀμερικῆς ἀπό τήν ἐπιρροή τοῦ σιωνισμοῦ καί τοῦ σοσιαλ-ἱμπεριαλισμοῦ. Ἐκεῖ εἶναι τό πραγματικό πρόβλημα. Ὅπως μπορούμε νά τό ἀντιληφθοῦμε, παρά τῆ φαινομενικά ριζοσπαστική τοποθέτηση ἐναντία στή διατήρηση τοῦ σιωνιστικοῦ Κράτους, ἡ 4η Διεθνὴς σιωπᾶ πάνω στά μέσα πού πρέπει νά χρησιμοποιηθοῦν γιά νά καταστραφεῖ τό Ἰσραήλ. Πράγματι, βάσει σάν προϋπόθεση ἐστὸν ἀγῶνα ... τῆ συμμετοχῆ τῶν ἐβραϊκῶν μαζῶν. Μέ δύο λόγια, κάνει πρακτικά αὐτὸν τὸν ἀγῶνα ἀδύνατο καί στήν πραγματικότητα ἡ θέση τῆς δέν διαφοροποιεῖται καθόλου ἀπὸ ἐκεῖνη τῶν ἄλλων ὁμάδων τῆς Ἰσραηλινῆς "ἄκρας ἀριστερᾶς".

* * *

Πού βρίσκεται ἡ θεωρητικὴ πηγή αὐτῆς τῆς πρακτικῆς τοποθέτησης, πού ἀνάγεται ἐστὸν ἐπαίσχυντο σοσιαλ-ἱμπεριαλισμό; Ἡ 4η Διεθνὴς μᾶς δίνει ἡ ἴδια τήν ἀπάντηση. Νά, πράγματι, πῶς οἱ τροτσκιστές τῆς 4ης βλέπουν τό μέλλον ἀφοῦ ἀναγνωρῶσιν στά λόγια τῆν ἀναγκαιότητα τῆς καταστροφῆς τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ:

"μετὰ τήν καταστροφή τοῦ σιωνιστικοῦ Κράτους καί μετὰ τήν ἀποκατάσταση τῶν δικαιωμάτων τῶν Παλαιστίνων (...) θάναί δυνατό νά ἀναγνωρῶσῃ τό δικαίωμα αὐτοδιάθεσης τῆς ἐβραϊκῆς ἐθνικῆς μειονότητας στήν Παλαιστίνη, συμπεριλαμβανομένου τοῦ δικαιώματός της ἐστὸν κρατικό ἀποχωρισμό σ' ἕνα μέρος τοῦ παλαιστινιακοῦ ἐδάφους" (13).

Ἀλλά ἡ ἐβραϊκὴ ἐθνικὴ μειονότητα στήν Παλαιστίνη δέν ἐξάσκησε ἀκριβῶς ἤδη "τό δικαίωμα ἐστὸν κρατικό ἀποχωρισμό σ' ἕνα μέρος τοῦ παλαιστινιακοῦ ἐδάφους"; Κι ἐνῶ ἡ λύση, πούναί τώρα τῆς μόδας, δηλ. ἡ δημιουργία ἐνός παλαιστινιακοῦ μίνι-Κράτους δίπλα στό Ἰσραήλ δέν προσπαθεῖ παρά νά γυρίσῃ τὸν τροχὸ τῆς ἱστορίας πρὸς τὰ πλῶνα γιά νά ξεαναγορεύσῃ ἡ κατάσταση ἐστὸν χρόνια πρὶν τό 1967, ἡ λύση τῆς 4ης προβλέπει μιά ἐπιστροφή στήν κατάσταση πρὶν τό 1948! "Ὅπως μέ τὸν ἴδιο τρόπο τό 1948 ὄδηγεῖ λογικά, στό 1967, ἡ δῆλωση Μπάλφουρ (μέ τήν ὁποία μπῆκαν οἱ βάσεις γιά τό Κράτος τοῦ Ἰσραήλ) ὀδηγεῖ αὐτόματα στό 1948 κι ἄρα

επίσης στο 1967. Η μόνη διαφορά είναι ότι, χτές, ο καπιταλισμός εισαγόταν στη Μ. Ανατολή με τον έβραϊκό έποικισμό, ενώ σήμερα όλα τα Κράτη της περιοχής έγιναν καπιταλιστικά άκωμα κι αν μερικά είναι μακριά από τ'ό να είναι έντελως σύγχρονα, κι'ότι ο ίμπεριαλισμός δεν έχει πλέον τ'ό ίδιο συμφέρον νά υποστηρίξει τ'ό άποικιακό Κράτος τ'ού Ισραήλ όσο 30 χρόνια πρίν. Κι αυτό, μακριά από τ'ό να σταματήσει τόν "έπεκτατισμό" τ'ού Ισραήλ, πού είναι Κράτος οίκονομικά μή βιώσιμο, δεν κάνει παρά νά τόν μεγαλώνει.

Σέ καμία περίπτωση δεν είναι δυνατό νά θεωρηθεί τ'ό "δικαίωμα αυτοδιάθεσης" σάν απόλυτο, δηλ. χωρίς νά λαμβάνονται υπόψη οί συγκεκριμένες ιστορικές συνθήκες. Άλλοιώς, αυτό όδηγεί, έντελως φυσικά, νά τοποθετούνται στην ίδια μοίρα οί καταπιεζόμενοι και ... οί καταπιεστές! Η υποστήριξη τ'ού "δικαιώματος της αυτοδιάθεσης" της "έβραϊκής μειοψηφίας" μετά τήν καταστροφή τ'ού Ισραήλ είναι σάν νά άγνοεί ότι τ'ό σιωνιστικό Κράτος δεν είναι μονάχα ένα Κράτος - μισθοφόρος από πολιτικής και στρατιωτικής άποψης στην ύπηρεσία τών δυτικών ίμπεριαλιστών, αλλά επίσης ένα πραγματικό πρωτότυπο άποικιακού Κράτους, όταν τ'ό σιωνιστικό προνόμιο προστατεύει τήν κυριαρχία και όπου ή έθνικότητα είναι άμεσα συνδεδεμένη με τήν έβραϊκή θρησκεία.

Τί θά σήμαινε π.χ., γιά νά κάνουμε μία ιστορική σύγκριση, μετά τή νίκη της άλγερινής επανάστασης τ'ό "δικαίωμα αυτοδιάθεσης" της εύρωπαϊκής μειοψηφίας στην Άλγερία; Άλλά, θά μάς άπαντήσουν: οί γάλλοι άποικοι της Άλγερίας είχαν μία πατρίδα, τή Γαλλία, όπου ήταν ένα και τ'ό αυτό με τούς υπόλοιπους Γάλλους, ενώ οί έβραιοι άποικοι τ'ού Ισραήλ δεν είχαν άλλο "έθνικό" έδαφος παρά εκείνο πού κατέχουν στην Παλαιστίνη. Μιά τέτοια θεωρία, όμως, δεν είναι παρά ή σιωνιστική (14) δικαιολογία πού ο ίμπεριαλισμός χρησιμοποίησε γιά τούς σκοπούς του, ώστε νά καναλιζάρει τήν έπιθυμία τών έβραϊκών πληθυσμών της κεντρικής Εύρώπης νά άποφύγουν τή βάρβαρη καταπίεση και τίς σφαγές πού ήταν τά θύματα.

Στήν πραγματικότητα, ή Ισραηλινή κοινωνία δεν είναι παρά ή κοινωνική προέκταση της εύρω-άμερικάνικης κοινωνίας, όπου ή έβραϊκή καταπίεση δεν μπορεί νά λυθεί με τή συγκρότηση ενός έβραϊκού Κράτους αλλά μονάχα με τή πλήρη ισότητα δικαιωμάτων και τήν άποφασιστική πάλη ενάντια στίς διακρίσεις πού κτυπάνε τούς έβραίους στο έπίπεδο της γλώσσας, της θρησκείας, κλπ. Μήπως θάπρεπε νά υπενθυμίσουμε ότι γιά τ'ό μαρξισμό ή ιδέα τ'ού "έβραϊκού έθνους" δεν θεωρήθηκε παρά μία αντιδραστική θεωρία;

"Η ιδέα μιας έβραϊκής "έθνικότητας" έχει έναν έντελως αντιδραστικό χαρακτήρα όχι μονάχα στους συνεπείς όπαδοίς της (τούς σιωνιστές) αλλά επίσης σ' έκείνους πού προσπαθούν νά τή συγκεκριμενοποιήσουν (οί όπαδοί της Μπούντ)" (14).

Άπ' αυτήν τήν άποψη, βλέπουμε ότι οί τροτσκιστές, σήμερα, δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά νά άναπαραγάγουν τίς θέσεις της ... Μπούντ!

Ό Λένιν δεν δίσταζε νά βλέπει στους σιωνιστές τούς συνεπείς υπερασπιστές της ύπαρξης ενός "έβραϊκού έθνους" (15). Άλλά, είναι ξεκάθαρο, ότι αν αυτή ή θεωρία μπορούσε νά επηρεάσει τίς καπιταλιστικές έβραϊκές μάζες της Κεντρικής Εύρώπης, ή βαρβαρότητα πού ύποστηκαν σάν θύματα δεν είναι συγχορήχτη στο σιωνισμό πού έγινε τ'ό έργαλειό μιας κλασικής ίμπεριαλιστικής καταπίεσης. Η ιδέα ενός "έβραϊκού έθνους", ήδη αντιδραστική και χωρίς

ούσία στην άρχή τ'ού αιώνα, πήρε σάρκα και όστά με τ'ό σχηματισμό τ'ού Ισραήλ, αλλά δεν πήρε όμως μία ιστορική νομιμότητα, εκτός κι αν ταυτιστούν συγχεόμενες οί έννοιες της άποικιακής κάστας και τ'ού έθνους.

Τό μόνο πράγμα πού τ'ό Κράτος, πού θά γεννηθεί από τήν καταστροφή τ'ού έβραϊκού προνόμιου στην Παλαιστίνη θάχει νά προωθήσει δεν είναι, λοιπόν, ή αυτοδιάθεση τών έβραίων αλλά ή όλοκληρωτική ισότητα δικαιωμάτων κι'ό σεβασμός τών θρησκευτικών, γλωσσικών, κ.ά. έλευθεριών, ακριβώς όπως έγινε στην γαλλική επανάσταση τού 1789 και στην ρώσικη επανάσταση τού 1917. Κι εφόσον ή "δημοκρατική και έθνική" άστική επανάσταση άποδείχτηκε άνίκανη νά πραγματοποιήσει αυτή τή νομική και θρησκευτική ισότητα όλων τών πολιτών μέσα σ' ένα άραβικό Κράτος πού θάχε τελειώσει πιά με τ'ό Ισραήλ, τ'ό καθήκον πέφτει πλέον στο προλεταριακό Κράτος της Μ. Ανατολής νά τ'ό κάνει! Και θά τ'ό κάνει, βέβαια, αφαιρώντας τά πολιτικά δικαιώματα άπ' όλες τίς κυρίαρχες τάξεις!

Ξαναρχόμαστε στον τροτσκισμό της 4ης Διεθνούς. Είναι σαφές ότι ο "διεθνισμός" της είναι κατ' εικόνα και όμοιο της κοινωνικής αντίληψής της, δηλαδή αντίτιθεται, μέσα από τήν πραγματικότητα, στίς άπαιτήσεις της προλεταριακής επανάστασης. Τά επαναστατικά συμπεφέροντα τ'ού προλεταριάτου άπαιτούν τή συγχώνευση τών τάξεών του, πάνω άπ' όλα τά έμπόδια γλώσσας, έθνικότητας, κλπ. Άπαιτούν λοιπόν, σάν προϋπόθεση, τόν άγωνα όλων τών προλεταριακών τμημάτων. Τών τμημάτων της καταπιεσμένης έθνικότητας και τών τμημάτων της καταπιεστικής έθνικότητας ενάντια στην έθνική καταπίεση, σάν μοχλό της κομμουνιστικής επανάστασης.

Η 4η Διεθνής προσπαθεί νά συμφιλιώσει τόν μικρο-αστικό έθνικισμό τών καταπιεσμένων έθνικοτήτων και τ'ό σοσιαλ-ίμπεριαλιστικό πνεύμα τών μικροαστών τών καταπιεστικών χωρών. Άλλά, επειδή ή συμφιλίωση είναι άδύνατη πρακτικά, αυτή ή προσπάθεια δεν έχει άλλη πραγματική λειτουργία παρά νά παραλύει τήν πάλη έθνικης χειραφέτησης και νά δίνει, από τά πράγματα, μία υποστήριξη στην κατεστημένη ίμπεριαλιστική τάξη.

Είναι πιθανόν ένας "διεθνισμός", αλλά ένας μικροαστικός και έκπορνευμένος διεθνισμός σοσιαλ-ίμπεριαλιστικού τύπου, όχι ένας προλεταριακός και κομμουνιστικός διεθνισμός.

- (1) Άπό τήν έπιθεώρηση KHAMSIN No 1, 1975
- (2) θέση τ'ού Ματζπέν, Δεκέμβρης 1974, σ' ένα ντοκουμέντο με τίτλο "Σήμερα, στην ώρα τ'ού παλαιστινιακού ζητήματος" (άναφέρεται στο KHAMSIN No 1).
- (3) Άναφέρεται στο KHAMSIN No. 1.
- (4) ΛΕΝΙΝ, "Γιά τ'ό δικαίωμα τών έθνών νά αυτοδιοικήνται"
- (5) "Η άραβική επανάσταση", cahier rouge No 13, Ιούνης 1975.
- (6) Βλέπε (5).
- (7) Βλέπε, ιδιαίτερα, τή συνέντευξη τ'ού Άραφάτ στην αυστριακή έφημερίδα Die Presse, άνατυπωμένη στην Le Monde της 27-3-80: "Οι Παλαιστίνιοι έκαναν πρώτα γνωστό ότι ήταν διατεθειμένοι νά ζήσουν σ' ένα δημοκρατικό Κράτος, όπου μουσουλμάνοι, έβραιοι και χριστιανοί θάταν ίσοι. Άλλά αυτή ή πρόταση άπωθήθηκε. Η δεύτερη πρότασή μας προβλέπει τήν έγκαθίδρυση ενός ανεξάρτητου παλαιστινιακού Κράτους σε κάθε σημείο παλαιστινιακής γης, άπ' όπου οί Ισραηλινοί θά άποχωρούσαν. Αυτή ή πρόταση έγινε άποδεκτή από τ'ό έθνικό συνέδριό μας".

(8) Οί τροτσκιστές τῆς 4ης φυλάγονται ἀπό τό νά παρουσιάσουν τήν ἔθνικὴ διεκδίκηση σάν "στρατηγικό στόχο" τοῦ κοινωνικοῦ κινήματος. Γι' αὐτούς, πρόκειται γιά τό "σοσιαλισμό", ἄν κι εἶναι δύσκολο νά τόν διακρίνει κανεὶς, σ' αὐτούς, ἀπό τόν ὑπαρκτό καπιταλισμό. Σύμφωνα μέ τήν καρικατουρίστικη θεωρία τους γιά τή "διαρκῆ ἐπανάσταση" δέν εἶναι μονάχα ἡ ἀντιφεουδαρχικὴ ἢ ἀντιιμπεριαλιστικὴ ἐπανάσταση πού μπορεῖ νά μετασχηματιστεῖ σέ προλεταριακὴ ἐπανάσταση, πράγμα πού ἀπαίτεῖ, φυσικά, τό διευθύνοντα ρόλο τοῦ προλεταριάτου καὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ Κόμματός του ὅπως στή Ρωσσία, ἀλλὰ εἶναι αὐτό τό ἴδιο τό μικροαστικὸ δημοκρατικὸ κόμμα πού μπορεῖ νά μετασχηματιστεῖ σέ σοσιαλιστικὸ κόμμα. 'Απ' ὅπου ἡ σφοδρὴ ἐπιθυμία τους νά συμβουλευθῶν τὰ δημοκρατικὰ κόμματα νά γίνουν... προλεταριακά (βλέπε τὰ παραδείγματα τῆς μετα-ἀνεξαρτησιακῆς περιόδου στήν Ἀλγερία, τῆ σημερινῆ ἐμπειρία στή Νικαράγουα ...). Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ σύγχυση γεννιέται ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ στήν ἔθνικὴ ἀρχή, ὅπου τό προλεταριάτο θάπρεπε νά ἐξασφαλίσῃ τὴ νίκη ἀκόμα κι ὅταν ἡ ἀστικὴ τάξη ἔπαφε πιά νά ἐνδιαφέρεται γι' αὐτήν. Ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς ὁ σταλινισμός, ὁ μαδισμός καὶ τὰ ἄλλα δημοκρατικὰ ρεύματα, ὁ τροτσκισμός βάζει σάν σκοπὸ τοῦ κοινωνικοῦ κινήματος σήμερα τὴν ἐνότητα τοῦ ἀραβικοῦ ἔθνους. Μιά διεκδίκηση πού εἶχε μιὰ ἐπαναστατικὴ ἔννοια στήν περίοδο τῆς ἔθνο-δημοκρατικῆς ἐπανάστασης,

ἀλλὰ πού γίνεται παράλογη, ὅταν ὁ καπιταλισμός θριάμβευσε πλέον, καὶ δέν ἔχει πιά ἀνάγκη ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐνότητα. Ἡ 4η, λοιπόν, κἀνει τὴν "ἔθνικὴ διεκδίκηση", παρουσιάζοντας τὴν ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ἐξέλιξη, ἕναν "αὐτοσκοπὸ", ἄν ὄχι ἕναν "στρατηγικό στόχο".

- (9) Κύριο ἄρθρο τῆς ἐπιθεώρησης "4η Διεθνῆς", νοέμβριος 1947.
- (10) ΛΕΝΙΝ, "Θέσεις πᾶνω στὸ ἔθνικὸ καὶ ἀποικιακὸ ζήτημα", σημειὸ 11, ἀπὸ τὸν "Ἀπολογισμὸ τοῦ II Συνέδρου τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνούς".
- (11) Βλέπε, ἰδιαίτερα, τό ἄρθρο "Ὁ δύσκολος γαλλοῦσ τοῦ μετασχηματισμοῦ τῶν παλαιστινίων ἀγροτῶν σέ προλετάρους", Programme Communiste, No 80.
- (12) Βλέπε ἄρθρο "Τὸ προλεταριάτο καὶ τὸ ἀποικιακὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ", Le Proletaire No 309, Μάρτιος '80.
- (13) "Ἡ ἀραβικὴ ἐπανάσταση", Βλέπε (5).
- (14) ΛΕΝΙΝ, "Ἡ κατάσταση τοῦ Μπουντ μέσα στὸ κόμμα", "Ἔργα".
- (15) Ὁ ΛΕΝΙΝ μιλάει καθαρά γιά τὴ "σιωνιστικὴ ἰδέα ἐνὸς ἐβραϊκοῦ ἔθνους", στὸ ἄρθρο τοῦ 1903, κατευθυνόμενο ἐναντίον τοῦ Μπουντ μέ τίτλο "Μέγιστο ξεδιαντροπιᾶς καὶ ἐλάχιστο λογικῆς", "Ἔργα".

Ἀπό σελ. 24. Ἡ δημιουργία τῶν λαϊκῶν Δημοκρατιῶν.

ρια. Μ' αὐτόν τόν τρόπο λοιπόν ἡ Ρωσσία ἔχει ἐπιβάλλει στὶς "ἀδελφές" χώρες μιὰ συμπεριφορὰ ἀνάλογη μ' αὐτὴ πού ἔχουν ἐπιβάλλει οἱ δυτικὲς χώρες στὶς πρώην καὶ τωρινὲς ἀποικίες τους. Ἡ προλεταριακὴ ἐπανάσταση πού δέν θριάμβευσε ποτέ σ' αὐτὲς τίς χώρες πρέπει νά γίνῃ καὶ θά σαρώσει αὐτὴ τὴ δεσποτεία καὶ μαζί της ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης.

Πηγές: F. Fejto, "Histoire des démocraties populaires", Paris 1952.

- (1) Ἡ φράση "Κομμούνια τῆς Βαρσοβίας" ἀναφέρεται περισσότερο στὸ γεγονός τῆς ἐξέγερσης, σέ περίοδο πολέμου τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν καὶ πιά ἰδιαίτερα τῶν προλετα-

ριακῶν καθὼς καὶ στήν ἀπομόνωση τῆς ἐξέγερσης ἀπέναντι στὰ δύο ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα πού, σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση, ἐνώθηκαν γιά νά τὴν καταστρίψουν, παρὰ στήν πολιτικὴ γραμμὴ πού ἀκολογήθη ἀπὸ τό καθοδηγητικὸ ὄργανό της (ἂν κάποιον τέτοιο πολιτικὸ ὄργανο ὑπῆρχε).

- (2) Σύμφωνα μέ κάποιον συγγραφέα, πού ἀναφέρεται ὁ Fejto, οἱ κομμουνιστές τοῦ Στρατοῦ τοῦ Λαοῦ ἦταν 570 στή διάρκεια τῆς ἐξέγερσης, ἐνῶ ὁ "Ἐσωτερικὸς Στρατός", ἐξηρητημένος ἀπὸ τὴν ἐξόριστη κυβέρνηση, εἶχε 46.000 ἄνδρες. Ὑπῆρχαν ἐπιπλέον, 800 ἄνδρες τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑνοπλοῦ Στρατοῦ (ἄκρα δεξιά) καὶ 120 τοῦ Στρατοῦ τοῦ Πολωνικοῦ Λαοῦ (ἀριστεροὶ σοσιαλιστές).

Ἀπό σελ. 30. Ὁ ἔθνικὸς ἀχῶνας τῶν παλ. μαζῶν

δρυσε τὴν πρώτη προλεταριακὴ ἐξουσία τῆς ἱστορίας μέσα ἀπὸ μιὰ ἐξέγερση ἐναντίον τοὺς "συνθηκολογητές"; Βέβαια, ἡ κοινὴ μάχη ἐνὸς στρατοῦ μέ ἀστικὴ διεύθυνση (PLO) κι ἕνός μέ προλεταριακὴ διεύθυνση - πού θά μπορούσε νά γεννηθεῖ καὶ μέ τὴν ὀργανωτικὴ δουλειὰ τῶν κομμουνιστῶν ἀνάμεσα στοὺς ριζοσπαστικοποιημένους προλετάρους καὶ στοὺς ἀπογοητευμένους μαχητές - θά ὄξυνε γρήγορα τὴν κοινωνικὴ σύγκρουση (ὅπως σέ μικρὴ κλίμακα

φάνηκε στὸ Λίβανο τό 1976) καὶ θά μετέβαλλε κάθε ὑπολογισμὸ τῆς ἀστικῆς ἀποψῆς.

Γι' αὐτὴν τὴν προοπτικὴ πρέπει νά δουλέψουμε ἐμεῖς οἱ κομμουνιστές. Ἡ προϋπόθεση εἶναι ὅτι ξέρουμε νά κάνουμε δικὸ μας χωρὶς προϋποθέσεις, χωρὶς ψευτο-θεωρητικούς σοφισμούς, ὅπως καὶ χωρὶς συνθηκολόγηση μέ τὴν ἀστικὴ ἀποψη, τὸν ἔθνικὸ ἀχῶνα τῶν παλαιστινιακῶν κι ἀραβικῶν πληβείων μαζῶν καὶ προλεταρίων.

"Μία καταπιεσμένη τάξη πού δέν θά προσπα-
θοῦσε νά μάθει νά μεταχειρίζεται τά όπλα, πού
δέν θά προσπαθοῦσε νά τά άποκτήσει, θά άξιζε
νά έχει τή μεταχείριση ενός δούλου.

Δέν μπορούμε νά ξεχνάμε, έκτός κι άν γίνουμε
είρηνιστές καί όπορτουμιστές ότι ζούμε σέ
μιά κοινωνία διαιρεμένη σέ τάξεις, άπό τήν ό-
ποία δέν ξεφεύγει κανείς καί δέν μπορεί νά ξε-
φύγει κανείς μέ άλλο τρόπο παρά μόνο μέ τήν
ταξική πάλη καί μέ τήν άνατροπή τής κυρίαρχης
τάξης.

Σέ κάθε ταξική κοινωνία (...) ή τάξη τών κα-
ταπιεστών είναι όπλισμένη (...). Ό όπλισμός
τής άστικής τάξης ένάντια στό προλεταριάτο εί-
ναι ένα άπό τά πιό σημαντικά άξιοσημείωτα καί
βασικά γεγονότα τής σύγχρονης καπιταλιστικής
κοινωνίας. Τό δικό μας σύνθημα πρέπει νά εί-
ναι: νά όπλίσουμε τό προλεταριάτο για νά νι-
κήσουμε, νά άπαλοτριώσουμε καί νά άφοπλίσου-
με τήν άστική τάξη. Αύτή είναι ή μόνη δυνατή
τακτική για μία έπαναστατική τάξη, μία τακτι-
κή πού άπορρέει άπ' όλη τήν ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ Ε-
ΞΕΛΙΞΗ τού καπιταλιστικού μιλιταρισμού καί πού
έπιβάλλεται άπ' αύτήν τήν εξέλιξη. Μόνο ΜΕΤΑ
τόν άφοπλισμό τής άστικής τάξης τό προλεταριά-
το θά μπορέσει νά πετάξει στά παλιοσίδερα, χω-
ρίς νά προδώσει τόν παγκόσμιο ιστορικό ρόλο
του, όλα τά όπλα, καί δέν θά λησμονήσει, νά τό
κάνει, ΑΛΛΑ ΜΟΝΟ ΤΟΤΕ, ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΜΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩ-
ΣΗ ΠΡΙΝ".

"Ετσι έπαναλάμβανε σθεναρά ένάντια στό
ρεῦμα ό Λένιν τό 1916 (1) τό μαρξιστικό σύν-
θημα τού μετασχηματισμού τού ίμπεριαλιστικού
πολέμου σέ έμφύλιο πόλεμο σάν άπαραίτητη προϋ-
πόθεση μιάς ειρήνης πού δέν θά ήταν ένα άπλό
διάλειμμα μεταξύ δύο πολέμων, πού είναι άπο-
τέλεσμα τών αντίθέσεων ενός τρόπου παραγωγής,
πού, έχοντας πιά έξαντλήσει τόν προοδευτικό
ιστορικό ρόλο του, έπιβιώνει μόνο χάρη σέ πε-
ριοδικές καί όλο πιό βίαιες καταστροφές άνθρώ-
πων καί πραγμάτων.

Αύτή ή αντίληψη ύποστηριζόταν τόσο ένάν-
τια στους "σοσιαλ-ειρηνιστές" (έκφραση τής έ-
πύρροης τής άστικής τάξης σέ συγκεκριμένα
στρώματα προλεταρίων) πού ήταν οι συνήγοροι
μιάς "δημοκρατικής" ειρήνης καί μιάς μείωσης
τών έξοπλισμών σάν έγγυήσεις για μία μακριά
περίοδο ειρήνης, όσο κι ένάντια σέ μερικά τμή-
ματα τής άριστερας τών δυτικών σοσιαλ-δημοκρα-
τικών κομμάτων (έκφραση τής προοδευτικής μι-
κρο-αστικής τάξης), πού χρησιμοποιοῦσαν τό
σύνθημα τού γενικού άφοπλισμού, δηλαδή ζητούσαν άπλά
τήν κατάργηση τού μιλιταρισμού.

Αύτή ή αντίληψη ύποστηρίζεται καί σήμε-
ρα όπου, κάτω άπό τήν πίεση τής ώρίμανσης τών
προϋποθέσεων ενός νέου καί πιό καταστροφικού
ίμπεριαλιστικού πολέμου, επανέρχεται σέ πα-
γκόσμια κλίμακα ένα ειρηνιστικό κίνημα πού,
συχνά μέ τή μορφή τού "άριστερου" καί "προ-
λεταριακού", παίζει άντικειμενικά, όπως καί
τότε, τό ρόλο οδηγού τού προλεταριάτου στό κα-
τώφλι τής σύγκρουσης, χωρίς τά ταξικά του ό-
πλα κι άρα έτοιμου νά συνθηκολογήσει σι' όνο-
μα τής υπεράσπισης τής άπειλούμενης πατρίδας.

Σ' αύτά οι έπαναστάτες κομμουνιστές ά-

ΑΦΟΠΛΙΣΜΟΣ

ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΣΜΟΣ

παντοῦν ότι:

- Ό ίμπεριαλιστικός πόλεμος ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ Α-
ΠΟΦΕΥΧΘΕΙ ΜΕ ΤΗ ΜΟΝΗ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΟΤΙ ΤΟ ΠΡΟ-
ΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΘΑ ΣΤΡΕΨΕΙ ΤΑ ΟΠΛΑ ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ.

- ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ,
άλλά για τή μοναδική ειρήνη για τήν όποία τό
προλεταριάτο έχει συμφέρον νά παλεύει: έκείνη
πού άκολουθεϊ τήν κατάργηση τής κοινωνίας δε-
αιρεμένης σέ τάξεις. Για τούς κομμουνιστές ή
ΕΙΡΗΝΗ είναι ένας ΣΚΟΠΟΣ πού τοποθετείται στό
τέλος μιάς μακρας πορείας, ενός όδυνηρού όσο
καί άπαραίτητου ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ.

- ΟΙ ΚΟΙΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΦΟΠΛΙ-
ΣΜΟΥ, άλλά μόνο ΜΕΤΑ τόν άφοπλισμό τής ΑΣΤΙ-
ΚΗΣ ΤΑΞΗΣ στή διάρκεια τού ταξικού πολέμου,
"καί σέ καμμιά περίπτωση πριν".

Η τάση μας έχει ήδη πολλές φορές επανα-
λάβει αυτές τίς θέσεις άρχής. Καθήκον της μέ-
χρι σήμερα είναι - άλλά περισσότερο θά είναι
στό προσεχές μέλλον - νά ξαναεισαγάγει στήν
έργατική τάξη τό ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙ ΤΟΥ έπαναστατι-
κού κομμουνισμού, σέ συνθήκες βέβαια πιό δύ-
σκολες σήμερα μετά άπό 60 χρόνια άντεπανάστα-
σης. Βασίζεται όμως σέ μία σίγουρη διάγνωση
τής αντικειμενικής εξέλιξης τών αντίθέσεων τού
καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, πού θά ξα-
ναποθετήσουν στήν ήμερήσια διάταξη αύτής τής
δεκαετίας τό ιστορικό δίλλημα: ή ΙΜΠΕΡΙΑΛΙ-
ΣΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ - καί κατόπιν "δημοκρατική εέ-
ρήνη" σέ βάρος τών προλεταρίων - ή ΜΕΤΑΣΧΗ-
ΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ - στή φάση τής προετοιμασίας του
ή στή χειρότερη καί πιό πιθανή ύπόθεση στήν
ίδια τή διαδρομή του - ΣΕ ΕΜΦΥΛΙΟ ΠΟΛΕΜΟ.

Καπιταλισμός, Μιλιταρισμός, Όπορτουμισμός

Χαρακτηριστικό όλων τών κοινωνιών πού
είναι διαιρεμένες σέ τάξεις είναι ή ανάπτυξη
πολεμικής βιομηχανίας καί πολεμικού μηχανι-
σμού μέ σκοπό τήν υπεράσπιση τών συμφερόντων

τής άρχουσας τάξης, πού τά χαρακτηριστικά του
προσδιορίζονται άπό τήν αντικειμενική άνάπτυ-
ξη τού τρόπου παραγωγής.

Ακόμα και η λειτουργία, ο χαρακτήρας και η ανάπτυξη του милитарισμού στην ιμπεριαλιστική εποχή προέρχεται από αυτά τα χαρακτηριστικά (και από τις αντιθέσεις) ενός τρόπου παραγωγής που, αφού αναπτύξει στο μέγιστο τις παραγωγικές δυνάμεις, για να επιζηήσει είναι υποχρεωμένος να καταστρέψει περιοδικά ένα μέρος, έργο που προετοιμάζει από καιρό και στο οποίο το κεφάλαιο βρίσκει μεγάλο έδαφος για να ικανοποιήσει την άχόρταγη "πείνα για αξιοποίηση". (2).

Με τη δύση της "έποποιίας" του ελεύθερου και ειρηνικού ανταγωνισμού, που συχνά οι άστοχοι οικονομολόγοι κρατάνε ακόμα σαν πρότυπο όταν βέβαια χρησιμεύει για τη συγκυριαρχία των ιμπεριαλιστών ληστών πάνω στους ξεχρωμένους λαούς, ο "ένοπλος ανταγωνισμός" μεταξύ των παλιών συνενόχων, που προέρχεται από το γεγονός ότι είναι αδύνατο για κάθε έθνικό κεφάλαιο να συνεχίζει να απομυζεί κέρδη χωρίς να συγκρούεται με τις ίδιες ακριβώς αναγκαίες τες των κεφαλαίων άλλων χωρών, επέβαλλε σε όλους την ανάπτυξη μιας πολεμικής βιομηχανίας κι ενός πολεμικού μηχανισμού που αντέγραψαν τα χαρακτηριστικά του τρόπου παραγωγής, του οποίου ήταν συγχρόνως προϊόν και προϋπόθεση επιβίωσης, δηλ. γιγαντισμός και επιθετικότητα.

Επειδή δέ ο στρατιωτικός μηχανισμός είναι προϋπόθεση επιτυχίας, είτε στον οικονομικό πόλεμο, είτε σ' εκείνον για την εξασφάλιση της ύποταξης του έθνικού προλεταριάτου, επιβλήθηκε η αναγκαιότητα να εξασφαλιστεί αυτή η ύποταξη διαμέσου μιας αυξανόμενης στρατικοποίησης της ίδιας της κοινωνικής ζωής: οι δημοκρατίες θωρακίστηκαν, η πληροφόρηση τέθηκε κάτω από στενό έλεγχο και γτήν ανάγκη ήταν πάντα δυνατό να χρησιμοποιηθεί το καταστροφικό δυναμικό, σε άνδρες και μέσα, που έχει συσσωρευτεί για να εξασφαλιστεί η "έσωτερική τάξη". Έτσι η στρατικοποίηση έγινε ο άξονας της οικονομικής και κοινωνικής ζωής

στην ιμπεριαλιστική εποχή και μ' αυτόν το προλεταριάτο έπρεπε και θα πρέπει αναγκαστικά να λύσει τους λογαριασμούς του.

Είναι λοιπόν η αντικειμενική ανάπτυξη του καπιταλισμού που επιβάλλει στο προλεταριάτο σαν μοναδική λύση τον εμφύλιο πόλεμο (3). Κι είναι αυτή η ίδια η ανάπτυξη του καπιταλισμού που βάζει τις ύλικές προϋποθέσεις (έργατική άριστοκρατία), στην οποία η άστική τάξη προορίζει - και μέχρι ενός σημείου δεν μπορεί να μη προορίζει - ένα μικρό μέρος των υπερκερδών που προέρχονται από τις άποικιοκρατικές ληστείες. Έτσι αυτά τα στρώματα με τό να γίνουν συμμετοχοί της τύχης της έθνικής οικονομίας τοποθετούνται ενάντια στα άμεσα και στα γενικά ταξικά συμφέροντα των εργατών, λειτουργώντας μέσα στην έργατική τάξη - βάσει του όρισμού του Ένγκελς που ξαναχρησιμοποιήθηκε από τό Λένιν - σαν "έργατοαστικό κόμμα", σαν η "πέμπτη φάλαγγα" της άστικής τάξης. Τό ριζωμα στους κόλπους του προλεταριάτου όπορτουριστικών τάσεων είναι λοιπόν "τυπικό κι αναπόφευκτο σε όλα τα ιμπεριαλιστικά κράτη" (Λένιν).

Ενάντια στο "έργατο-αστικό κόμμα" ή Κομμουνιστική Άριστερά της Ιταλίας, ο Κάρλ Λήμπνεχτ, η Ρόζα Λούξμπουργκ έδωσαν ένα λυσσαλέο άγώνα. Άλλά κι ο άγώνας τους ενάντια στις "κεντρίστικες" τάσεις δεν ήταν λιγότερο λυσσαλέα. Αυτές οι τάσεις έκρουσαν τη σύμμαχία τους με τό "έργατο-αστικό κόμμα" πίσω από δημαγωγικά συνθήματα, τέτοια που να προκαλούν σύγχυση στις τάξεις των προλεταρίων, όπως η "δημοκρατική ειρήνη", ο "άφοπλισμός" κλπ. Σήμερα, όπως τότε, τό ξεσκέπασμα της άντεπαναστατικής έννοιας αυτών των λέξεων, σημαίνει άγώνα ενάντια στην έπιρροή που εξασκείται από την άστική τάξη πάνω στο προλεταριάτο όχι μόνο μέσα από τά "κινήματα γνώμης" και τά κόμματα άνοιχτά άστικά, αλλά ακόμα και μέσα από τά κόμματα που λέγονται "Έργατικά" ή "κομμουνιστικά".

Υπέρ-ιμπεριαλισμός και «Δημοκρατική» ειρήνη

Ήταν λοιπόν άπαραίτητη στους κεντρίστες μία "γενική θεωρία" που, άν και θα άρνιόταν όλη την ιστορική εξέλιξη πάνω στην οποία στηρίζεται η έπαναστατική προοπτική, θα δικαιολογούσε την άπάντησή της, χωρίς να έγκαταλείπει τη ψευδο-έπιστημονική φρασεολογία που θα της έδινε τουλάχιστον μία χροιά όρθοδοξίας. Έπρεπε δηλαδή να κρυφτούν τά πιό σημαντικά χαρακτηριστικά του ιμπεριαλισμού και να δωθει μία μυστικοποιημένη εικόνα που να δικαιολογεί τό ουσιαστικό περιεχόμενο της κεντρίστικης θεωρίας, δηλαδή τη συνεργασία μεταξύ των τάσεων, με δυό λόγια την ύποταξη του προλεταριάτου στην άστική τάξη. Έτσι στάγραπτά του Κάουτσκι, ο ιμπεριαλισμός γίνεται η "προτιμητέα" πολιτική των έξελιγμένων καπιταλιστικών χωρών, δηλαδή των βιομηχανικών, στην προσπάθειά τους να υποδολώσουν και να προσαρθήσουν τά "άγροτικά" κράτη, δηλαδή τά ύπανάπτυστα.

Νά λοιπόν που έγκαταλείπονται μονομιάς όλα τά χαρακτηριστικά του ιμπεριαλισμού. Ο ιμπεριαλισμός - όπως τό άποδεικνύει κι ο Λένιν - είναι η κυριαρχία του χρηματιστικού κεφαλαίου και είναι μία τάση για προσάρτηση όποιουδήποτε κράτους κι άρα συντελεί στην δξυση των αντιθέσεων μεταξύ των ίδιων των ιμπεριαλιστικών άστικών μητροπόλεων. Διαχωρίζοντας την πολιτική του ιμπεριαλισμού από την οικονομία του, ο

Κάουτσκι άνοιγε τό δρόμο στην άπατηλή προοπτική της πιθανότητας μιας "υπέρ-ιμπεριαλιστικής" πολιτικής στην οποία, έκτός της πάλης μεταξύ των χρηματιστικών κεφαλαίων, θα υπεισερχόταν η έκμετάλλευση άπό κοινού όλου του κόσμου από τό διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο. Αυτή η κατάσταση θα είχε σαν συνέπεια νέ μετριαζόντουσαν, ως τό σημείο να εξαφανιστούν σχεδόν δλοκληρωτικά, οι έμφυτοι ανταγωνισμοί στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής.

Γι' αυτόν τό σκοπό θα ήταν άποφασιστικό τό άποτέλεσμα του διεξαγόμενου πολέμου, τά δίδαγματα του οποίου θα μπορούσαν να έπιταχύνουν την ανάπτυξη των σπερμάτων του "υπέρ-ιμπεριαλισμού", που ήδη υπάρχουν από τη στιγμή που θα κατέληγε σε μία συμφωνία βασισμένη στο σεβασμό των ίσων δικαιωμάτων μεταξύ των έθνών, στο γενικό άφοπλισμό και σε μία διαρκή ειρήνη. Είναι άλήθεια ότι, μακροχρόνια, αυτή η όφηση θα έφερνε στην έργατική τάξη νέες καταστροφές ίσως χειρότερες από τις προηγούμενες, αλλά συγχρόνως ο "υπέρ-ιμπεριαλισμός" θα δημιούργουσε στην τροχιά του καπιταλισμού μία έποχή έλπίδων. Τελικά ο άποστάτης Κάουτσκι φυλαγόταν καλά ώστε να μην άπορρίψει άνοιχτά την προοπτική του μαρξισμού για την "καταστροφική" πορεία του καπιταλισμού και την έπαναστατική προοπτική που άπορρέει άλλά, άρνούμενος ότι ο ιμπεριαλισμός ήταν τό τελευταίο στάδιο του κα-

πιταλισμού, "τοποθετούσε" και τις δυο (τήν κα-
ταστροφική πορεία και την επαναστατική προο-
πτική) στο τέλος μιας "νέας φάσης", που άνα-
κάλυψε ο ίδιος διατυπωμένη έτσι ώστε να ανα-
βάλλει σ' ένα αύριο που δεν προοριζόταν ποτέ
να γίνει σήμερα τή "νομιμότητα" της επαναστα-
τικής προοπτικής.

Βρίσκοντας στον "υπερ-ιμπεριαλισμό" και
στή "δημοκρατική ειρήνη" (άλλά και στον άφο-
πλισμό που είναι ο δρόμος για να φτάσουμε σ'

αυτήν) ένα γιατρικό για τις άρρώστειες του
καπιταλισμού, η δουλειά των σοσιαλιστικών
κομμάτων ήταν πλέον να κάνουν αυτά τα συνθή-
ματα τή γενική αρχή της πολιτικής τους με
σκοπό να ευνόησουν τήν ώριμανση των άπαραί-
τητων προϋποθέσεων για τόν έρχομό της "νέας
έποχής". Γεννιόταν έτσι τό τέρας του συνθη-
κολόγου "σοσιαλ-είρηνισμοῦ" και ένάντια σ'
αυτήν ξεσηκώθηκαν τά όπλα της μαρξιστικής
κριτικής.

Πόλεμος και ειρήνη

"Έπρεπε λοιπόν, πρώτ' άπ' όλα, να καταγγελ-
θει τό σύνολο της θεωρίας του "υπερ-ιμπερια-
λισμοῦ". Αυτή, γράφει ο Λένιν, : "ανάγεται σ'
αυτό και μόνο σ' αυτό: μέ τήν έλπίδα μιας νέας
ειρηνικής έποχής του καπιταλισμοῦ ο Κάουτσκι
δικαιολογεί τήν ένωση των όμπορτουμιστών και
των έπίσημων σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων μέ
τήν άστική τάξη και τήν άπάρνησή τους της έ-
παναστατικής ταχτικής (δηλαδή της προλεταρια-
κής) στή σημερινή θυελλώδη έποχή" (4).

Πράγματι ή αντίθεση μεταξύ ειρήνης και
πολέμου μέ τήν έννοια των αντίθετων πολιτι-
κών έπιλογών, μεταξύ των όποιων ο καπιταλι-
σμός θά μπορούσε "νά διαλέξει" ήταν τελείως
ψεύτικη: "Ο πόλεμος, συνεχίζει ο Λένιν, εί-
ναι ή συνέχιση μέ βίαια μέσα, της πολιτικής
πού οι (κυρίαρχες τάξεις των έμπόλεμων δυνάμεων
χρησιμοποιούσανε πολύ πριν άπό τήν αρχή των
έχθροπραξιών. Η ειρήνη είναι ή συνέχιση της
ίδιαις πολιτικής, λαμβάνοντας ύπόψη τις άλλα-
γές πού έπήλθαν μετά τις στρατιωτικές έπιχει-
ρήσεις, στις σχέσεις των αντιπάλων δυνάμεων.
Ο πόλεμος σάν τέτοιος, δέν αλλάζει τήν κα-
τεύθυνση πού έτεινε στήν εξέλιξη της ή πολι-
τική πριν άπό τόν πόλεμο: αυτός δέν κάνει τί-
ποτε άλλο παρά να συντομεύει αυτήν τήν εξέ-
λιξη (...). Αυτός ο πόλεμος συνεχίζει τήν υπε-
ρφώριμη αντιδραστική πολιτική της άστικής τά-
ξης πού έγδυσε τόν κόσμο, κυρίευε τις άποκί-
τες κλπ. Αυτός ο πόλεμος πού στηρίζεται στο έ-
πίπεδο των άστικών σχέσεων, (...), δέν μπο-
ρεί να φέρει καμμία δημοκρατική "πρόοδο" αλλά
μονάχα τό δυνάμωμα και τό ξάπλωμα γενικά ό-
λων των μορφών καταπίεσης, και είδικά έθνι-
κών, όποιο και νάναι τό άποτέλεσμα του πολέ-
μου. Αυτό ο πόλεμος έπιταχύνει τήν εξέλιξη μό-
νο πρós τήν σοσιαλιστική επανάσταση" (5).

"Όποιος κρύβει στους προλετάριους ότι ό-
ποιαδήποτε "δημοκρατική" ειρήνη, άν δέν εί-
ναι ή τελευταία πράξη του άγώνα ένάντια στήν
άστική τάξη, μπορεί νάναι μονάχα ή συνέχιση -
μέ διαφορετικές μορφές - της πολιτικής των
ληστειών πού άν και έκδηλώθηκαν άπροκάλυπτα
μέ τήν έκρηξη του πολέμου δέν παύουν να εί-
ναι ένα ίδιαίτερο χαρακτηριστικό όλης της πα-
ρακμάζουσας φάσης του καπιταλισμοῦ, δέν κά-
νει παρά να ξεγελάει τόν έαυτό του παίρνων -
τας για "σοσιαλιστικό είρηνισμό" αυτό πού
στήν πραγματικότητα είναι τό πρόγραμμα του
μικρο-αστικού όμπορτουμισμοῦ. Δέν του άπομέ-
νει, λοιπόν, παρά να κάνει ένα βήμα για να
πλησιάσει τή θέση των σοσιαλ-σωβινιστών και
τήν κατάλληλη στιγμή τό κάνει άνεπανόρθωτα:

"Η λογική αυτής της εξέλιξης είναι πολύ
άπλη, γράφει ο Ζηνόβιεφ στο "Είρηνισμός και
σοσιαλισμός": έμεεις είμαστε είρηνιστές, ή ί-
δέα της ειρήνης είναι τό κεντρικό σημεῖο του
προγράμματός μας. Άλλά από τή στιγμή πού ο
είρηνισμός δέν έχει ακόμα αρκετά βαθιά ριζώ-

σει στις μάζες, από τή στιγμή πού ή ιδέα της
ειρήνης είναι ακόμα αδύναμη, τί μας άπομένει
άν όχι να υπερασπιστεί ο καθένας τήν πατρίδα
του; Βέβαια αυτή ή άπόφαση δέν μπορεί να παρ-
θει παρά προσωρινά και μέ "κρούα τήν καρδιά".
Βέβαια μετά τόν πόλεμο θά πρέπει, να υίοθε-
τηθει σάν "κεντρικό σημεῖο" της προπαγάνδας
μέ ή ιδέα της ειρήνης. Άλλά πρós τό παρόν,
πρέπει να υπερασπίσουμε τήν πατρίδα. Δέν ύ-
πάρχει άλλη διεξοδος. Καί για τους σοσιαλι-
στές (...) πού δέν βλέπουν πώς οι ίμπεριαλι-
στικοί πόλεμοι μπορούν, πράγματι να μετασχι-
ματιστούν σε έμφύλιο πόλεμο, δέν υπάρχουν πραγ-
ματικά άλλη διεξοδος. Άπό τόν είρηνισμό στο
σοσιαλ-σωβινισμό, κι από τό σοσιαλ-σωβινισμό
σε ένα καινούργιο είρηνιστικό κήρυγμα αυτός
είναι ο φαῦλος κύκλος, αυτή είναι ή παγίδα,
πού μέσα παλεύει μάταια ή σκέψη των όμπορτου-
μιστών και των μαρξιστών του "κέντρου" (...)

Η συμφορά δέν είναι ότι έμεεις δέν δια-
κηρύξαμε αρκετά τήν ιδέα της ειρήνης πριν άπό
τόν πόλεμο. Είναι ότι δέν διακηρύξαμε ούτε
πολύ, ούτε αρκετά σοβαρά τήν ιδέα της ταξι-
κής πάλης, του έμφύλιου πολέμου (...).

ΕΣΕΙΣ ΛΕΤΕ ΟΤΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΘΑ ΓΙΝΕΙ
ΕΝΑΣ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΙΡΗΝΙΣΜΟΣ Η
ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΙΑ (...) ΕΜΕΙΣ
ΣΑΣ ΛΕΜΕ: Η Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΟΡ-
ΓΑΝΩΜΕΝΟΣ ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ, Η
ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΑΡΞΕΙ"

Και άλλου (6) ο Ζηνόβιεφ γελοιοποιεί ό-
ποιον προτρέπει τό προλεταριάτο να διεκδικεί
τήν "ειρήνη μέ κάθε θυσία":

"Οι σοσιαλδημοκράτες είχαν προβλέψει αυ-
τόν τόν πόλεμο. Κι αυτός ο πόλεμος δέν εί-
ναι ο τελευταίος. Αυτός άνοίγει μια έποχή νέ-
ων πολέμων, έκτός κι άν τό διεθνές προλετα-
ριάτο δέν θά ξέρει να βάλλει στήν ήμερήσια
διάταξη τόν έμφύλιο πόλεμο (...). Πώς θά άπο-
τρέψουμε τις όλέθριες συνέπειες του πρώτου
και μεγάλου ίμπεριαλιστικού πολέμου; Πώς θά
ένεργήσουμε; Άπαιτώντας, στή διάρκεια του
πολέμου, τήν ειρήνη; Καί όταν, μετά από μια
ανάπαυλα ξεσπάσει ένας νέος ίμπεριαλιστι-
κός πόλεμος, φωνάζοντας πάλι: ειρήνη πάση θυ-
σία; Καί έτσι έπ' άπειρο; Κάθε πόλεμος-άκόμα
και ίμπεριαλιστικός - πρέπει γρήγορα ή άργά
να τελειώνει μέ μια ειρήνη και, πράγματι, άν
δέν βρούμε στο όπλοστάσιο του προλεταριάτου
παρά μια λέξη, τήν ειρήνη, όλα αυτά πού έμεεις
λέμε δέν θάταν παρά ένα παραμυθί πού δέν εί-
ναι ούτε στον ούρανό, ούτε στή γή.

Οι ίμπεριαλιστικές άστικές τάξεις και οι
δυναστικές κλίκες προκαλούν τόν πόλεμο. Ο πό-
λεμος μας φέρνει τις πιό άμεις καταστροφές.
Όστόσο, δέν ξέρουμε να άπαιτούμε άλλο παρά
"τήν ειρήνη πάση θυσία". Όταν αυτό άντιστοι-
χεί στο συμφέρον της άρχουσας τάξης, ο πόλε-

μος σταματά και γίνεται ειρήνη. Και πάλι, κάποτε, ένας καινούργιος πόλεμος κηρύσσεται κι -εμείς "τίς τρώμε". Και η τρομακτική ιστορία ξαναρχίζει".

"Αλλά, υποστηρίζουν οι κεντριστές, τό σύνθημα της ειρήνης είναι πιό προσιτό στις μάζες. Αυτό είναι τό μόνιμο τέχνασμα τών άπορτουρισμών πού, για να δικαιολογηθούν, κρύβονται πίσω από τή "λαϊκή" θέληση και τίς "άμεσες" άπαιτήσεις τών μαζών:

"Άς τό δεχτούμε ώστόσο (7)! Άλλά από πότε η έπαναστατική σοσιαλδημοκρατία υίοθε - τεί συνθήματα πιό "εύκολα κατανοητά;".

"Η σοσιαλδημοκρατία δέν πρέπει βέβαια να άγνοεί τό κίνημα πού διαμορφώνεται για να βάλει τέλος στόν πόλεμο, αυτή πρέπει να χρησιμοποιήσει (...) τήν άξαναόμενη αντίθεση πού προκαλεί τό ιμπεριαλιστικό μακελλειό του 1914-15. Πρέπει αυτή η ιδέα να άφυπνήσει αυτήν τήν αντίθεση και να σπείρει τό μίσος για όσους είναι υπεύθυνοι της σφαγής (...). Οι σοσιαλδημοκράτες παίρνουν, άκόμα, μέρος σε διαδήλωση για τήν ειρήνη. Άλλά αυτοί θα έχουν να σάς πουν τή δικιά τους γνώμη, και από τήν άπλή έπιθυμία τών μαζών για ειρήνη, αυτοί θα καλέσουν για τήν έπαναστατική πάλη. Αυτοί θα καταγγείλουν τούς μικροαστούς του ειρηνισμού - είτε εκείνους του άστικού στρατοπέδου, είτε εκείνους του στρατοπέδου τών ψευτο-σοσιαλιστών - πού άποκοιμίζουν τίς μάζες με τό να τίς υπόσχονται μια "δημοκρατική" ειρήνη χωρίς έπαναστατική δράση (...).

Τό "σύνθημα" της ειρήνης δέν έχει σαν τέτοιο άπόλυτα τίποτε τό έπαναστατικό. Αυτό παίρνει έναν έπαναστατικό χαρακτήρα από τή στιγμή πού προστίθεται στην έπιχειρηματολογία μας για μια ταχτική έπαναστατικής πάλης, όταν συνοδεύεται από ένα κάλεσμα για επανά-

σταση, από μια έπαναστατική διαμαρτυρία ενάντια στην κυβέρνηση της χώρας πού είναι πολίτες, ενάντια στους ιμπεριαλιστές της χώρας πού άνήκουν.

Οι κεντριστές άλα -Κάουτσκι, παίζουν λοιπόν αντικειμενικά έναν παρηγορητικό ρόλο άπέναντι στο προλεταριάτο, αντί να τό προτρέπουν στην επανάσταση. Και η ένότητα αρχής μεταξύ αυτών και τών σοσιαλ-ειρηνιστών βρίσκεται στο γεγονός ότι και οι μόν και οι δε υπηρετούν συνειδητά τόν ιμπεριαλισμό: οι μόν καλλωπίζοντας τόν ιμπεριαλιστικό πόλεμο με τήν "άμυνα της πατρίδας", οι δε στολίζουν με φράσεις τή "δημοκρατική ειρήνη" και τήν ιμπεριαλιστική ειρήνη πού προετοιμάζεται.

"Κι όποιος υπόσχεται στους λαούς μια "δημοκρατική" ειρήνη χωρίς να προπαγανδίζει, αγχρώνως, τή σοσιαλιστική επανάσταση και άπαρνούμενος τήν πάλη - ήδη σε καιρό πολέμου - για τήν πραγματοποίησή της, κοροϊδεύει τό προλεταριάτο" (8).

Ξαναπαίρνοντας έτσι τίς βάσεις της μαρξιστικής κριτικής για κάθε δακρύβρεχτο ειρηνισμό, προπάντων δε όταν αυτός έχει "προλεταριακή" βάση μπορούμε να περάσουμε στην κριτική του συνθήματος του "άφοπλισμού", άνακινούμενο τότε από τούς κεντριστές σαν άπαραίτητο συμπλήρωμα μιας "δημοκρατικής" ειρήνης κάτω από τό ζώδιο του "υπερ-ιμπεριαλισμού" και σήμερα από τά "κομμουνιστικά" κόμματα σταλινικής προέλευσης και τών άριστερών τους συνοδοιπόρων, χωρίς να ξεχνάμε ότι σ' αυτό τό σύνθημα υπήρξαν κάποιες έυαισθησίες από μερικά τμήματα της σοσιαλ-δημοκρατικής άριστερας, πού κατέληξαν αντικειμενικά να συγκλίνουν με τίς ειρηνιστικές θέσεις του Κάουτσκι, πού αυτοί οι ίδιοι κατακρίνουν!

Τό σύνθημα του άφοπλισμού

Είδαμε ότι τό "ειρηνιστικό ιδεώδες" στην άνοικτά άστική έκδοχή του όπως και στη δθθεν "σοσιαλιστική" δέν αναφέρεται σε μια κοινωνία, όπου χάθηκαν οι μορφές ιδιωτικής οίκειοποίησης του κοινωνικού προϊόντος πού, έρχόμενες σε σύγκρουση με τίς συνθήκες παραγωγής, είναι ή ατία τών δραματικών έμφυτων αντιφάσεων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και πού μεταφράζονται στην πάλη του κάθε ιμπεριαλισμού ενάντια σ' όλους τούς άλλους, και όλων μαζύ-σ' αυτό βέβαια είναι σύμμαχοι! - ενάντια στο προλεταριάτο.

Άντίθετα, αυτό πού η ειρηνιστική προπαγάνδα προσπαθεί να βάλει στα κεφάλια τών προλεταριών είναι η είδυλιακή αντίληψη μιας κοινωνίας όπου, άν και εξακολουθεί να στηρίζεται στις καπιταλιστικές μορφές οίκειοποίησης, πετυχαίνει να πατάξει τή βία, πού δέν είναι όμως παρά τό προϊόν αυτών τών καπιταλιστικών μορφών, μια βία πού ο τρόπος έξωτερίκευσής της είναι άδιάρρηκτα συνδεδεμένος με τήν αντικειμενική εξέλιξη του καπιταλισμού. Και η ζημιά πού κάνει η ειρηνιστική αντίληψη δέν μετριέται τόσο με τήν άπήχηση και τήν έπιρροή πού έχει στις προλεταριακές μάζες, όσο με τά εμπόδια πού βάζει στη συγκεκριμένη επαναστατική προετοιμασία του προλεταριάτου. Μ' αυτήν τήν έννοια τό "ειρηνιστικό ιδεώδες" σαν έκφραση τών αυταπατών τών μικροαστών ότι μπορούν δηλαδή να συνεχίζονται έπ' άπειρο να άπολαμβάνουν μια σειρά προνομίων - πραγματικών ή υποτιθέμενων - χωρίς να άμφισβητείται η αντικειμενική εξέλιξη του

μηχανισμού άπ' όπου προέρχονται, συνέβαλλε στο να μη θίγεται η ουσία του καπιταλισμού, ήδη σε άποσύνθεση, αλλά να αναζητούνται τρόποι θεραπείας από τίς άρρώστειες του.

Ο "ειρηνιστικός ιδεαλισμός" -τέλος-στη "σοσιαλιστική" του έκδοχή, συνοδεύεται από τήν αντίληψη ενός "σοσιαλισμού" όπου θα υπάρχει άκόμα η μισωτή εργασία, η άγορά, τό νόμισμα. Ένός "σοσιαλισμού" ταυτισμένου με μια μυθική φάση, όπου θάχουν έπιτέλους ώριμάσει τά σπέρματα της "τέλειας δημοκρατίας", σπέρματα πού άβηρεπε να σπείρει με άγάπη τό προλεταριάτο σε συνεργασία με τούς προοδευτικούς τομείς της μπουρζουαζίας ενάντια στις έπιθέσεις τών "όπισθοδρομικών" τομέων της.

Η προδοσία πού έτσι διαπράχτηκε άπέναντι στο προλεταριάτο στηρίζεται στην άγκιτάτσια διεκδικήσεων πού, βασιζόμενες σε γενικά παραδεκτές άνάγκες, όχι μόνο βρίσκουν υποστήριξη στα μικρομεσαία άστικά στρώματα, αλλά πετυχαίνουν να ριζώσουν άκόμα και σε μερικά στρώματα του ίδιου του προλεταριάτου και όπωσδήποτε δημιουργούν σύγχυση στις γραμμές του, κι αυτό όσο περισσότερο πυκνώνουν τά σύννεφα πού προαναγγέλουν τό πλίσιασμα της ιμπεριαλιστικής θύελλας. Ιδιαίτερα επικίνδυνη είναι η ειρηνιστική λαχτάρα πού νομίζει ότι θα μπορούσε-μονάχα με τή "θέληση" - να φτάνει σε μια συμφωνία μείωσης τών έξοπλισμών, σαν έγγύηση μιας "διαρκούς δημοκρατικής" ειρήνης.

Αυτό βέβαια δέν είναι ένα "νέο" σύνθημα, ούτε έχει σήμερα μεγαλύτερες πιθανότητες πραγ-

ματοποίησης από χτές. Αντίθετα ή ίδια ή αντικειμενική ανάπτυξη του καπιταλισμού απέδειξε την άπατηλότητα της. Άλλα 60 χρόνια άντεπανάσταση - δηλαδή ύποταξης του προλεταριάτου στα συμφέροντα της άστικής του τάξης, έξασφαλισμένης είτε με τό δημοκρατικό καί ειρηνι-

στικό όπιο, είτε με την αίσχρή πατριωτική καί άντιστατική πρακτική - μάς έπιβάλλουν νά επανασυνδέσουμε τό κόκκινο νήμα της μαρξιστικής κριτικής ένάντια σ' όποιοι από δεξιά ή από άριστερά προπαγανδίζει τόν "άφοπλισμό".

Θά άρχίσουμε λοιπόν αναδημοσιεύοντας μερικές σελλίδες πολιτικής πολεμικής του Λένιν ένάντια στους όπαδούς του "άφοπλισμού", αναβάλλοντας για ένα άλλο άρθρο τήν έξέταση του τρόπου πού διοχετεύεται σήμερα στο προλεταριάτο τό δηλητήριο του "ειρηνισμού" καί του "άφοπλισμού" καί από ποιούς συγκεκριμένα.

Είδαμε, προηγουμένα, πώς ό Κάουτσκι χειροκροτιόταν όταν αναφερόταν στην πραγματοποίηση μιας "ύπερ-ιμπεριαλιστικής" φάσης, όπου οί άντιφάσεις του καπιταλισμού θά μειωνόντουσαν καί, πιδ ειδικά, έξαιτίας του δυναμώματος των διεθνών δεσμών μεταξύ των διάφορων ιμπεριαλιστών, πράγμα πού θά μπορούσε νά εύνοήσει όχι μόνο μία "δημοκρατική" ειρήνη, αλλά έπισης καί τή σύναψη συμφωνιών για τή μείωση των έξοπλισμών.

Ό Λένιν γελοιοποιεί τήν αντίληψη ότι μία ένταση των σχέσεων μεταξύ των ιμπεριαλιστών ληστών, πού είναι μία μή συγκυριακή τάση του καπιταλισμού, θά μπορούσε νά οδηγήσει σε "ποιοτικές" άλλαγές στην έξωτερική - καί, έσωτερική-πολιτική σε καθένα άπ' αυτούς (ό άφοπλισμός θάταν π.χ. μία άπτή άπόδειξη):

"Άλλά γιατί από αυτήν (τή τάση) πρέπει νά άπορρέει ή τάση για άφοπλισμό κι όχι για έξοπλισμό, όπως έχει γίνει μέχρι τώρα; (...). Οί διασυνδέσεις του χρηματιστικού κεφαλαίου σ' αυτόν τόν τομέα είναι πολύ μεγάλες καί αύξάνουν συνεχώς. Τά γερμανικά κεφάλαια συμμετέχουν στις δουλειές των άγγλικών εταιριών, οί άγγλικές εταιρείες κατασκευάζουν ύποβρύχια για τήν Αυστρία, κλπ. Τό κεφάλαιο, διασταυρούμενο διεθνώς κάνει έξαιρετες δουλειές με τους έξοπλισμούς καί τους πολέμους. Τό νά συμπεραίνει κανείς από τήν ένωση κι από τή διασταύρωση των διαφορετικών έθνικών κεφαλαίων σ' ένα μοναδικό, τήν οικονομική τάση για άφοπλισμό σημαίνει τήν αντικατάσταση της πραγματικής δξυνσης των ταξικών αντιφάσεων με τό μικροαστικό εύρεβή πόθο άυβλυνσης αυτών των αντιφάσεων" (9).

Τό κεφάλαιο, λοιπόν, στην αναζήτηση αξιοποίησης του δεν μπορεί νά σεβαστεί έθνικά σύνορα, πού τό προστάτεψαν στα πρώτα βήματά του, αλλά πλησιάζει ακόμα καί τομείς πού προορίζονται νά παράγουν εργασία θανάτου πού θά χρησιμοποιηθούν ένάντια στο προλεταριάτο, πού καλείται νά άφαιμαχθεί για τήν υπεράσπιση αυτών καί ιερών συνόρων. Κι αυτό όχι μόνο σε καιρό ειρήνης, αλλά ακόμα καί σε καιρό πολέμου. Μία έντατικοποίηση της "οικονομικής συνεργασίας" μεταξύ ιμπεριαλιστών έχει έννοια μονάχα αν οδηγεί σε νέες εύκαιρες άπόσπασης υπεραξίας. Καί ό τομέας των έξοπλισμών είναι ένας τομέας πού στην ιμπεριαλιστική φάση του καπιταλισμού, στην ειρήνη όπως καί στον πόλεμο, δεν γνωρίζει "ταμείο άνεργίας".

Άπό τήν άλλη πλευρά κάτι πρέπει νά ύποσχεθούν στις μάζες έξαγριωμένες από τόν πόλεμο καί τήν άκρίβεια:

"γιατί νά μήν ύποσχεθούν (καί νά πραγματοποιήσουν μερικά) μία "μείωση των έξοπλισμών"; Ό πόλεμος λοιπόν, είναι ένας "κλάδος της βιομηχανίας, πού μοιάζει πολύ με τή δασοκομία:

χρειάζονται δεκαετίες πριν δει κανείς, τά δέντρα νά γίνονται αρκετά μεγάλα (...), με δυό λόγια, προτού νά ύπάρξει έπάρκεια "κρέατος για κανόνια αρκετά σιτεμένου. Καί σε μερικές δεκαετίες, έλπίζεται, νά αναδειχθούν από τίς γραμμές της ένωμένης" σοσιαλδημοκρατίας, νέοι Πλεχάνωφ, νέα Σάϊντεμαν, νέοι γλυκεϊς συμφιλιωτές όπως ό Κάουτσκι" (10).

Αυτό πού ό Λένιν δεν μπόρεσε νά προβλέψει ήταν ότι οί νέοι καί ακόμα πιδ αίσχροί "συμφιλιωτές" θά παρακινούσαν τό προλεταριάτο νά σφαιρασθεϊ στο όνομα της υπεράσπισης μιας "σοσιαλιστικής πατρίδας" πού, λίγο πριν από τήν έναρξη της σύγκρουσης, μπόρεσε νά έξοντώσει όλη τήν παλιά μπολσεβίκικη φρουρά.

Άμβλυνόταν, τέλος, ή συνηθισμένη έπιχειρηματολογία των όππορτουμιστών κάθε έποχής καί κάθε "κλίματος":

"Είναι έξω από κάθε άμφιβολία καί δεν ύπάρχει ανάγκη νά άποδειχθεί ότι ύπάρχουν στρώματα πού πραγματικά ένδιαφέρονται για τή διεθνή ειρήνη καί τόν άφοπλισμό. Τά συμφέροντα πού δένουν τους μικρο-αστούς, τους μικρο-αγρότες κι ακόμα πολλούς καπιταλιστές καί διανοούμενους με τόν ιμπεριαλισμό είναι λιγώτερο ίσχυρά από τίς ζημιές, πού αυτά τά στρώματα παθαίνουν έξαιτίας του πολέμου καί των έξοπλισμών" (11). Κρυβόταν έτσι τό ύλικό γεγονός της συμμετοχής των μικρο-αστικών στρωμάτων στην πολιτική της έθνικής άστικής τάξης, προορισμένο από μία άντικειμενική σύγκλιση συμφερόντων, με τό νά παίρνονται για χρυσάφι τά ειρηνικά κλαψουρίσματά τους. Στην πραγματικότητα στο μόρσασμα του κόσμου σε περιοχές έπιρροής με βάση κριτήρια ύπαγορευμένα από τους νέους συσχετισμούς δυνάμεων πού δημιουργήθηκαν στή διάρκεια του πολέμου, πού θά σήμαιναν τή δύση ή τό άποδυνάμωμα μερικών ιμπεριαλιστικών κρατών σε όφελος άλλων, ένδιαφερόντουςαν όλες οί κυρίαρχες τάξεις όλων των ιμπεριαλιστικών χωρών:

"Όστε λοιπόν, όταν ή ένοπλη πάλη για τά πρόνομια από μεγάλη δύναμη έγινε μία πραγματικότητα, ό Κάουτσκι αρχίζει νά πείθει τους καπιταλιστές καί τους μικροαστούς ότι ό πόλεμος είναι κάτι τό φοικτό ενώ ό άφοπλισμός είναι κάτι τό καλό, με τόν ίδιο τρόπο καί με τά ίδια άποτελέσματα πού ό παπας από τόν άμβωνα πείθει τους καπιταλιστές ότι ή άγάπη του πλησίον είναι θέληση θεού, ότι αυτή είναι μία ύπόκλιση της ψυχής καί ό ήθικός νόμος του πολιτισμού. Αυτό πού ό Κάουτσκι άποκαλεί οικονομική τάση προς τόν "ύπερ-ιμπεριαλισμό" δεν είναι διαφορετικό, στην πραγματικότητα, από τήν μικροαστική πρόσκληση νά μή κάνει κακό, άπευθυνόμενη στους χρηματιστές" (12).

Δεν έλλειψε έξάλλου αυτός πού ύποστήριζε ότι ή επαναστατική σοσιαλ-δημοκρατία έπρεπε νά άγκιτάρει σαν άμεσο προγραμματικό σημεϊο τό σύνθημα της κατάργησης των έξοπλισμών καί του μιλιταρισμού. Σε σύγκριση με τους δηλωμένους σοσιαλ-ειρηνιστές, αυτά τά τμήματα της εύρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας ύποστήριξαν, λοιπόν, ένα σύνθημα φαινομενικά πιδ "ριζοσπαστικόν" όλ-

λά μόνο φαινομενικά. 'Ακόμα και αυτοί, εξέτα-
λου, αποφεύγοντας το ζήτημα της ανάγκαιότη-
τας του εμφύλιου πολέμου σάν απαραίτητη προ-
ϋπόθεση για το διαλεκτικό ξεπέρασμα του υπάρ-
χοντος τρόπου παραγωγής αναδιπλώνοντουσαν σ'
έναν πιο καλυμμένο - και για αυτό πιο επικίνδυ-
νο - ειρηνισμό:

"'Ο άφοπλισμός είναι το ιδανικό του σοσια-
λισμού: στη σοσιαλιστική κοινωνία δεν θα ύ-
πάρχουν πλέον πόλεμοι, έτσι σ' αυτήν θα πραγ-
ματοποιηθεί ο άφοπλισμός. 'Αλλά δεν υπάρχει
ένας σοσιαλιστής που ελπίζει να πραγματοποιή-
σει το σοσιαλισμό χωρίς τη σοσιαλιστική έ-
πανάσταση και τη δικτατορία του προλεταριά-
του. 'Η βία, στον εικόσοτ αιώνα, όπως εξέτα-
λου γενικά στην εποχή του πολιτισμού δεν εί-
ναι μία γροθιά ή το ρόπαλο, αλλά ο στρατός.
'Η ένσωμάτωση του "άφοπλισμού" στο πρόγραμμα
σημαίνει δήλωση αντίθεσης στη χρήση όπλων (...).
Τό κύριο ελάττωμα των διεκδικήσεων για άφο-
πλισμό είναι ότι σ' αυτές αποφεύγονται όλα τα
συγκεκριμένα ζητήματα της επανάστασης. 'Εκτός
κι αν οι παρακλινητές του άφοπλισμού προτείνουν
έναν έντελώς ανέκδοτο τύπο επανάστασης, την
παθητική επανάσταση!" (13). Χωρίς την αντιμε-
τώπιση των συγκεκριμένων ζητημάτων της επα-
νάστασης - προετοιμασία και οργάνωση του προ-
λεταριάτου κάτω από την καθοδήγηση του επανα-
στατικού κόμματος για την εγκαθίδρυση της δι-
κτατορίας του - αυτοί γινόντουσαν ένα με τους
κεντριστές και τους δηλωμένους όπορτουμιστές
από τους οποίους κρατούσαν τις άποψεις: δη-
λαδή να άφοπλίσουν το προλεταριάτο.

'Η θεωρητική βάση της αντίληψης του "άφοπλι-
σμού" ξεκίνησε από την πεποίθηση - όχι πάντα
σαφή - ότι στην εποχή του ιμπεριαλισμού οι σο-
σιαλιστές ήταν αντίθετοι σε όλους τους πολέ-
μους, γιατί ήταν αναγκαστικά αντιδραστικοί. Σ'
αυτό τό λάθος έπεσε κι ή Λούξεμπουργκ, (απ' ο-
που όμως ποτέ δεν συμπέρανε την άπάντηση κάθε
επαναστατικής προοπτικής), στην όποια ό Λένιν
άπέδειξε (14) πως μία παρόμοια θέση ένοιγε τις
πόρτες στις θεωρίες περί "άφοπλισμού":

"Οί σοσιαλιστές, μόνο αν σταματήσουν να εί-
ναι σοσιαλιστές, μπορούν να είναι αντίθετοι σε
κάθε πόλεμο". Τουλάχιστον τέσσερις, λέει ό Λέν-
νιν, είναι οι τύποι πολέμου που οι σοσιαλιστές
πρέπει να είναι υπέρ: οί δημοκρατικοί πόλεμοι,
όχι αδύνατοι τουλάχιστον στην εποχή που αυτός
έγραφε, οί αποικιακές εξέγέρσεις, οί εμφύλιοι
πόλεμοι του προλεταριάτου ενάντια στην άστική
τάξη, οί νικηφόροι πόλεμοι της επανάστασης που
έχει επικρατήσει σε μία χώρα ενάντια στα κα-
πιταλιστικά Κράτη.

Δέν έχει λοιπόν έννοια να αντιπαραθέσει κα-
νείς στην όπορτουμιστική πολιτική θορυβώδεις
διακηρύξεις αντίθεσης σ' όλους τους πολέμους,
όχι μόνο γιατί σύμφωνα με τη μαρξιστική θεω-
ρία αυτό είναι λαθεμένο, αλλά ακόμα γιατί οι
όπορτουμιστές κατόρθωσαν να συμφωνήσουν στις
γενικές διακηρύξεις, για να άποδείξουν μετά
ότι σ' εκείνη τη συγκεκριμένη περίπτωση ήταν
ανάγκαιο λόγω "ειδικών" συνθηκών να τις ποδο-
πατήσουν:

"Τό να πεϊ κανείς ότι στον παρόντα ιμπεριαλι-
στικό πόλεμο ή υπεράσπιση της πατρίδας είναι
μονάχα μία αντιδραστική άστική άπάτη είναι πο-
λύ πιο σωστό θεωρητικά και πάρα πολύ πιο ση-
μαντικό στο πρακτικό έπίπεδο παρά να διατυπώ-
νεται μία "γενική" θέση ενάντια σε "όποιαδή-
ποτε" υπεράσπιση της πατρίδας. Αυτή ή θέση εί-
ναι λαθεμένη και δέν "πλήττει" τόν άμεσο έχ-
θρό των εργατών στο έσωτερικό των εργατικών
κομμάτων, τόν όπορτουμισμό".

'Η αντικειμενική σημασία του άφοπλισμού σάν
ιδέα δημιουργημένη από μία συγκεκριμένη κοι-

νωνική κατάσταση που, εξέταλου, έπενεργεί σ' αυ-
τήν, έπρεπε λοιπόν να αναζητηθεί στις συνθη-
κες ζωής, ειδικά ήσυχες, μερικώς μικρών κρα-
τών, που σώθηκαν μέχρι τότε από τη θύελλα του
πολέμου και που έχουν συμφέρον να βρίσκονται μα-
κριά απ' αυτόν:

"'Η ποταπή τάση των μικρών Κρατών να παρα-
μένουν στο περιθώριο, ή έπιθυμία των μικρα-
στών να μένουν έξω από τις μεγάλες μάχες της
παγκόσμιας ιστορίας και να έκμεταλλεύονται μία
θέση σχετικού μονοπωλίου για να συνεχίζουν να
ζοών σε μία συνηθισμένη παθητικότητα: αυτή εί-
ναι ή αντικειμενική κοινωνική κατάσταση που
μπορεί να έγγυηθεί στην ιδέα του άφοπλισμού
μία κάποια έπιτυχία και μία κάποια διάδοση
(...). Αυτή ή τάση είναι αντιδραστική και βα-
σιζεται αποκλειστικά σε αυταπάτες, γιατί με
τόν ένα ή με τόν άλλο τρόπο ό ιμπεριαλισμός
παρασύρει ακόμα και τά μικρά Κράτη στον κυ-
κλώνα της παγκόσμιας οικονομίας και πολιτι-
κής (...). Τό "αίτημα" για άφοπλισμό "αντι-
στοιχειί αντικειμενικά στην όπορτουμιστική
γραμμή του εργατικού κινήματος, σε μία γραμ-
μή στενά έθνική και περιορισμένη στον όρι-
ζοντα ενός μικρού Κράτους. 'Ο "άφοπλισμός εί-
ναι αντικειμενικά τό πρόγραμμα τό πιο έθνικό,
πιο ειδικά έθνικό των μικρών Κρατών, αλλά σε
καμία περίπτωση τό διεθνές πρόγραμμα της διε-
θνούς επαναστατικής σοσιαλδημοκρατίας".

Οί κομμουνιστές βλεπούν, ασφαλώς, με φρίκη
τά λουτρά αίματος, που ό ιμπεριαλισμός οδη-
γει τους λαούς και που τά σπασμένα πληρώνει
τό προλεταριάτο. Αισθάνονται φρίκη, αλλά γνω-
ρίζουν ότι μπορεί να μπει τέλος σ' όλα αυτά
με τη φρίκη και την επαναστατική τρομοκρατία

'Οποιοδήποτε ειρηνιστικό κλαψούρισμα, όποια-
δήποτε λαχτάρα για αναίμακτους "άφοπλισμούς",
δέν έχει σαν άποτέλεσμα παρά να άπομακρύνει
τό προλεταριάτο από την ιστορική άποστολή του,
που καλείται να πραγματοποιήσει από τις ίδιες
τις άπαιτήσεις υπεράσπισης, πρωτ' απ' όλα, του
εαυτού του και των συνθηκών έπιβίωσής του όχι
μονάχα από τις περιοδικές ιμπεριαλιστικές
σφαγές, αλλά ακόμα κι από τό χάσιμο ζωών και
προλεταριακών ένεργειών, που χαρακτηρίζει τό διά-
λειμμα μεταξύ ενός πολέμου και του έπόμενου.
Κλείνουμε, λοιπόν, με τό καθηγητήριο, που
έξαπολύει ό Λένιν ενάντια σ' όποιον-άν και κα-
μουφλαρισμένος με επαναστατική φρασεολογία -
άπέναντι στις τρομερά μικρές προθεσμίες που
βάζει ή ιστορία, κρύβει την προδοσία του πίσω
από κραυγές φρίκης και φαντασίες για "άφοπλι-
σμό".

"'Αν ό παρών πόλεμος προκαλεί στους χριστια-
νοσοσιαλιστές αντιδράσεις, στους κλαψουριά-
ρηδες μικροαστούς μονάχα τρόμο και φόβο, μο-
νάχα απέχθεια της χρήσης όπλων, της αίματο-
χυσίας, του θανάτου κλπ. έμεις πρέπει να πού-
με ότι ή καπιταλιστική κοινωνία ήταν και θά
είναι πάντα ένας τρόμος χωρίς τέλος. Κι αν σή-
μερα ό πόλεμος, ό πιο αντιδραστικός απ' όλους
τους πολέμους, προετοιμάζει σ' αυτήν την κοι-
νωνία ένα τέλος γεμάτο τρόμο, δέν έχουμε κα-
νένα λόγο να άφροθυμε στην άπελπισία. Κι όμως,
τό αντικειμενικό νόημα της διεκδίκησης του ά-
φοπλισμού - ή καλύτερα του όνειρου του άφοπλι-
σμού - δέν είναι άλλο παρά ένα σημάδι άπελι-
σίας σε μία εποχή που κάτω από τά βλέμματα ό-
λων, ή ίδια ή άστική τάξη προετοιμάζει με τις
δυνάμεις της τό μόνο δικαιο και επαναστατικό
πόλεμο, δηλ. τόν εμφύλιο πόλεμο ενάντια στην
ιμπεριαλιστική άστική τάξη!"

* * *

- (1) Λένιν, "Σχετικά με τó σύνθημα του άφοπλισμού", "Εργα, XXIII.
- (2) Για μεγαλύτερη ανάπτυξη του θέματος βλέπε τή σειρά "Ο πόλεμος πού ó καπιταλισμός προετοιμάζει", Νο 6-7-9-10 του 1980, στό "Il programma comunista".
- (3) Σχετικά με τó θέμα του "έπαναστατικού αντίμυ - λιταρισμού" βλέπε Νο 2-3-4-5-10-11-12-14, του 1978, στό "Il programma comunista".
- (4) Λένιν, "Η χρεωκοπία τής ΙΙ Διεθνούς", "Εργα, XXI.
- (5) Λένιν, "Σχετικά με τó πρόγραμμα Ειρήνης", "Εργα, XXII.
- (6) Ζηνόβιεφ, "Τό σύνθημα τής επαναστατικής σοσιαλ-δημοκρατίας (Οι ιδέες τής δημοκρατικής ειρήνης, ó "τελευταίος πόλεμος" καί ó σοσιαλισμός)", 5.12. 1914, στό Contre le Courant (Έναντι στό ρεϋ-

μα), I - Έπανεκδοση Feltrinelli.

- (7) Ζηνόβιεφ, "Ειρηνισμός καί σοσιαλισμός", 23-8-1915, Βλέπε (6), II.
- (8) Λένιν, "Σχετικά με τó πρόγραμμα ειρήνης", όπως (5).
- (9) Λένιν, "Η χρεωκοπία τής ΙΙ Διεθνούς", "Εργα, βλέπε (4).
- (10) Λένιν, "Μιά ματιά στόν παγκόσμια πολιτική", "Εργα XXIII.
- (11) Κάουτσκι, "Έθνικό Κράτος, Έμπεριαλιστικό Κράτος καί Ένωση Κρατών", πού αναφέρεται από τó Λένιν στό "Η χρεωκοπία τής ΙΙ Διεθνούς".
- (12) Λένιν, "Η χρεωκοπία τής ΙΙ Διεθνούς", βλέπε (4).
- (13) Αυτή, όπως καί οί έπόμενες αναφορές είναι του Λένιν, "Σχετικά με τó σύνθημα του άφοπλισμού", "Εργα XXIII.
- (14) Λένιν, "Σχετικά με τή προσούρα για τή Ζούνιους", "Εργα, XXII.

Από σελ. 10: Η Άμειβία του Κτσεκίνο

φορες επί πλέον παροχές καί επιδόματα θά πρέπει νά αύξηθούν κατά 14%.

"Ας σημειώσουμε κατ' αρχήν πώς ή μέση αύξηση δέν είναι καί ιδιαίτερα σημαντική: καί μόνο τó γεγονός ότι καταργείται με τή μηχανοποίηση τών καθηκόντων "πού απαιτούν πολλά εργατικά χέρια" ένα μέρος τών εργατών καί μάλιστα τών λιγώτερο εκπαιδευμένων, ειδικευμένων καί λιγώτερο άμβομένων, καί μόνο αυτό τó γεγονός λοιπόν αύξάνει μαθηματικά τó μέσο μισθό.

Κι όμως, σύμφωνα με τούς "Ίσχύοντες κανονισμούς", έφ' όσον ή επιχείρηση έξοικονομεί άρκετά από τούς μισθούς μέσω τής συμπίεσης του άριθμού τού προσωπικού, τó 50% τού μισθολογικού ποσού πού έξοικονομείται μ' αυτό τόν τρόπο μπορεί νά διανεμηθεί με τή μορφή τών "ύλικών κινήτρων" (2). Αυτό άφήνει περιθώρια για νά δοθεί "ένα συμπλήρωμα μέχρι καί 30% τού μισθού ή τών ύπαλληλικών άποδοχών στους εργατες, στους εργαζόμενους, στους μηχανικούς-τεχνικούς καί ύπάλληλους για τήν έπισώρευση τών καθηκόντων, για τή διεύρυνση τών ζωνών ύπηρεσίας καί για τήν αύξηση του όγκου τών επιτελεσθέντων εργασιών".

Κατ' αρχάς διευκρινίζεται έπακριβώς ότι οί όροι χορήγησης αυτού του συμπληρώματος, δηλαδή "ή έπισώρευση καθηκόντων, ή διεύρυνση τών ζωνών ύπηρεσίας καί ή αύξηση του όγκου τών εργασιών πού επιτελέσθηκαν θεωρούνται ότι συγκεντρώνονται έφόσον ό εργαζόμενος, στή διάρκεια τής καθορισμένης επιμήκυνσης τής εργάσιμης ήμέρας, μπορεί νά βεβαιώσει τήν έκτέλεση τών ύποχρεώσεων του μέσα στα προβλεπόμενα χρονικά όρια για τή βασική εργασία καί για τήν επιπλέον, "έπισωρευμένη" εργασία, καθώς καί έναν αύξημένο όγκο εργασίας". Στή συνέχεια πρέπει νά επιβεβαιωθεί ότι "τό συνολικό ποσό του συμπληρώματος για τήν έπισώρευση τών καθηκόντων, τή διεύρυνση τών ζωνών,

τή διεύρυνση τών ζωνών ύπηρεσίας καί τήν αύξηση τών επιτελεσμένων εργασιών, έχει καθοριστεί μέσα στα όρια του 30% του μισθού για τή βασική εργασία, σέ σχέση με τήν περιπλοκότητα, τó χαρκτηήρα καί τόν όγκο τών εργασιών πού έκτελέσθηκαν επί πλέον, με τήν ποιότητα τών εφαρμοσθέντων κανόνων καί με τó βαθμό χρησιμοποίησης του χρόνου εργασίας".

Μ' άλλα λόγια, γίνεται φανερό πώς δέν πρόκειται σέ καμιά περίπτωση για μία πραγματική άνοδο του μισθού, αλλά για ένα πρίμ πού δέν αντίσταθμίζει παρά μόνο μερικά μιάν αύξηση πολύ πιο μεγάλη από τήν εργασιακή ύποχρέωση, τόσο σέ ένταση όσο καί σέ διάρκεια. "Επί πλέον, ένα μέρος τουλάχιστον αυτού του πρίμ είναι άλλά καί μόνο προσωρινό. Καί όπως έξηγει τó άρθρο, πραγματικά τó συμπλήρωμα μπορεί ΝΑ ΜΕΙΩΘΕΙ ή νά ΚΑΤΑΡΘΕΙ με τήν εφαρμογή μέτρων πού θά άποβλέπουν στό νά εφαρμοστεί μία καινούργια τεχνολογία, ή τελειοποίηση τής όργάνωσης τής εργασίας καί με τήν ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΝΕΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ παραγωγής πού άφορούν στό συνολικό άριθμό του εργατικού προσωπικού, στίς ύποχρεώσεις ύπηρεσίας καί τούς άλλους κανόνες εργασίας πού συνεπάγεται". Καί για νά τó πούμε πιο άπλά, σύμφωνα με μία μέθοδο πού γνωρίζουν πολύ καλά οί προλετάριοι όλων τών χωρών: από τή στιγμή πού θά επιτευχθούν οί νέοι ρυθμοί εργασίας, καταργούνται τά πρίμ πού θεσμοθετήθηκαν άκριβώς για νά παροτρύνουν τούς εργαζόμενους για νά καθοριστούν στή συνέχεια νέες ξανά νόμες παραγωγής πιο άνεβασμένες αυτή τή φορά.

"Όπως άκριβώς ό άδελφός του τής Δύσης, έτσι καί ό ρώσος εργάτης μπορεί πλέον νά περιμένει αύξηση τής άμοιβής του ... υπό τόν όρο βέβαια ότι θά αύξήσει τήν παραγωγική του προσπάθεια άναλογικά άκόμα περισσότερο τώρα πιά. Όπως άκριβώς ό άδελφός του στή Δύση, βλέπει κι αυτός τήν έκμετάλλευσή του νά μεγαλώνει στό μέτρο πού τελειοποιείται ό παραγωγικός έξοπλισμός του κεφαλαίου, άφοϋ ή παραγωγικότητα τής εργασίας αύξάνει πολύ πιο γρήγορα από τó μισθό του καί έπομένως παίρνει ένα μέρος διαρκώς μειούμενο από τó προϊόν τής εργασίας του.

Έπομένως γίνεται εύκολα κατανοητό γιατί ή Έκονομιστέσκαγια Γκαζέτα έκθειάζει τήν "όσο γίνεται πιο πλατεία διάδοση τής μεθόδου του Κτσεκίνο" στό διάρκεια του 10ου πλάνου. Μπρός στή "Κτσεκισοποίηση" μπιστά στήν αύξανόμενη έκμετάλλευση, θά πρέπει καί ό ρώσος εργάτης, τó έδιο όπως καί ό Δυτικός ταξικός του άδελφός, νά ξαναβρεί τó δρόμο τής ταξικής πάλης!

- (2) Αυτό είναι επίσης άληθινό όταν "οί εργατες έκτελούν προσωρινά, τήν ίδια στιγμή με τίσ ύποχρεώσεις τους εκείνες τών άσθενών εργαζομένων (άρρώστων, σέ διακοπές, σέ άποστολή ή άλλο λόγο) (...). Τό συνολικό ποσό του συμπληρώματος άνεξάρτητα από τόν άριθμό εργατών ανάμεσα στους όποιους μοιράζεται, δέν ξεπερνάει τó 50% τού μισθού (ή τής παροχής) του άπόντα εργαζόμενου." Βλέπουμε, λοιπόν, ότι καί στίς δύο περιπτώσεις αυτό σημαίνει πληρωμές τής επί πλέον εργασίας με ... μισό μισθό!

Η παγίδα τής υποστήριξης του πιο «αδύναμου» ιμπεριαλισμού

Ο έρχομός του Ρήγκαν στην Εύρώπη (άρχές του Ιούνη του 82) συγκέντρωσε, για μιὰ ακόμη φορά, πάνω στις ΗΠΑ τήν προσοχή όλων όσων θέλουν νά παλαίψουν ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Καί βέβαια αυτό τό καπιταλιστικό κράτος πού είναι σήμερα συγχρόνως ή πιο παχιά άπ'όλες τίες ιμπεριαλιστικές βδέλες και ό πιο ισχυρός χωροφύλακας τής παγκόσμιας τάξης, στηριγμένο πάνω στην έκμετάλλευση και στή καταπίεση, αξίζει καλά τό μίσος των έπαναστατών όλων των χωρών.

Πολλά έρωτήματα παίρνουν μέ άφορμή αυτό τό θέμα, για τήν προλεταριακή πάλη: ποιά είναι τό περιθώριο των πρωτοβουλιών των ευρωπαϊκών ιμπεριαλισμών σε σχέση μέ τόν αμερικάνικο και πιο γενικά, ποιά είναι ή φύση των ιμπεριαλιστικών αντίθέσεων; Μπορεί κανείς νά πολεμήσει ενάντια στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό χωρίς νά αρχίσει από τήν πάλη στον ιμπεριαλισμό του δικού του κράτους; Δέν θά άπαντήσουμε στα πλαίσια αυτού του άρθρου παρά στο έρώτημα αν τό προλεταριάτο μπορεί νά συμμαχήσει μέ έναν ιμπεριαλισμό "πιο αδύνατο" ή μέ τόν ιμπεριαλισμό του "δικού" του κράτους, ενάντια σ'έναν άλλο, σήμερα τόν αμερικάνικο, για νά ενοήσει τήν πάλη του σάν τάξη.

Κάτι τέτοιο θά σήμαινε αρχικά ότι τά όλα άστικά Κράτη δέν είναι ιμπεριαλιστικά αρχίζοντας από τόν άλλο μεγάλο νικητή του 2ου ιμπεριαλιστικού πολέμου, τήν ΕΣΣΔ. Μερικοί υποστηρίζουν ότι ή ΕΣΣΔ δέν είναι ιμπεριαλιστική, μιās και δέν υποφέρει ακόμη από τήν υπερπαραγωγή του κεφαλαίου και δέν είναι άρα υποχρεωμένη νά τό έξάγει. Αυτό ή άπλοϊκή θεώρηση του ιμπεριαλισμού δέν αντιλαμβάνεται παρά μιὰ μόνο από τίες πλευρές του και ξεχνάει ότι ό ιμπεριαλισμός είναι ένα στάδιο του παγκοσμίου καπιταλισμού. Σ'αυτό τό στάδιο μιὰ μεγάλη καπιταλιστική δύναμη, ακόμη και καθυστερημένη, έχει αναγκαστικά ιμπεριαλιστική πολιτική: καταπιέζει και λεηλατεί, έρχεται αντιμέτωπη μέ άλλες δυνάμεις μέσα από τήν πάλη; για τίες πρώτες ύλες καθώς και για τίες εξαγωγές, στην προσπάθειά της νά βρει σημεία στήριξης και συμμάχους.

Ακόμη και μιὰ χώρα λίγο αναπτυγμένη καπιταλιστικά, όπως ή Κίνα, αρχίζει νά παίρνει τή θέση της μέσα σ'αυτό τό κοντσέρτο του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού. Άρκει νά σκεφτεί κανείς τήν πολιτική της στο Πακιστάν, τόν πόλεμο εναντίον του Βιετνάμ, τήν υποστήριξη της στον Μομπούτου, και στην ιμπεριαλιστική Εύρώπη. Όσον άφορά τήν ΕΣΣΔ, πού μπήκε τό 1935 στο "άντρο των ληστών" στην Κοινωνία των Έθνών, ό ιμπεριαλισμός της δέν σταμάτησε νά μεγαλώνει ακόμη κι αν σ'αυτόν τόν τομέα δέν έφτασε τίες ΗΠΑ", όπως τό έλπριζε ό Χρυστσώφ, αν και προσπαθεί νά αντισταθμίσει τήν οικονομική της καθυστέρηση μέ τήν στρατιωτική ανάπτυξη. Ό Λένιν θεωρούσε τήν Τσαρική μισοκαπιταλιστική και μισοφεουδαρχική Ρωσία, σάν έναν ιμπεριαλισμό του ίδιου βάρους μέ τούς άλλους. Τί μπορεί νά πει κανείς λοιπόν σήμερα πού ή Ρωσία έχει ένηλικιωθεί καπιταλιστικά;

Στήν συνέχεια, τό νά πολεμάει κανείς μόνο τόν αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σημαίνει ότι ξεχνάει τούς ιμπεριαλισμούς δεύτερης κα-

τηγορίας: τήν Εύρώπη και τήν Ιαπωνία. Συντρίφθηκαν κατά τή διάρκεια του 2ου παγκόσμιου πολέμου για τήν ιμπεριαλιστική μοιρασιά του κόσμου, όμως βοήκαν μιὰ νέα όρμημέσα από τήν ίδια τή καταστροφή τους ακόμα και μέσα από τά αμερικάνικα κεφάλαια πού τίες πλημμύρησαν. Σήμερα αποτελούν σοβαρούς ανταγωνιστές για τίες ΗΠΑ και ή οικονομική έπιθετικότητα τους αρχίζει νά εκφράζεται πολιτικά και διπλωματικά, αν και δέν μπορούν άκόμη νά άμφισβητήσουν στρατιωτικά τήν υπεροχή της Αμερικής. Άλλά από τήν Αφρική μέχρι τή Μέση Ανατολή ακόμη και μέσα στην Αμερικάνικη ήπειρο προσπαθούν κάθε μέρα και πιο καθαρά νά προωθήσουν τά καθαρά δικά τους συμφέροντα.

Η πάλη ενάντια μόνο στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, δέν σημαίνει καθόλου πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό γενικά. Υπενθυμίζουμε ότι, όταν μετά τό 1946 οι άνθρωποι πού τολμούν ακόμη νά άποκαλούνται "κομμουνιστές", έξηγουσαν ότι ή διατήρηση μέ τά όπλα της "Γαλλικής παρουσίας" στην Ινδοκίνα μέ όλα όσα κάτι τέτοιο έμπεριείχε, δέν ήταν βέβαια τόσο σύμφωνη μέ τήν αντίληψη του προλεταριακού διεθνισμού, αλλά πώς ή παρουσία της Γαλλίας στην Ινδοκίνα ήταν τό "μικρότερο κακό" σε σχέση μέ τόν Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό πού θά είχε πάρει τή θέση της αν ή Γαλλία έχανε τόν πόλεμο στην Ινδοκίνα. Στην συνέχεια άκούστηκε τό ίδιο λάϊτ-μοτίβ στην Άλγερία, στην Μαύρη Αφρική, σήμερα στις Αντίλλες... Όταν ό καινούργιος πόλεμος στο Βιετνάμ, μετά τόν Ντιέν-Μπιέν-Φού, όδηγήθηκε από τίες ΕΠΑ, όλα τά Γαλλικά κόμματα, ακόμα και του Ντε-Γκώλ διακήρυξαν τήν "είρήνη στο Βιετνάμ". Από τή μιὰ άκρη στην άλλη αυτός ό "άγώνας ενάντια στον ιμπεριαλισμό των γιάνκηδων" ταυτίστηκε λοιπόν για τήν Γαλλική Μπουρζουαζία και τούς ύπηρέτες της μέ τήν υπεράσπιση του Γαλλικού Ιμπεριαλισμού!

Μερικοί δέν σταματούν μπροστά σε μιὰ τέτοια "σύμπλοση", αλλά προχωρούν και διακηρύχσσουν τήν αναγκαιότητα τής υποστήριξης των πιο αδύνατων ιμπεριαλισμών, ή τήν συμμαχία μαζί τους ενάντια στον (ή στους) πιο δυνατό(ους). Ισχυρίζονται ότι αν τό προλεταριάτο βοηθήσει τούς πιο αδύνατους ιμπεριαλισμούς νά ανατρέψουν τόν πιο ισχυρό προμαχώνα τής άντεπανάστασης, ή επαναστατική πάλη του θά μπορέσει νά αναπτυχθεί εύκολότερα. Η έπιχειρηματολογία τους είναι άπατηλή.

Πράγματι ή πτώση ενός ιμπεριαλιστικού "ύπερ-χωροφύλακα" μπορεί νά δημιουργήσει ευνοϊκές συνθήκες για τήν επαναστατική πάλη του προλεταριάτου, πού δέν είναι αδιάφορο για τίες αλλαγές στο συσχετισμό των δυνάμεων μεταξύ των ιμπεριαλιστών ή για τήν έκβαση ενός ιμπεριαλιστικού πολέμου. Άλλά μέ μιὰ προϋπόθεση: ότι ή εργατική τάξη θά βρísκεται σε κίνηση και ότι θά έχει έκείνη τή στιγμή τά χέρια ελεύθερα για νά παλαίψει ενάντια στα πιο αδύνατα κράτη, πού θά κλονιστούν από τήν ήττα του πιο ισχυρού.

Άρα ή συμμαχία του προλεταριάτου μέ κάποιους ιμπεριαλισμούς, ακόμη και "μικροσκοπικούς" θά είχε σάν άποτέλεσμα άκριβώς νά καταστραφεί ή νά έμποδιστεί μιὰ τέτοια πιθανότητα. Στην πραγ-

ματικότητα ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι τό γενικό μέτωπο ενάντια στον πιο ισχυρό ιμπεριαλισμό κατορθώσει να τον σκοτώσει, ή ίδια ή σύνθεση αυτού του μετώπου θά έχει ήδη σκοτώσει προτύ-
τερα τό επαναστατικό κίνημα του προλεταριάτου.

Η ΠΕΙΡΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

Αυτή ή διαβεβαίωση, αποδειγμένη από τή θεωρία μας, επιβεβαιώθηκε μέσα από τήν εμπειρία των 2 παγκόσμιων πολέμων. Στόν πρώτο ή σοσιαλδημοκρατία εγκλώβισε τούς προλετάρους στήν "Ιερή" Ένωση, κατάσχεσε τίς επαναστατικές οργανώσεις τους, στρατιοποίησε τά συνδικάτα, χτύπησε καί τήν απλή άπερογία διαμαρτυρίας μέ τό στρατιωτικό νόμο, μέ δύο λόγια παράδωσε τήν έργατική τάξη δεμένη χειροπόδαρα στό δεσποτισμό των καπιταλιστών καί στήν στρατιωτική ίεραρχία. Κι όλα αυτά κάτω από τό πρόσχημα τής πάλης ενάντια στόν "έπιτιθέμενο", για τήν υπεράσπιση των "δημοκρατικών άρχων", ενάντια στους "άντιδραστικούς" του άλλου στρατοπέδου. Οί Γάλλοι έργάτες έπρεπε να παλαίψουν - τούς τό επαναλάμβαναν καλά αυτό - για να υπερασπιστούν από τόν Γερμανικό "μλιταρισμό", οι Γερμανοί έπρεπε να άντιτεθούν στήν Τσαρική αυτοκρατορία κ.ο.κ.

Θά μπορούσε ν' άντιειπεί κάποιος: ό πρώτος ιμπεριαλιστικός πόλεμος, όμως, όδήγησε στήν επανάσταση! Ναί αλλά πρώτα στόν πιο αδύνατο ιμπεριαλισμό, στή Ρωσία, έπειτα στό πιο αδύνατο στρατόπεδο, αυτό των κεντρικών Αυτοκρατοριών. Καί ποιός προκάλεσε αυτά τά κινήματα; Αυτοί που συμάχησαν μέ τίς δικές τους μπουρζουαζίες ή αυτοί - που όπως ό Λήμπνεχτ δεν δίστασαν να μείνουν μόνοι διακηρύσσοντας ότι "ό έχθρός είναι μέσα στά χώρα μας", μόνοι πριν οι δυστυχίες τής μιλιταριστικής καί ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας σπρώξουν τίς μάζες στό επαναστατικό αυλάκι που ό Λήμπνεχτ καί οι άλλοι πραγματικοί διεθμιστές, όπως ό Λένιν, είχαν τό κουράγιο να χαράξουν;

Άλλά ό δεύτερος ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι ακόμη πιο διδακτικός, μιας καί ή σταλινοποιημένη Κομμουνιστική Διεθνής υπαγόρευσε μία διεθνή στρατηγική, αυτοαποκαλούμενη κομμουνιστική, στους προλετάρους όλόκληρου του κόσμου. Αφού κατάγγειλε, (άλλά μέ τόνους πολύ έθνικιστικούς) τήν καταπίεση τής Γερμανίας από τίς δυνάμεις που τής είχαν επιβάλλει τή συγθήκη των Βερσαλλιών, ή Κομμουνιστική Διεθνής έκανε στροφή 180° μετά τήν άνοδο του Χίτλερ στήν έξουσία. Από τό 1934, κύρια όμως μετά τό 1935, υπόδειξε τίς φασιστικές χώρες σαν αυτόν τόν ίδιο τόν ιμπεριαλισμό, τόν υπεύθυνο των διεθνών εντάσεων, καί τής κούρσας προς τόν πόλεμο. Έκθειάζε λοιπόν τήν συμμαχία του προλεταριάτου μέ τίς "λιγότερο έπιθετικές", "πιο εύγενικές" μπουρζουαζίες, μέ τίς δημοκρατικές καί αντιφασιστικές μπουρζουαζίες μέ σκοπό "να σωθεί ή ειρήνη" δηλαδή τό ιμπεριαλιστικό στάτους-κβό!

Μόλις ή Γερμανία επιτίθεται στήν Πολωνία, τό 1939, καινούργια άλλαγή κατεύθυνσης στόν όρίζοντα: υπογράφοντας τό Γερμανο-Σοβιετικό σύμφωνο, ό Στάλιν δεν περιορίζεται στή μοιρασία τής Κεντρικής Ευρώπης μέ τόν Χίτλερ, αλλά προσπαθεί να στρέψει τό παγκόσμιο προλεταριάτο ενάντια στα Κράτη που ξανάγιναν "πλουτοκρατικοί ιμπεριαλισμοί" των όποιων πρέπει να καταπολεμηθούν οι "φιλοπόλεμες τάσεις". Έξηγουσαν λοιπόν στους φαστισμένους συντρόφους, ότι έπρεπε να συμμαχήσουν μέ τούς πιο αδύνατους ιμπεριαλισμούς, τά κράτη του "Άξονα, για να ρίξουν τά μεγάλα ιμπεριαλιστικά

φρούρια, Άγγλο-σαξονικά, καί για να μπορέσουν να γυρίσουν μετά ενάντια στους πρώτους! καινούργιο γύρισμα τό 1941 όταν τά γερμανικά στρατεύματα, στρέφονται ενάντια στή Ρωσία: τό παγκόσμιο προλεταριάτο τάχθηκε μαζικά κάτω από τίς σημαίες των Συμμάχων, για να εξαλείψει τόν φασισμό καί να εγκαθιδρύσει τήν παγκόσμια ειρήνη ...

Η ταχύτητα των άλλαγών συμμαχιών, επιτάχυνε βέβαια τό καταστρεπτικό τους αποτέλεσμα για τό προλεταριάτο. Άλλά από τή στιγμή που κάποιος έχει μπει μέσα στις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες, τέτοια γυρίσματα είναι άναπόφευκτα, μιας καί τά ιμπεριαλιστικά μέτωπα καί στρατόπεδα αλλάζουν: έτσι ή Ιταλική μπουρζουαζία πέρασε από τό ένα στρατόπεδο στο άλλο, στή διάρκεια των δυό πολέμων, καί στόν τελευταίο ή Γαλλική μπουρζουαζία προσάθθηκε να βάλει τ' αυγά της καί δύο καλάθια. Είναι από κάθε άποψη ξεκάθαρο πως αυτή ή σταλινική στρατηγική, δεν είναι αυτή του επαναστατικού προλεταριάτου, αλλά αυτή ενός Κράτους, που δεν είχε πια τίποτε τό προλεταριακό, ενός κράτους που εκμεταλευόταν τή λάμπη του Οκτώβρη καί τής Κομμουνιστικής Διεθνούς για να υπερασπίσει τά έθνικά καί ιμπεριαλιστικά του συμφέροντα. Άρκει για να πειστεί κάποιος ν' αναφέρουμε μέ τί κυνισμό σταμάτησε ό στρατός του Στάλιν τήν προέλασή του τών Αύγουστο του 1944 μπροστά από τίς πύλες τής έξεγερμένης Βαρσοβίας καί άφησε να σφαχτούν οι ήρωικοί πολωνοί προλετάριοι από τόν στρατό του Χίτλερ, πριν διεισδύσει στήν καταστραμένη πόλη. Αυτό τό γεγονός επιτρέπει να εκτιμήσουμε τί μπορεί να περιμένει ή εργατική τάξη από έναν ιμπεριαλισμό, ενάντια σε κάποιον άλλον.

Επίσης, παρά τήν καλύτερη θέληση αυτών που εμπνέονται λίγο ή πολύ από αυτή τή τακτική, μία τέτοια στρατηγική δεν μπορεί να έχει άλλη πραγματική κατάληξη από τήν παραλυσία τής εργατικής τάξης, καί τό αδύνατισμά της μπροστά στή δική της μπουρζουαζία.

Θά μπορούσε να πει κάποιος: ναί αλλά ή εργατική τάξη δεν έχει τίποτα σήμερα. Τι θά μπορούσε να χάσει επιχειρώντας μία τέτοια μαγνούβρα; Έ, λοιπόν θά είχε να χάσει τό μέλλον, ή τουλάχιστον να τό άπομακρύνει περισσοότερο. Κυττάχτε τήν Άργεντινή. Η εργατική τάξη αυτής τής χώρας θά μπορούσε να βρει πιο εύνοϊκές συνθήκες μέσα από τήν ήττα τής Άργεντινής από τήν Άγγλία. Άλλά τά χτυπήματα τής εργατικής τάξης στήν αστική τάξη, δεν θά ήταν πιο ισχυρά ακόμη, αν ένα σημαντικό κίνημα είχε κατορθώσει να άρνηθεί τό πόλεμο, τήν Ιερή Ένωση, καί, όπως ή Ιταλική εργατική τάξη τό 1917 στό Καπορέττο, μπορούσε να δεχτεί τήν στρατιωτική ήττα τής μπουρζουαζίας της μέ έκδηλώσεις χαράς;

Είτε αδύνατες, είτε δυνατές όλες οι μπουρζουαζίες είναι ενωμένες ενάντια στο προλεταριάτο. Είναι τό συμπέρασμα που έβγαλε ό Μάρξ από τήν Κομμούνα. Είναι αυτό που πρέπει σήμερα να ξαναμπει στή πρώτη θέση.

Αυτό που ή εργατική τάξη πρέπει να έχει πιο πολύτιμο, είναι ή ανεξαρτησία της σαν τάξη ενάντια σε όλες τίς μπουρζουαζίες. Πολεμώντας κύρια ενάντια στο δικό "της" κράτος, ή εργατική τάξη κάθε χώρας μπορεί να βοηθήσει ώστε να ξαναβρει τήν έμπιστοσύνη καί τήν αλληλεγγύη μέ τήν εργατική τάξη των άλλων χωρών, καί μπορεί να πετύχει να ένωθει μαζί της σε έναν καί μοναδικό διεθνή στρατό ενάντια στόν καπιταλισμό.

Αντιϊμπεριαλιστικός αγώνας σημαίνει πρώτα απ' όλα άντικαπιταλιστικός αγώνας

Είδαμε στο προηγούμενο άρθρο ότι ο έπαναστατικός αγώνας ενάντια στον ιμπεριαλισμό αποκλείει κάθε συμμαχία με έναν ιμπεριαλισμό, και ειδικότερα τη συμμαχία με τον "δικό μας" ιμπεριαλισμό, ενάντια σ' έναν άλλο. Δείξαμε ότι ιστορικά μια τέτοια συμμαχία κατέληξε πάντοτε με την ήττα και τη συντριβή του προλεταριάτου.

Θά εξετάσουμε αυτή τη φορά τη θέση που αρνείται φορμαλιστικά κάθε συμμαχία και κάθε υποστήριξη σ' έναν ιμπεριαλισμό, αλλά που υποστηρίζει ότι ο ιμπεριαλισμός όντας ένα παγκόσμιο σύστημα, πρέπει να δεχτεί τα πρώτα χτυπήματα στον κύριο κρίκο της αλυσίδας τις ΕΠΑ.

Αυτή η θέση, διακηρυγμένη σήμερα μεταξύ άλλων από την πλειοψηφία των οργανώσεων που υποστηρίζουν τη στρατηγική της "Ένοπλης πάλης για τον κομμουνισμό" ξεκινάει από μία γενικά αποδεκτή πραγματικότητα, εκείνη της κλοσσαϊκής δύναμης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, της τάσης του να κατακτά πάντοτε όλο και περισσότερα σημεία έλεγχου, της απαίτησής του να ναι ο χωροφύλακας του κόσμου.

Αλλά αν οι ΕΠΑ είναι σήμερα το πιο ισχυρό ιμπεριαλιστικό κράτος κι αν κατορθώνουν σ' ένα μεγάλο βαθμό να επιβάλλουν τη θέλησή τους στους άλλους, δεν είναι δυνατό να υποβιβάζονται τα άλλα αστικά Κράτη, θεωρώντας τα σανάπλους πράκτορες και όργανα των ΕΠΑ. Χωρίς καν να μιλήσουμε για την αντίθεση των δύο μεγάλων ιμπεριαλιστικών μπλόκ, ακόμη και το δυτικό στρατόπεδο είναι "διαμελισμένο" από τους ένδο-ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και αντιζηλίες.

Τό να άγνοεί κανείς αυτή τη σύνθετη πραγματικότητα σημαίνει ότι φαντάζεται κάποιον "υπερ-ιμπεριαλισμό" τύπου Κάουτσκι, θεωρία που διαλύθηκε από τον Λένιν και ειδικότερα από την ίδια τη πραγματικότητα. Αρκεί να κυτιάξει κανείς αυτή τη τελευταία για να δει ότι είτε δευτερευόντας είτε εξαρτημένος, κάθε ιμπεριαλισμός προσπαθεί να προωθήσει τα δικά του συμφέροντα.

Η Γαλλία για παράδειγμα - αλλά και η στάση όλων των Ευρωπαϊκών κρατών είναι αναλογικά η ίδια - δεν είναι ένας άπλος εκτελεστής των διαταγών των ΕΠΑ. Στην Αφρική ιδιαίτερα υποστηρίζει και προστατεύει λυσσασμένα τα "Θεράματα" που κατέχει, τις πηγές πρώτων ύλων, τις αγορές της, τις επενδύσεις της και είναι πάνω απ' όλα για τον εαυτό της που παίζει το ρόλο του χωροφύλακα στην Αφρική, υποστηρίζοντας πολιτικά και στρατιωτικά, όπως στο Κολβέζι τα καθεστώτα που στηρίζονται στην "κοινωνική σταθερότητα".

Η θέση ότι το ιμπεριαλιστικό Γαλλικό κράτος ενεργεί πρώτα απ' όλα για το δικό του όφελος, δεν σημαίνει ότι τα συμφέροντά του δεν μπορεί να συμπίπτουν σε κάποια σημεία με αυτά των ΕΠΑ. Συχνά το Πεντάγωνο δεν βρίσκει τίποτα να πει στις Γαλλικές επεμβάσεις (Τσάντ, Λίβανος, Ζαΐρ) μιάς και η κοινωνική σταθερότητα, ή ασφάλεια στον ανεφοδιασμό της Δύσης

με πρώτες ύλες, είναι ένα ζήτημα κοινό για όλες τις ιμπεριαλιστικές δυτικές χώρες μάλιστα στον ρώσικο στρατιωτικό ανταγωνισμό.

Αλλά παραμένει δόλοτελα αληθινό, και αυτό είναι η αιτία των πολέμων, ότι κάθε ιμπεριαλιστικό κράτος είναι ένας άνταγωνιστής και συνεπώς ένας έχθρος εν δυνάμει κάθε "γείτονα", φροντίζει άσταμάτητα για την προστασία του, ακόμη και απέναντι στους συμμάχους. Ο πόλεμος στις Μαλβίνες - Φάκλαντ αποδεικνύει κάτι τέτοιο. Ένα από τα χαρακτηριστικά της Ντε-Γκωλικής πολιτικής, που έκφραζε την υπερσπασση καθορισμένων αστικών συμφερόντων, ήταν η προστασία απέναντι στον Αμερικάνικο ανταγωνισμό: έτσι η Γαλλία δεν δίσταζε, όπως τό 1967, να στέλνει τους Γάλλους αλεξιπτωτιστές στο Γκαμπόν για το άντιαμερικάνικο πραξικόπημα.

Αυτό σημαίνει ότι η πολιτική και στρατιωτική συμφωνία μεταξύ των διαφόρων ιμπεριαλισμών που συνιστούν το δυτικό μπλόκ σταματάει εκεί όπου τα ζωτικά συμφέροντα των ιμπεριαλισμών αυτών, διαφοροποιούνται και αντιτίθενται. Τό να άγνοεί κανείς κάτι τέτοιο, σημαίνει επίσης ότι άγνοεί τό γεγονός ότι ο συσχετισμός των δυνάμεων μεταξύ των αστικών κρατών μπορεί να αλλάζει και ότι η παρακμή ή και η πτώση ένος δεσπόζοντα ιμπεριαλισμού δεν σημαίνει και την πτώση του ιμπεριαλισμού.

Η θέση των κινημάτων που στρέφονται αποκλειστικά ενάντια στις ΕΠΑ έξηγείται καθαρά από τό γεγονός ότι δεν βλέπουν την αντι-ιμπεριαλιστική πάλη παρά σάν την προέκταση των αγώνων που δόθηκαν τα χρόνια '60-'70 στις ζώνες της περιφέρειας, ενάντια στον Αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, και δεν κατορθώνουν να θέσουν τό ζήτημα από την σκοπιά των καθαρών καθηκόντων του προλεταριάτου των μητροπόλεων.

Μιά άλλη όψη αυτής της απλουστευτικής θεωρίας πρέπει να επισημανθεί: Τό να δείχνεται ο Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός σάν ο μοναδικός στόχος, αυτό, έμπεριέχει τον κίνδυνο, αντικειμενικά, της ταύτισης με τις "τάσεις για ανεξαρτησία" που έχουν οι μικροί ιμπεριαλισμοί: κάτι τέτοιο δεν επιτρέπει στους προλετάριους να έρθουν σε ρήξη με τη δικιά τους μπουρζουαζία σ' αυτές τις χώρες, και αντίθετα επιτρέπει σ' αυτή τη τελευταία να παγιδεύσει τους προλετάριους κάτω από τη δικιά της σημαία, σ' έναν πόλεμο μεταξύ ιμπεριαλιστών.

Ο προλεταριακός διεθνισμός και αντι-ιμπεριαλισμός, (αντίθετοι με την καταγγελία ένος μόνο στρατόπεδου) είναι ο αγώνας για την ανεξαρτησία της εργατικής τάξης ενάντια σ' όλους όσους αρχίζουν να δικαιολογούν, τον προσεχή πόλεμο: σταυροφορία "για τα δικαιώματα του ανθρώπου" από τις ΕΠΑ, σταυροφορία, "άντι-ιμπεριαλιστική" από τη Ρωσία, "ανεξαρτησία", και "είρήνη" από τους Ευρωπαϊκούς ιμπεριαλισμούς. Η έπαναστατική πάλη καταγγέλει κάθε ιμπεριαλιστικό κράτος, ακόμη και αδύνατο, σάν από τη φύση του έπιθετικό, σάν συ-

νεργό του πολέμου. Μόνο τό μέγεθος καί ή δύναμη τά διακρίνουν καί κάθε μικρός ίμπεριαλιστής-ληστής έπιθυμεί νά γίνει μεγάλος.

Πρέπει λοιπόν νά δείξουμε, σέ όλες τίς χώρες, στους προλετάριους, ότι ο πρώτιστος έχθρός τους είναι τό κράτος "τους", ο ίμπεριαλισμός "τους", κάτι πού ξεχνούν ή κρύβουν αὐτοί πού δέν καταγγέλουν παρά τόν ίμπεριαλισμό των άλλων.

Τό νά διακηρύσσει κανείς στή Γαλλία π.χ. πού καταπιέζει - λεηλατεί ένα μεγάλο μέρος τής Αφρικής, πού κατέχει τό Λίβανο, ότι ο Γαλλικός ίμπεριαλισμός είναι μία μαριονέττα στά χέρια του Πενταγώνου, δέν κάνει τίποτ' άλλο παρά νά έμποδίζει τήν συγκρότηση τής προλεταριακής άλληλεγγύης με τίς έκμεταλλούμενες μάχες, τά θήματα πού ίμπεριαλισμού.

Κάτι τέτοιο δέν μπορεί παρά νά διασπείρει τή δυσπιστία των μαχόμενων μαζών έκει κάτω πρós τό προλεταριάτο των μητροπόλεων πού άδιαφορεί για τήν ύπευθυνότητα του Γαλλικού ίμπεριαλισμού.

Ο μόνος δυνατός δρόμος για τήν αντίθεση στον σωβινισμό, στίς ίμπεριαλιστικές προκαταλήψεις πού διαδίδονται από τή μπουρζουαζία καί τους λακέδες της στό προλεταριάτο, είναι ή καταγγελία σέ όλες τίς χώρες τής κυριαρχίας τής αστικής τάξης· είναι ιδιαίτερα αυτό, πού διαχωρίζει τους κομμουνιστές από ολόκληρη τή σειρά των όπορτουνιστικών θέσεων.

Τό γεγονός ότι ή θεωρία τής "Αμερικάνικης Γενικής Διοίκησης", αναπτύσσεται στήν Εύρώπη, είναι περισσότερο επικίνδυνο, μιας καί είναι πιθανά στήν Εύρώπη πού θά κερδηθούν οι πρώτες μάχες, πραγματικά αποφασιστικές, για τήν επανάσταση πού θά σπάσει τήν άλυσίδα των μεγάλων ίμπεριαλιστικών κρατών, ακόμη κι αν ή αρχή του κτυπήματος έπρεπε νά δοθεί από μία χώρα ή μία ζώνη "περιφερειακή", όπου ή κυριαρχία των άστών είναι πιό τρωτή.

Τέλος, τό τελευταίο σημείο πού πρέπει νά τονίσουμε είναι τό κάλεσμα πού κανουν μερικά ρεύματα για τήν πάλη πρωτ' άπ' όλα ενάντια στον πιό ίσχυρο. Η πάλη των τάξεων ύπακούει στους ίδιους νόμους με τόν στρατιωτικό πόλεμο. Χρειάζεται συγκέντρωση, προετοιμασία, όργάνωση των ουναμεων, όχι περνώντας άμέσως στήν επίθεση, ούδη σημείο όπου ο έχθρός είναι πιό ίσχυρός, αλλά χτυπώντας πρώτα τόν αδύνατο κρικό με σκοπό τή κατάχτηση μιας καλύτερης θέσης για τήν όριστική επίθεση ενάντια στον πιό δυνατό.

Άς έρθουμε στή σημερινή κατάσταση. Πώς θά δώσεις δύναμη καί έμπιστοσύνη στό προλεταριάτο αν του δείχνεις τήν έφοδο στον τελικό στόχο, τόν πιό δύσκολο, ξεχνώντας αυτόν πού βρίσκεται μπροστά του;

Τό νά ριχτεί τό έδω προλεταριάτο ενάντια στή "Γενική Διοίκηση", πού βρίσκεται σέ 8.000 km άπόσταση, όταν δέν είναι ούτε καν σέ θέση νά αντίσταθεί στή ληστεία του δικού του ίμπεριαλισμού ή τής αστικής τάξης του καί στή ζωώδη έκμετάλλευση πού είναι θύματα τά ταξικά άδελφια του οι ξένοι εργάτες, όταν δέν είναι ούτε καν σέ θέση νά αντίσταθεί στήν επίθεση του κεφάλαιου καί νά πολεμήσει έδω ένα αστικό Κράτος πολύ πιό αδύναμο, αυτό δέν οδηγεί τίς αντιδράσεις του παρά στήν παράλυση έφόσον του δείχνεται σαν στόχος κάτι τό άπρόβιτο.

Τό νά καλεστεί πάλι τό προλεταριάτο νά "άπαντήσει με τά όπλα στα όπλα", όταν δέν έχει ακόμη τή δύναμη νά ξεκόψει με τόν αστικό ίμπεριαλισμό, ίσοδυναμεί, αναπόφευκτα, με έγκατάλειψη όλων εκείνων πού δέν μπορούν έξαρχής

νά τοποθετηθούν σ' αυτό τό επίπεδο, δηλ. των προλεταρίων σχεδόν στήν ολότητά τους, ίσοδυναμεί με έγκατάλειψη στα κτυπήματα τής αστικής ίμπεριαλιστικής προετοιμασίας.

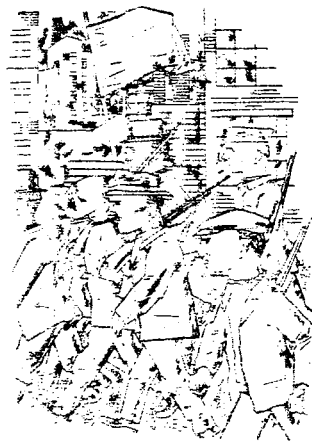
Αυτές οι θέσεις μπορούν νά έξηγηθούν από τήν έλξη πού οι άγώνες των κυριαρχουμένων λαών μπορούν νά έχουν, ιδιαίτερα στίς ίμπεριαλιστικές μητροπόλεις, πάνω στους επαναστάτες σέ μία στιγμή πού οι προλετάριοι αρχίζουν με δυσκολία νά ξεπνάνε από τόν βαρύ καί μακρύ ύπνο τής άντεπανάστασης. Άλλά δέν συνεπέρουν στήν ταξική άφύπνιση. Αυτό συνεπάγεται βέβαια τήν άλληλεγγύη με τους άγώνες των καταπιεσμένων λαών, αλλά πρέπει νά ξεπεράσει τόν "τριτοκοσμικό" αντίίμπεριαλισμό, νά δείξει στους προλετάριους τά δικά τους καθήκοντα καί τίς δικές τους ευθύνες καί νά τους βοηθήσει νά άντιτεθούν στή "δικιά τους" αστική τάξη.

ΟΧΙ ΣΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΣΜΟ

Ταξικός
Αντιίμπεριαλισμός

NON PACIFISMO

Antimilitarismo
di Classe!

5

il programma comunista

Organo del Partito Comunista Internazionale

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΟΥ
ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

1 ΚΟΜΜΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

- θεσεις της διεθνους πανω στο ρολο του κομμουνιστικου κομματος στην προλεταριακη επανασταση (1920)
- κομμα και εργατικη ταξη (1921)
- κομμα και ταξικη δραση (1921)
- προλεταριακη δικτατορια και ταξικο κομμα (1921)

εκδοσεις
κομμουνιστικο προγραμμα

Διεθνές Κομμουνιστικό Πρόγραμμα

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1920 ΑΡΧ. 2
ΕΚΔΟΣΗ:
"ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"

- τι μας διακρινει
- ο κομμουνισμος ειναι η επαναστασικη καταστροφη της δημοκρατιας και του εμπορευματισμου
- επανασταση και ανεξαρτητοτητα στη Ρωσια

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΚΕΙΜΕΝΟ ΟΤΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

- για το ανεξαρτητο κομμα της εργατικης ταξης
- ο μονος δρομος κεραιωτικης του προλεταριατου ειναι ο δρομος της επαναστασης της καταστροφης του ασπικου κρατους και της δικτατοριας (1921)
- η δικτατορια της προλεταριας η δικτατορια του προλεταριατου
- το ομοιο προγραμμα της δικτατοριας του προλεταριατου
- η 4η Διεθνης και η οργανωση της δικτατοριας του προλεταριατου
- Διεκδοχη 144 η εργατικη ταξη της απληκτης ανεξαρτητοτητας

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1920 ΑΡΧ. 2
ΕΚΔΟΣΗ:
"ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΚΕΙΜΕΝΟ ΟΤΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΑΣΤΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ: το παραμυθι του επισεφμενου και του ομυνόμενου

ΑΛΒΑΝΙΑ: η δhesion "πλη εναντια στο συγχρονο ρεζιζονισμο"

Μαργιζομδ και μεσοιες ταξεις

Αυτονομια ορεοια: ρεφορμιομδ "απο τα κατω" και η ελληρικη κομμουνιστικη ταξη

- η 3η Διεθνης και ο σχηματισμοδ των ΚΚ
- οι οροι εισοδοδ στη 3η Διεθνη
- η Γαλικη Κομμ. Αριστερα και οι 21 οροι
- προγραμμα σχηματισμοδ του ΚΚ Γαλιας (Απριλιο, γανηριας 1921)
- η ρεφορμιατικη γέννηση του ΚΚΕ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1920 ΑΡΧ. 2
ΕΚΔΟΣΗ:
"ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΚΕΙΜΕΝΟ ΟΤΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΠΟΛΕΜΙΑ: η επεμβαση της αναγκαστικης εργατικης οργάνωσης και κομματος

Η ποικιλια ταξικη πληη ζυνητη δυο ποτδ!

Το προλεταριατο και ο πολεμοδ

- η μαργιζικη αντιληψη των πολεμων
- κρικη θεοωσια Σπυλιανοδ, Τροτσκι
- το ΚΚΕ και ο εμπερατοριαστικη πολεμοδ

ΕΚΛΟΓΕΣ - ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΜΟδ

- γιατι απενομει
- να φημε η δεξιά η ο κοινοβουλιαδ;
- το κοινοβουλιαστικο ζήτημα στη 3η Διεθνη

ΡΕΖΙΝΑ: ο ρομιοδ του "σοσιαλιστικου οπιδισμοδ"

ΠΡΟΓΡΑΜΜΟδ ΤΩ ΝΟΥΤΩ, ΔΕΚΕΜΒ. 1920 (στη ΕΚΔΟΣΗ)

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1920 ΑΡΧ. 2
ΕΚΔΟΣΗ:
"ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΚΕΙΜΕΝΟ ΟΤΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΜΟΝΟδ ΔΡΟΜΟδ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΞΗ!

Η ελληρικη προλεταριακη η επαναστατικη προλεταριακη

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1920 ΑΡΧ. 2
ΕΚΔΟΣΗ:
"ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΚΕΙΜΕΝΟ ΟΤΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Απεντια με καθε αστικη κυβερνηση διακείρηση του κεφαλου!

Πληη για

- τα ταξικα μας συμφεροντα!
- την επανασταση!
- τον κομμουνισμο!

Η ελληρικη και η επαναστατικη κομμουνιστικη επανασταση

ΠΟΛΩΝΙΑ: νεμραλογο σημειο του παγκοσμιο ημπερατοριαμοδ

Το πολυμορφο και ομμοιομορφο καθικονα του κομματος

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1920 ΑΡΧ. 2
ΕΚΔΟΣΗ:
"ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"

Κομμουνιστικό πρόγραμμα

ΚΕΙΜΕΝΟ ΟΤΑΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Που το παει το ΠΑΣΟΚ

Απειρομα στηδ Ανατολικηδ χωροδ

ΠΟΛΩΝΙΑ: η αποτυχια του "δημοκρατικου ανοιγματος"

ΡΩΣΙΑ: το ζυνηταμα μια ακομια αποδειξη της καταλιτιστικης της φυσης

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ ΟΙ ΡΙΖΕδ ΤΗΣ ΒΙΑδ

ΣΑΛΒΑΔΟΡ Ο ΕΜΠΕΡΑΤΟΡΙΑΣΤΙΚΟδ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙδ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 1920 ΑΡΧ. 2
ΕΚΔΟΣΗ:
"ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ"

"Οσοι συντροφοι η αναγκαστικηδ θελουν ναρθουν επαιη αιδ γραβουμ

- "Il programma", Cas. postale 962 Milano, Italia.

- "Le prolettaire", rue Jean-Bouton 20, 75012 Paris, France.

- Editions Programme, 12, rue du Font 1003 Lausanne, Suisse.

Συμπληρωμα στο "Ελληρικηδ στο "Il programma comunista"
Υπευθυνοδ: ΡΕΜΑΤΟ ΔΙ ΠΡΑ - Registratione Tribunale Milano, 2839/53 - 189/68. Τυπωθηκε στο Timec, Albairate (Milano) - via E. Foti 30.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΩΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΩΝ ΕΧΕΙ ΜΙΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ: ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΠΡΟΤΟΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΕΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ ΩΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΜΕΝΩΝ ΑΡΑΒΙΚΩΝ ΜΑΖΩΝ!

* ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΩΝ ΜΑΖΩΝ!

* ΑΓΩΝΑΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ, ΑΠ' ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ!

* ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΣΙΟΝΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΩ ΙΣΡΑΗΛ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΤΡΙΕΣ ΤΑΞΕΙΣ!

* Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΜΕΝΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΩΝ ΜΑΖΩΝ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΕΧΘΡΟΣ!

